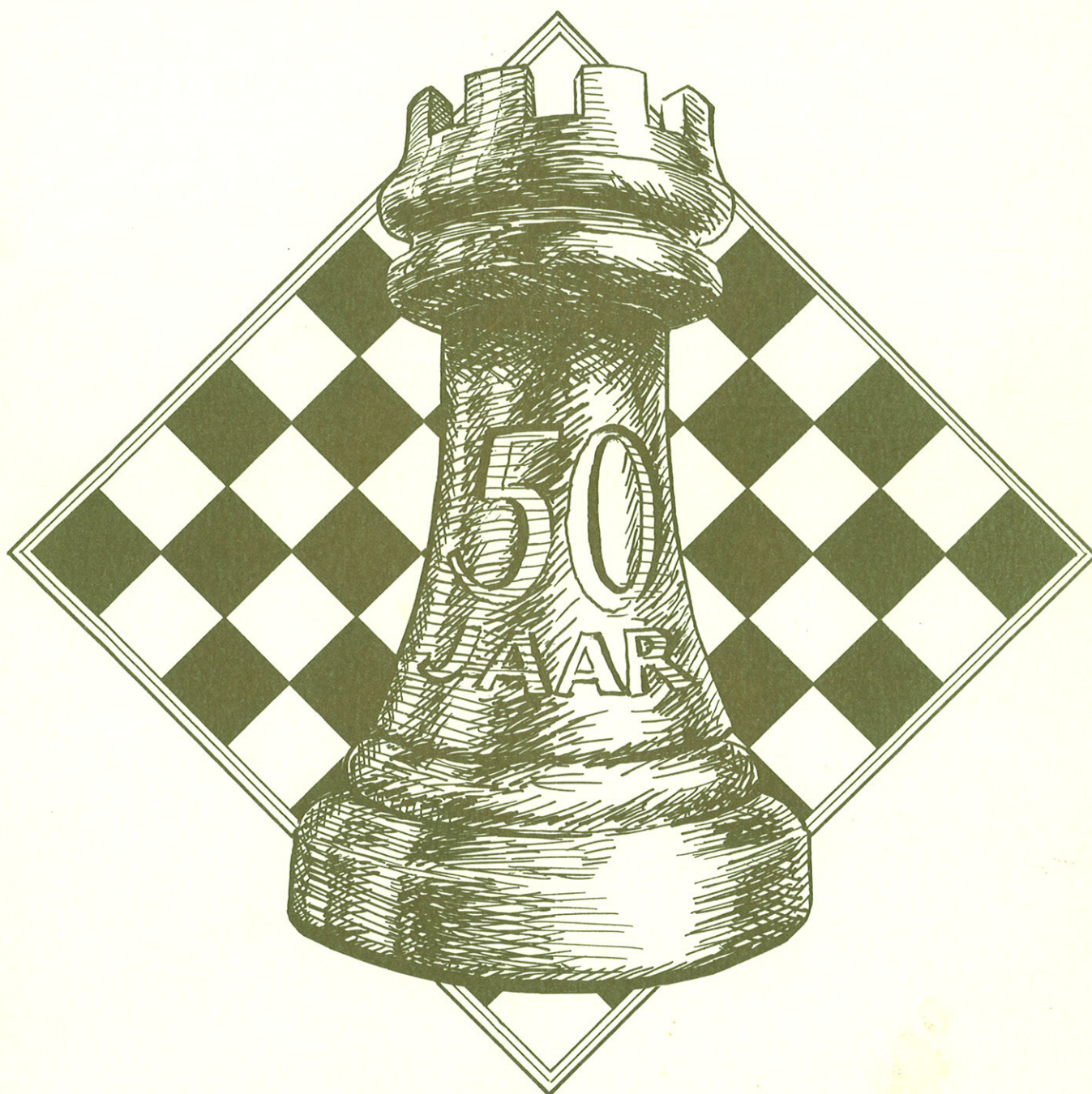
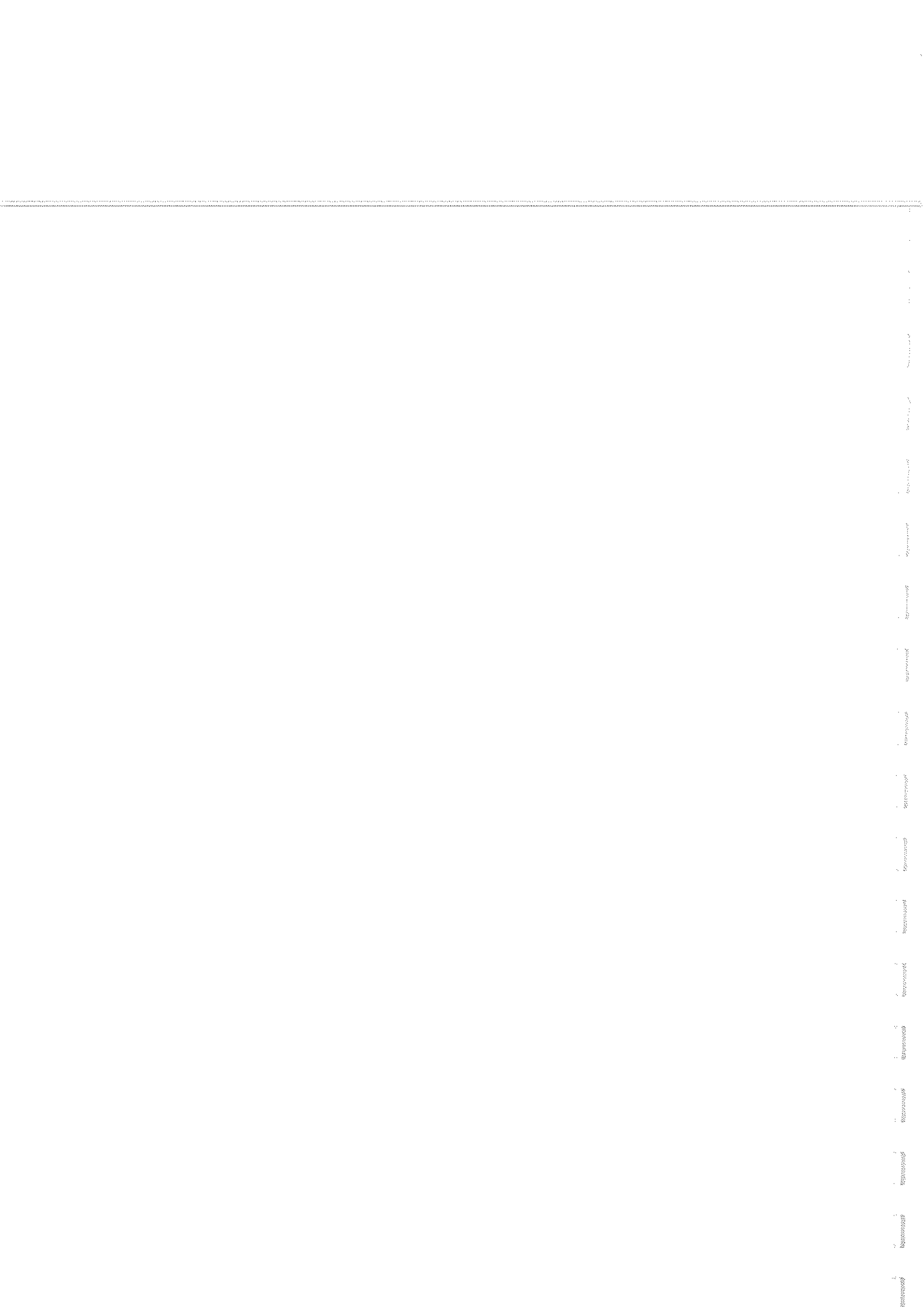

Jubileumuitgave
Schaakvereniging
BRUNSSUM

1935 - 1985

INHOUD

1. Inleiding	2
2. Gelukwensen	3
- Gemeente Brunssum	
- KNSB	
- LSB	
3. De Eregalerij	5
4. Schaak Vereniging Brunssum 50 jaar!!	10
5. Jubileum-oploswedstrijd	68
6. Overzicht van bijzondere leden en kampioenen	69
7. Koninklijke ontboezemingen	71
8. Nawoord	76

Inleiding

Als beginnend voorzitter van schaakvereniging Brunssum heb ik het bijzondere ~~genoegen ter gelegenheid van ons 50-jarig bestaan U dit jubileumboek aan te bieden.~~

Een inleiding schrijven viel mij dan ook niet zwaar. Van zeer nabij heb ik de totstandkoming van dit pronkstuk op de voet kunnen volgen.

Hoeveel moeite die totstandkoming heeft gekost, mag blijken uit het feit dat er ongeveer 3000(!) manuren in zitten.

Het leeuwenaandeel van deze uren eist Gerrit Huyzers op. Hij heeft maandenlang in de archieven zitten wroeten, met als resultaat: een monumentaal stuk club-geschiedschrijving. Op een vaak humoristische wijze heeft hij de typisch limburgse sfeer in zijn historisch verslag weten te handhaven. En dit alles zonder namen te noemen. Iedereen de pet af voor Gerrit!

Een in tijd en omvang meer bescheiden aandeel hebben nog vele anderen geheel belangeloos aan dit boek gehad.

Het omslagontwerp en de illustraties zijn van Peter Wouterse.

Het typewerk is verricht door Tonny Dohmen.

Bijzonderheid hiervan is, dat beiden géén lid zijn van Brunssum. Hartverwarmend.

Roger Hellenbrand heeft het overzicht van kampioenen samengesteld.

Verder Guus Dreier, mijn voorganger, die als mede-interviewer zijn steentje heeft bijgedragen. Zijn verdiensten hoeven verder geen betoog (zie: De Eregalerij). Van hem is tevens het verhaal "koninklijke ontboezemingen".

Dank ook aan de heren Hoogland, Wille en Hendriks voor hun bereidwilligheid ons jubileumboek met een feestelijk woord op te sieren.

Ook ikzelf heb met plezier menig uurtje in dit werk gestoken. Voornamelijk als mede-interviewer en mede-korrekter samen met "manusje van alles", deftig genaamd coördinator Henk Hagedoorn, die voor de inhoud verantwoordelijk was. "Manusje van alles", omdat hij niet alleen op alles toezicht hield en iedereen achter de broek zat, maar bovendien omdat hij mede-korrekter en mede-interviewer was en verder zorgde voor de koppen boven de teksten en de jubileum-oploswedstrijd.

Mocht ik nog iemand hebben vergeten, dan betuig ik bij voorbaat mijn spijt.

Uit het bovenstaande mag worden geconcludeerd, dat er een innige samenwerking is geweest. In deze tijd van "ieder voor zich en God voor ons allen" erg verheugend.

Het is mijn oprechte wens, dat ik nog vele jaren voorzitter mag zijn van zo'n positief ingestelde en ondanks de 50-jarige leeftijd nog steeds bruisende schaakvereniging Brunssum.

Veel leesplezier!

G. Schaffhausen,
voorzitter schaakvereniging Brunssum.

Gelukwensen

Gelukwensen gemeente Brunssum

Feliciteren bij gelegenheid van een jubileum vind ik bijzonder prettig.

Het 50-jarig bestaan - in dit geval van uw vereniging - getuigt immers in zekere zin reeds van het doorzettingsvermogen, de geestdrift en de kracht van bestuur en leden.

Er zijn meer redenen, die een gelukwens rechtvaardigen.

De opvang van de jeugd, bijvoorbeeld, spreekt mij bijzonder aan.

De schaakvereniging Brunssum houdt zicht steeds bezig met het actief betrekken van jongeren bij de schaaksport en verschaft hen daarmee een zinvolle vrijetijdsbesteding.

De schaaklessen, die de schaakvereniging Brunssum aan de basisscholen en het Romboutscollege geeft, bevorderen met succes de interesse van de jeugd voor deze denksport.

Elk jaar kunnen er zo'n honderd schaakdiploma's aan jongeren worden uitgereikt. Een bewijs, dat de animo voor deze tak van sport in ruime mate aanwezig is.

Als gevolg van de economische recessie vertrekken helaas regelmatig jonge veelbelovende spelers naar elders. Het opvullen van de opengevallen plaatsen is niet altijd gemakkelijk.

Dat neemt niet weg, dat Brunssum veel kampioenen heeft afgeleverd, waaronder zelfs een internationale meester.

Behalve deelnemen aan de competitie - het eerste team speelt al zo'n 25 jaar in de competitie van de KNSB - organiseert u toernooien, zoals het bekende zesstedentoernooi en vriendschappelijke wedstrijden.

Met trots kunt u zeggen, dat uw vereniging door dit alles de naam van Brunssum goed naar buiten uitdraagt.

Namens het gemeentebestuur dank ik u voor uw aller inzet.

Van harte feliciteer ik de schaakvereniging Brunssum bij gelegenheid van het gouden bestaansfeest. Mijn bijzondere gelukwensen gaan uit naar de gouden jubilarissen Hein Meddeler en Karel Bauling, waarvan de eerste op dit moment nog nederlands kampioen bij de senioren is.

L.J. Hoogland,
burgemeester van Brunssum.

Gelukwensen KNSB

De schaakvereniging Brunssum bestaat vijftig jaar!

~~Een mijlpaal, waarbij moet worden stilgestaan. Zeker wanneer men het oorspronkelijk karakter van deze vereniging er bij betreft.~~

Opgericht door schaakliefhebbers die - in 1935 - in de kolenmijnen werkzaam waren, heeft de vereniging meerdere ups en downs gekend.

Ik stip er enkele aan. Als ik dan met de negetieve mag beginnen, dan noem ik de problemen bij het clubbezoek vanwege de wisselende werktijden in de mijnen en op later tijdstip de slechte economische situatie van de oude mijnstreek.

Met name het vertrek van jonge veelbelovende spelers naar elders.

In positieve zin kan ik noemen de sterke groei in de beginjaren, er toe leidende, dat deze limburgse vereniging een belangrijke club in de KNSB-competitie werd.

Immers onder meer het spelen in de eerste klasse van deze competitie mag bepaald niet als onbelangrijk worden afgedaan. De degradatie van de schaakvereniging Brunssum zal de spirit van deze vereniging zeker weer door successen worden gevolgd.

Het zal medeoprichter en nederlands veteranenkampioen Meddeler veel genoegen doen dit jubileum van zijn vereniging mee te mogen maken.

Bestuur en leden geluk gewenst met dit 50-jarig bestaan en nog veel goede schaakjaren bij uw vereniging.

H.A. Wille,

voorzitter koninklijke nederlandse schaakbond.

Gelukwensen LSB

In een tijd waarin alles voortdurend wordt vernieuwd en veranderd, lijkt een gouden jubileum nauwelijks meer te passen.

Traditioneel immers is het een teken van bestendigheid en niet van revolutionair elan.

Deze gedachten kwamen spontaan bij mij op toen mij werd gevraagd een bijdrage te leveren aan de jubileumuitgave van de schaakvereniging Brunssum. Nader beschouwd moet ik echter constateren, dat die bestendigheid alleen kon worden verworven door regelmatig terugkerende vernieuwingsimpulsen en geestdriftige toewijding van bestuur en leden. Zij allen hebben er voor gezorgd, dat de vereniging steeds een belangrijke pijler is geweest van de limburgse schaakbond. Enerzijds als organisator van vele kampioenstoernooien en bondswedstrijden, anderzijds door haar lange verblijf in de landelijke competitie van de KNSB.

Het is dan ook bijzonder jammer dat juist in het 50ste jaar die positie verloren is gegaan.

Alles wijst er echter op dat dit feit weer één van die impulsen heeft geleverd voor vernieuwing en geestdrift.

Namens de LSB wil ik de jubilerende vereniging dan ook naast onze gelukwensen een gouden toekomst toewensen.

F.A.J. Hendriks,

voorzitter limburgse schaakbond.

De Eregalerij

Jef Jennekens

Geboren op 15 januari 1907 in Valkenburg. De start van hem in 1938 met het velen van ons welbekende hotel-café-restaurant bleek zo'n 20 jaar later voor de vereniging een hoofdprijs uit de loterij!

Hij is onder de brunssumse schakers nooit geweest wat men pleegt aan te duiden met een aas. Heeft ook nooit de pretentie gehad om er een te worden. Zijn voorkeur ging meer uit naar een gezellig spelletje skat.

Toch was hij in de jaren dat de vereniging gastvrijheid genoot in zijn lokaliteit één van de beste leden en met zekerheid het populairste lid van onze vereniging.

Jef met zijn vrouw en dochters Jeanny en Rietje leefden van harte mee met de vereniging en zijn leden. Steeds bedacht op het welzijn van ons allen. Het was in die jaren in hotel Jennekens één grote vriendenkring. De leden van de schaakvereniging bevolkten mede de biljart- en kaarttafels. Ook de "Stammtisch" had vele "aanzitters".

Met weemoed denken velen nog terug aan de voortreffelijke keuken van huize Jennekens. Ontelbare kommen heerlijke mosselen, borden voortreffelijke soep of rijk gegarneerde uitsmijters hebben onze schakers inwendig versterkt.

Waren we mede daardoor weer eens kampioen geworden, dan zorgde Jef met zijn onvolprezen kookkunst steevast voor het hoogtepunt van het daaropvolgende huldigingsfeest, liefst zonder bezwaar voor de verenigingsschatkist.

Zijn benoeming tot erelid - hij is nog steeds de enige, die deze eer werd waardig bevonden - werd dan ook vanzelfsprekend door alle leden enthousiast ondersteund.

Een voor de vereniging in alle opzichten voorspoedige era liep ten einde, toen Jef in 1972 met pensioen ging.

Maar hij kan ervan overtuigd zijn, dat onze gevoelens van vriendschap en dankbaarheid jegens hem onveranderd zijn gebleven.

Het doet ons bij de mijlpaal van ons gouden jubileum zeer veel deugd te weten, dat hij, hoewel onopvallend op de achtergrond blijvend, nog steeds intens meeleeft met het wel en wee van onze vereniging.

Karel Bauling

Karel Bauling, samen met Hein Meddeler lid van het eerste uur, werd geboren op 14 februari 1914 in Rotterdam. In 1920 verhuisden zijn ouders naar Brunssum.

Karel begon als 14-jarige op de mijn waar hij in 1946 meesterhouwer werd. De allereerste dag ondergronds bezorgde Karel een pijnlijke herinnering. Bij het afdalen van een ladder ging een "koempel" hem op de hand staan en Karel kon meteen lange tijd de ziektewet in. De herinnering is nog steeds zichtbaar.

Karel is gehuwd en vader van vijf kinderen.

Als schaker is Karel nooit een hoogvlieger geweest. Dat past ook niet bij zijn karakter.

Hij is een uitgesproken sympathiek lid, die opvalt door zijn onopvallendheid. Bescheiden van aard, als hij is, dringt hij zich nooit op de voorgrond.

Hij is altijd, ook in het dagelijks leven, een harde werker geweest. Op de mijn maakte hij lange tijd dagen van elf à twaalf uur.

Later werd hij hiervoor koninklijk onderscheiden.

Begonnen als goed dammer, werd hij al gauw schaker. Via de schaakvereniging Max Euwe Treebeek kwam hij door toedoen van kapper Andries Elkerbout bij de Burcht terecht.

Omstreeks 1940 is hij bestuurslid geworden. Hij vervulde de functie van wedstrijdler en secretaris.

Karel heeft ook nog op twee scholen schaakles gegeven.

Als verenigingsman was Karel dus erg actief.

Dat hij als schaker zijn mannetje stond, bewijst wel de overwinning in een correspondentiewedstrijd ten bate van het in de oorlog zo zwaar getroffen Putten.

Het feit, dat hij na zijn pensionering nog een aantal jaren bij een boekhandel in Brunssum heeft gewerkt als verkoper-magazijnbeheerder, bewijst wel dat Karel actief was.

Dat hij niet alleen schaakt, tonen zijn andere hobbies, welke precies bij hem passen, aan: houtsnijwerk en tuinieren!

Wat hem nog altijd dwars zit is de onenigheid, welke er jaren geleden is geweest tussen twee leden. Dat geschil is nog steeds niet opgelost! Dat past niet bij Karel.

Wat wel bij hem past is het betrekkelijke van alles inzien. Achteraf kan hij nog lachen om een partij, welke hij in gladgewonnen positie verloor. Bij winst zou het team, waarvoor hij speelde, kampioen zijn geworden!

Dat is nu precies Karel ten voeten uit.

Karel, Glück auf!

Hein Meddeler

Hein Meddeler werd geboren op 26 september 1911 in Oberhausen.

Zijn ouders waren afkomstig uit de Gelderse Achterhoek. Vanwege wereldoorlog I werd in maart 1916 verhuisd naar Nieuw-Einde. Dat is Hein zo goed bevallen, dat hij er nu nog woont.

In 1926 begon hij met werken op de bruinkoolgroeve. Hij wilde graag machinist worden op de grote vaart. Daarvoor moest hij naar de machinistenschool in Groningen en dat kon bruintje in die tijd niet trekken. Dus werd het in 1928 de mijn, waar hij in 1935 machinist werd.

Inmiddels was Hein lid geworden van de Burcht en is er dus vanaf het allereerste uur bij!

Hij leerde de eerste beginselen van zijn broer.

De grote invloed van Euwe, die dat jaar wereldkampioen werd, deed zich gelden. Het hek was van de dam. Een leven van en voor het schaken was begonnen. Hein groeide uit tot misschien wel de meest strijdlustige schaker, die menigeen ooit heeft meegemaakt. Tot op de dag van vandaag zit hij, wanneer het maar kan, aan het bord. Deze nooit nalatende bezetenheid wekt ieders bewondering! Zelfs vroeg (en kreeg) hij toestemming om een paar dagen voor een operatieve ingreep het ziekenhuis te mogen verlaten om aan een toernooi in Heerlen mee te doen!

Hein heeft alle klassen met Brunssum doorlopen. Van 3e klas LSB t/m 1e klas KNSB.

Schaaksuccessen konden natuurlijk niet uitblijven. Hein werd 5 keer kampioen van Limburg, 20 keer clubkampioen, 2 keer (tot nu toe!) veteranenkampioen van Nederland. Verder is hij ook nog 2 keer Nederlands kampioen correspondentieschaken geweest!.

Tussendoor heeft Hein, naast zijn lidmaatschap van Brunssum, nog twee jaar in Heerlen gespeeld, om zijn krachten met KNSB-tegenstanders te meten.

Talloos is het aantal toernooien waaraan Hein heeft deelgenomen. Zo heeft hij aan alle 23 tot nu toe gehouden wedstrijden om de "Silberne Springer" in Aken meegedaan. Er is zelfs geen Duitser, die hem dat heeft nagedaan.

Een amusant voorval is nog dat een tegenstander van hem in een teamwedstrijd van kwaadheid alle stukken van het bord sloeg.

Verder gaat het verhaal, dat Hein bij zijn werk op de mijn menigmaal vergat zijn rangeerders in de gaten te houden. Als de wagons dan op elkaar knalden werd Hein weer tot de orde geroepen en moest het bestuderen van de schaakpuzzels weer even worden onderbroken.

Ook op het bestuurlijk vlak is Hein actief geweest. Maar liefst 26 jaar was hij secretaris van Brunssum.

Hij is lid van verdienste van de schaakvereniging Brunssum.

Hein, over wie je een boek vol zou kunnen schrijven, is getrouwd en vader van een dochter en een zoon.

Wij wensen deze unieke, maar voor alles menselijke, schaakfanaat en zijn familie nog vele jaren in goede gezondheid toe.

Guus Dreier

Geboren op 28 april 1913 in het Ruhrgebied, afkomstig uit een gezin van zes kinderen. Vijf zoons en een dochter. Zijn ouders verhuisden toen hij tien jaar was, naar Zwolle en vervolgens naar Brunssum, waar hij de lagere school nog heeft bezocht en tot op heden is blijven wonen.

In 1935 trad hij in het huwelijk met een echte Brunssumse. Ze kregen drie dochters en een zoon.

Het schaken heeft hij van een schoolkameraad geleerd.

Zijn ontwikkeling als schaker werd sterk beïnvloed door de leerstellingen van Euwe.

Jammer genoeg had hij in de eerste jaren van zijn huwelijk weinig tijd voor het schaken, omdat hij naast zijn werk als werktuigbouwkundig ingenieur bij de Staatsmijnen ook nog les gaf op de LTS.

Had zijn spel vroeger een romantische inslag, tegenwoordig speelt hij meer op zekerheid en gaat erg gecompliceerde stellingen zoveel mogelijk uit de weg. Het gevolg is een solide opbouw, waarbij iedere tegenstander nog steeds op zijn tellen moet passen. Elke onnauwkeurigheid in de opening straft hij graag af. Alleen speelt hem hierbij de tijdnood nog al eens parten.

Omstreeks 1935 speelde hij in de schaakvereniging Weenink en was daar clubkampioen en voor iedereen een harde noot om te kraken.

In 1944 werd hij lid van de Burcht. Van toen af aan kwamen vooral zijn organisatorische en bestuurlijke kwaliteiten naar voren. Zo werd hij in 1945 penningmeester zonder geld. De kas was leeg! In 1946 werd hij voorzitter. Dat bleef hij tot 1983!!

Hoogtepunt was voor Dreier de promotie van het eerste team naar de 1e klasse KNSB. In Limburg nog altijd een tamelijk uniek gebeuren!

Dreier zou uitgroeien tot een echte persoonlijkheid. Talloze functies heeft hij in die jaren vervuld. Eerst als afgevaardigde naar de LSB. Daarna competitieleider en weer later voorzitter van de LSB. Tegelijkertijd was hij bondsraadslid van de KNSB.

Onder zijn leiding groeide het ledental van 500 tot boven de 1000! Ook kreeg hij het voor elkaar, dat iedere vereniging een jeugdleader in het bestuur opnam.

Hier komen we aan een nieuw terrein van Dreiers onverwoestbare werklust: het jeugdwerk! Hij gaf, na zijn pensionering, op praktisch alle schooldagen schaakles aan de jeugd. Dit deed hij op drie basisscholen en één school voor voortgezet onderwijs.

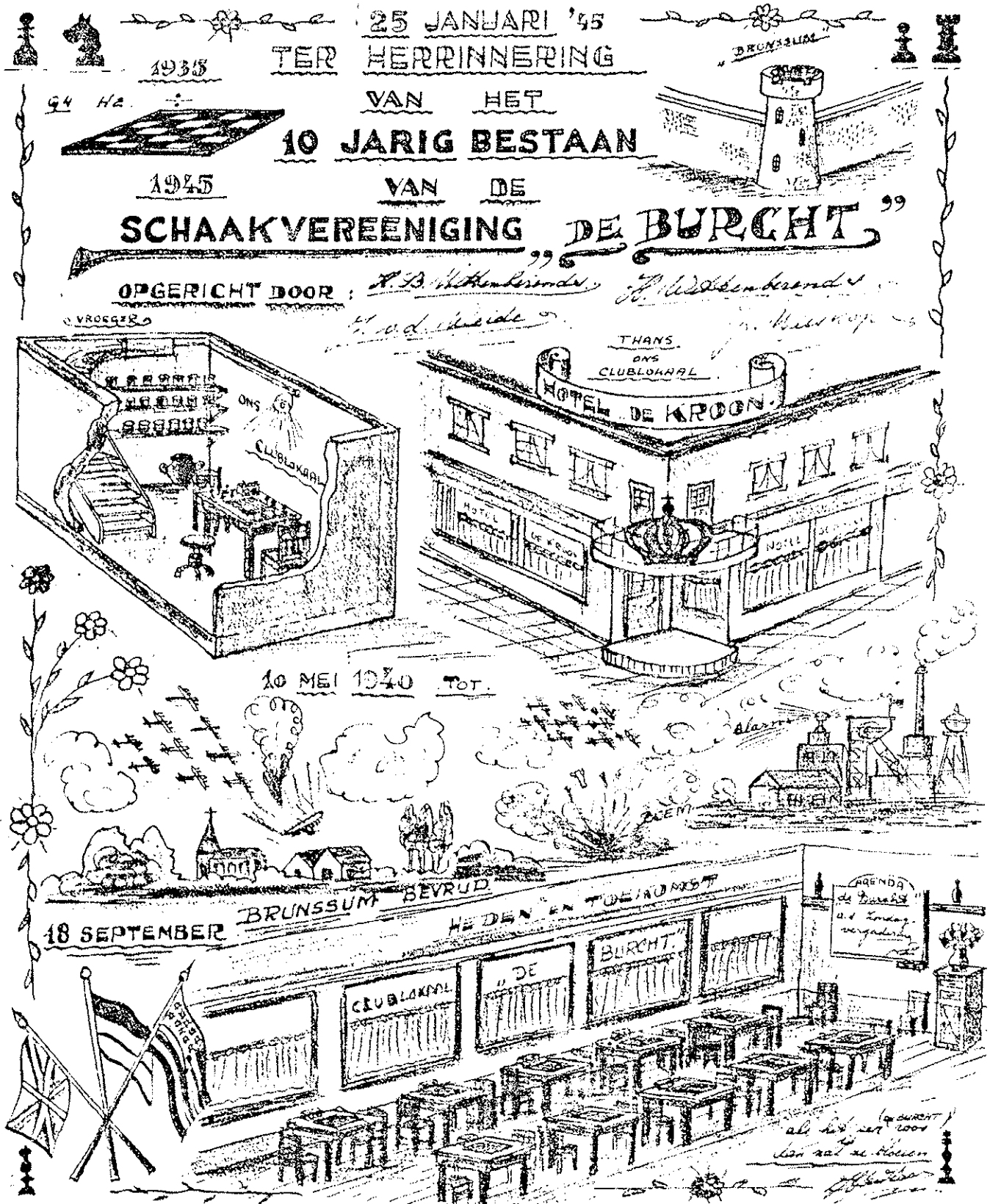
Verder organiseerde hij jeugd-vakantietoernooien. Door zijn toedoen behaalden honderden scholieren het pionnen-, toren- en koningsdiploma.

Natuurlijk had Dreier ook nog wel andere interesses. Zo werd hij actief voetballer bij Limburgia en later - alweer! - bestuurslid van deze vereniging.

Van de LSB ontving hij bij zijn afscheid als bestuurslid in 1978 het ere-lidmaatschap.

Portret van het oorspronkelijke clublokaal

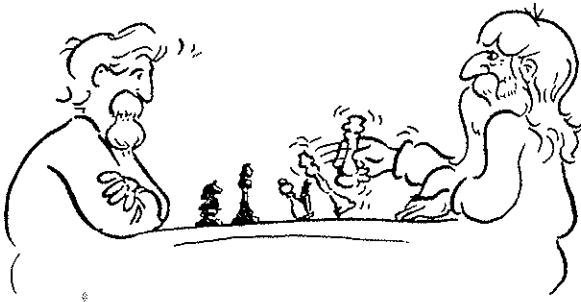
Hier begon het!

25 januari 1985

Schaak Vereniging Brunssum 50 jaar!!!

Een heugelijk "iets" voor onze vereniging, maar geen unicum. In de regio zijn meerdere schaakverenigingen van nog oudere stempel. Deze wetenschap zal de feeststemming echter niet temperen. Immers in de achter ons liggende periode heeft Brunssum op schaakgebied toch wel een en ander gepresteerd, waar we met trots op kunnen terugkijken. Zo is er een tijd geweest, waarin we zowel de jeugd- als ook de seniorenkampioenen van Limburg leverden! Dan was er het seizoen waarin Brunssum I en Brunssum II het presteerden beiden afdelingskampioen in de hoogste limburgse klasse te worden en daarna onderling konden gaan uitmaken wie er limburgs kampioen zou worden. Dat werd dan Brunssum I, maar wat kreeg het de mantel uitgeveegd van het tweede! Door de goede inzet van alle leden werd uiteindelijk bereikt, dat Brunssum de sterkste schaakvereniging van Limburg werd. Hoogtepunt was deelname in de eerste klasse van de KNSB-competitie, waarin we ons jaren als geducht tegenstander konden manifesteren.

.. veteranenkampioen ..

Enkele jaren geleden wist een van onze leden het nederlands kampioenschap correspondentieschaak op zijn naam te brengen en nam hij onlangs ook nog de titel van nederlands veteranenkampioen mee naar huis! Veel aandacht werd door onze vereniging aan het jeugdschaken geschonken. Zowel aan het jeugdschaak op de clubdag als ook aan het schoolschaak werd door enkele leden van onze vereniging tijd noch moeite gespaard om de jeugd de beginselen van het schaakspel bij te brengen. Spijtig

voor onze docenten, dat ondanks de uitreiking van wel honderden schaakdiploma's, er maar weinig van deze jeugdige schakertjes de weg naar onze vereniging wisten te vinden.

Momenteel gaat onze vereniging door een diep dal. Door het regelmatig vertrek van vaak sterkere spelers hebben we met een zware terugval te kampen. Mede hierdoor kon ons eerste tiental zijn plaats in de KNSB-competitie niet meer handhaven, zodat ook aan dit "roemrijke" tijdperk een eind is gekomen.

Uitgererekend in ons jubileumjaar staat de vereniging weer met alle teams op limburgse bodem. Of we hierin verder zullen wegzakken of weer glorieus zullen opstijgen zal de toekomst moeten uitwijzen!

Een 50-jarig bestaan is natuurlijk ook een reden om eens terug te bladeren in de vergeelde paperassen van ons verenigingsarchief, om het wel een wee van onze vereniging vanaf het begin eens op te halen. Alvorens hiermee te beginnen, is het misschien beter eerst nog enkele punten ter verduidelijking te vermelden. Het is begrijpelijk, dat er van voor de oprichtingstijd geen verslagen etc. in ons verenigingsarchief voorhanden zijn, die over deze periode uitsluitel kunnen geven. Daarom werd er bij enkele oudgedienden, die dat alles tot in de kleinste details van nabij hebben meebeleefd, informatie ingewonnen, waarmee een klein hiaat in ons archief kon worden aangevuld. Het zou echter te ver voeren om alle voorhanden zijnde jaargangen in zijn geheel te belichten. Daarom zullen de meest aansprekelijke, feestelijke, lachwekkende bekende en onbekende voorvallen eruit gelicht worden en zo getrouw mogelijk in het geheel worden ingepast.

Verder zijn de namen van spelers uit teams, van kampioenen, van bestuurders, etc., die zich in de loop der jaren voor onze vereniging hebben ingespannen of verdienstelijk gemaakt en in de jaargangen van het archief wel bij name worden genoemd, bewust uit dit verslag gehouden.

We menen dat ook de verdienstelijkheden van talrijke "stille" leden een rol van betekenis hebben gespeeld, zodat zij zich later niet behoeven af te vragen, waarom zij niet bij name in dit verslag voorkomen. De een vindt dat normaal, een ander heeft daarover weer een andere mening. Maar wie al de jaargangen, met daarin verslagen van bestuurs- en jaarvergaderingen, bestuurs- en verenigingsbesluiten, etc., eens wil doorbladeren, zal daarin menig keer een wrijving en botsing van meningen tegenkomen, welke maar al te vaak uitliepen op het gezegde "kleine oorzaken met grote gevolgen"!

Het is natuurlijk niet de bedoeling om iemand hier tekort te doen betreffende persoonlijke verdiensten. Men moet er gewoon van overtuigd zijn, dat dit verslag tevens een stille hulde is aan al diegenen, die zich de afgelopen jaren onbaatzuchtig voor onze vereniging hebben ingezet!

Gaan we nu terug tot de jaren 1932-1933, dan bevinden we ons midden in een grote crisistijd met werkloosheid alom. Ook Zuid-Limburg met zijn mijnindustrie ontkwam niet aan de zich meer en meer ontwikkelende oorlogsdreigingen, welke de wereldeconomie op zijn kop zetten. Door de slechte afzet van hun produkten en de steeds maar groter wordende reservevoorraden van de mijnindustrie werden de mijnwerkers in Limburg verplicht tot het nemen van vrije werkdagen, de zogenaamde "Feier Schichten". Een "Feier Schicht" viel gewoonlijk op zaterdag, want dan waren er korte diensten. De mijnwerkers hadden aldus in het weekend vrij en dus meer tijd voor zichzelf.

In deze crisistijd benutte een groepje mijnwerkers uit Brunssum en naaste omgeving de vrije tijd, om elkaar geregeld in "de Burcht" te ontmoeten en zich aldaar in het schaakspel te bekwamen. Van enkele "oude gardisten" uit onze vereniging vernamen we hoe ze in contact met dit groepje schaakpioniers kwamen. Voor de één ging dat misschien wat pijnlijk, want hij kreeg dat contact op de "ongevallen"zaal van het ziekenhuis, terwijl de ander gewoon thuis door een buurman werd gevraagd om mee te komen doen. Weer een ander kreeg belangstelling via publikaties van de "bond".

Kort en goed: men vond elkaar in het schaakspel.

Die eerste kennismakingen bevielen dermate goed, dat men zich al snel binnen dat groepje thuisvoelde. Het aantal deelnemers bedroeg nu een man of acht, het liep dus niet direct storm! Integendeel, men moest er steeds rekening mee houden, dat er iemand zou afhaken, want er werd nogal eens "zachte aandrang" van buitenaf uitgeoefend. Waarom? Wel, de verklaring is eenvoudig!

"De Burcht" stond bekend als een, wat we nu zouden noemen, "recreatiecentrum" der Socialisten. En met die "rooien", zoals ze in de volksmond werden genoemd, daarmee kon en mocht toendertijd de overwegend R.K.-bevolking eigenlijk geen contact hebben, laat staan zich erbij aansluiten! Dat werd door de "belanghebbenden" niet graag gezien en het "centrum" was hen dan ook een doorn in het oog. Van die kant was dan ook geen massale toeloop te verwachten. Maar de reeds ingeburgerde schakers in dat "centrum" trokken zich weinig of niets aan van al die drukte, die rondom

.. die "rooien" ..

hen werd gemaakt. Ze vonden dat geen beletsel om trouw van dat speellokaal gebruik te blijven maken.

Natuurlijk bevonden er zich onder deze schakers van het eerste uur enkele "rooie rakkers", die bij de keuze van dit speellokaal de hand in het spel hadden. Daar werd door de andersdenkenden geen aanstoot aan genomen, want zij kwamen er enkel en alleen om een partijtje te schaken. Bovendien lag het speellokaal voor hen kort bij huis; wat kon men meer verlangen?

Zo bleef deze groep zich nog enkele jaren gezellig vermaken, totdat men op 25 januari 1935 tot de oprichting kwam van

schaakvereniging de Burcht

en zich aansloot bij de Limburgse Schaakbond. Men speelde het eerste jaar nog niet mee in de LSB-competitie, omdat men van mening was dat de speelsterkte nog niet het gewenste niveau had. Maar men was wel doende dit euvel snel te verhelpen.

Dat was mogelijk, doordat een topspeler uit een naburige vereniging schaaklessen kwam geven. Reeds een jaar later werd gestart in de derde klas van de LSB-competitie. In deze competitie was het gebruikelijk om met een achttal uit te komen. De Burcht kon hieraan maar nipt voldoen, want de vereniging telde maar amper tien leden! Maar daar lieten deze knapen zich niet door afschrikken. Allen waren bereid om elke wedstrijd mee te spelen, zodat het team steeds voltallig kon aantreden.

De eerste stap in de LSB-arena was aldus gezet. Men stelde zich op het standpunt dat deelnemen beter is dan toekijken!

Zo verliepen er enkele jaren zonder dat kon worden gesproken van schaaksuccessen, maar de verenigingsopbouw ging gestaag door.

Een herstel van de economische toestand was reden voor de opheffing van de "Feier Schichten". Omdat de meeste leden wisseldiensten op de mijn hadden, werd de clubcompetitie op zondagmorgen gehouden, zodat bijna iedereen hieraan kon deelnemen.

Door de steeds groter wordende toeloop van geïnteresseerden, die gebruik wilden maken van het "centrum" als clublokaal, o.a. een blaaskapel, voelde de schaakvereniging zich meer en meer teruggedrongen.

Schakers consumeren nu eenmaal minder dan een dorstig fanfarekorps, zodat men in september 1938 besloot om een ander clublokaal op te zoeken. Dat werd dan Hotel "de Kroon", gelegen aan de markt.

Met de intrek in dit gunstig gelegen speellokaal hoopte de vereniging meer bekendheid en een grotere toeloop van nieuwe leden te krijgen.

Om met het eerste te beginnen: men wilde de aandacht trekken in positieve zin. Het was dus nodig goede propaganda te maken met daarnaast klinkende successen op schaakgebied.

Wat nieuwe leden betreft, die kwamen al spoedig, zij het echter druppelsgewijs. In 1939 kon men toch al bogen op een aantal van achttien leden. Het bestuur stuurde toen zonder blikken of blozen een tweede achttal de LSB-competitie in en deed verder van zich spreken door het aantal schaak-klokken op zes stuks te brengen. In die tijd was dat een hele prestatie. Er werden ook schaakreclamebiljetten van de vereniging verspreid. Het grootste wapenfeit was echter het uitschrijven van een vriendschappelijke thuiswedstrijd tegen de klassen sterkere buurman schaakvereniging Weenink.

Maar, met deze krachtmeting, welke bedoeld was om het team van de Burcht eens goed te laten vlammen, had men toch te hoog gegrepen. Met forse cijfers werd men door de "Grote Broer" afgedroogd!

Door onze oosterburen werden we korte tijd later geconfronteerd met het oorlogsgeweld. Op 10 mei 1940 werd ons land door hun legers overvallen en in een kort tijdsbestek geheel bezet. De bezetters gingen het in eerste instantie om de nederlandse produktie-industrieën, waaronder de zuidlimburgse kolen-industrie, die zij tijdens de bezetting spoedig weer op gang brachten.

Afgezien van enkele verordeningen had de bevolking van de mijnstreek in die eerste bezettingstijd toch een dusdanige bewegingsvrijheid, dat het mogelijk was om naast de dagelijkse werkzaamheden ook het verenigingsleven weer op te nemen.

.. de "Grote Broer" ..

Het klinkt nu misschien wat bizar, maar onze vereniging hield korte tijd na het begin van de bezetting, op zondag 11 juni 1940, alweer een jaarvergadering! Toch wel tekenend voor die tijd, dat men ondanks alle gevaar en onzekerheid nog interesse voor de schaaksport kon opbrengen!

Tijdens die vergadering werden er nog zaken afgehandeld, zoals het instellen van een wisselbeker voor de clubkampioen en een prijs voor de beste score in de LSB-competitie.

Om de clubcompetitie goed te laten verlopen werden de leden verzocht ook onder deze slechte omstandigheden de clubwedstrijden trouw te blijven bezoeken. Men voegde er meteen aan toe, dat men begrip had voor hen, die door overmacht verstek lieten gaan. De vereniging telde twintig leden, wat voor die tijd een goede zaak mocht worden genoemd.

In 1941 volgde het eerste succes op schaakgebied, want de Burcht I werd kampioen en promoveerde naar de tweede klasse van de LSB. Om dit succes nog wat meer fleur te geven werd een leuk feestje gehouden.

De volgende jaren werd het alsmaar slechter en slechter.

Wereldoorlog II was in volle gang, hetgeen aan alles duidelijk merkbaar was. Wegens energietekorten vielen lijndiensten van het openbaar vervoer weg, waardoor de deelnemers aan de LSB-competitie in een moeilijke situatie kwamen. Overal werden burgers door de bezetters opgepakt en gedwongen om in Duitsland de oorlogsindustrie draaiende te houden.

Ongelooflijk dat, ondanks deze gevaarstoestand, de leden van de Burcht het clubschaken niet wilden opgeven! Ze durfden dat risico te nemen in de dwaze veronderstelling, dat ze door hun werkzaamheden op de mijn een vrijbrief hadden voor hun hele handel en wandel. Met de gedachte: een "koelpiet" kan niet worden gemist, ging men lichtzinnig aan de mentaliteit van de bezetters voorbij.

Voor het houden van het clubfeestje had men echter minder vertrouwen in het goede gesternte, zodat men besloot dat maar uit te stellen tot een gunstiger tijdstip.

De toeloop van nieuwe leden was niet optimaal, maar toch kon de vereniging een aantal "goede" spelers begroeten, die de naburige schaakclub de rug hadden toegedraaid, omdat ze het "milieu" bij schaakvereniging Weenink niet meer konden pruimen! Deze aderlating was zelfs "Grote Broer" te veel, want korte tijd later was deze vereniging opgeheven!

Enkele leden van onze vereniging stelden een prijs beschikbaar, ten behoeve van de clubcompetitie, bestaande uit een vet konijn en een kilo vers vlees! Dat was natuurlijk goed bedoeld, maar achteraf bezien hadden ze dat beter niet kunnen doen. Nu moesten ze toezien, hoe in ons clublokaal de ene "slachtpartij" na de andere plaatsvond!

Vervolgens werd in 1944 het zuidelijk deel van ons land bevrijd en men genoot met volle teugen van de herkegen vrijheid. Ook in onze omgeving hingen overal de vlaggen uit en in een dol feestgeroes met hossen en springen, gaf eenieder op eigen wijze uiting aan zijn gevoelens.

Hierbij ontstonden soms emotionele taferelen, die leed en vreugde vertolkten.

.. een vet konijn ..

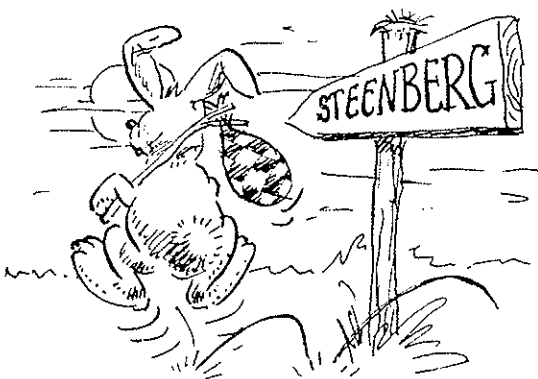
De leden van de Burcht lieten ook stoom van de ketel en hadden in deze onstuimige tijd blijkbaar zoveel omhanden, dat men het schaakleven maar liet voor wat het was! Totdat het bestuur meende dat er nu genoeg "tam tam" was geweest en alle leden opriep voor het bijwonen van de jaarvergadering op zondag 8 oktober 1944.

Dat werd een roerige bijeenkomst, waarbij de bezem niet gespaard bleef. Zo kreeg het bestuur er flink de oren gewassen. Ze had vergeten met de zaalhouder in overleg te treden, toen deze gratis een fotoreportage van de schaakvereniging wilde laten maken! Het bestuur gaf toe in deze in gebreke te zijn gebleven en beloofde beterschap.

Er kwam iemand met het voorstel om de limburgse bondswedstrijden in Brunssum te houden. De "wijze mannen" gingen hierover een discussie aan met de vergadering en stelden daarbij vast, dat het merendeel der aanwezige leden niets voor het voorstel voelde, omdat dit veel te veel werk met zich meebracht en geen noemenswaardige propaganda voor de vereniging op zou leveren.

Zo ging dat vroeger met de limburgse bondswedstrijden, waarvan bekend was, dat deze maar zeer weinig deelnemers zouden aantrekken, tenzij ... men zich extra uitsloofde. Daaraan moest veel tijd en energie verspild worden en die waren bij de Burcht net niet voorhanden.

Dat het bestuur het voorstel niet krachtig genoeg ondersteunde lag misschien wel daaraan, dat men een goede neus had voor riskante zaken. Een miskleun zou de vereniging alleen maar een slechte naam bezorgen!

.. terug naar de steenberg ..

Het onderwerp "prijzen voor de clubcompetitie" werd besproken en kreeg een humoristisch tintje. Er werd vorig jaar een vet konijn beschikbaar gesteld, maar wat bleek bij de prijsuitreiking? Konijn weg!! Op de vraag van het bestuur, waar dat beest was gebleven, klonk een stem uit de zaal: "terug naar de steenberg"! Om van zulk soort verrassingen in de toekomst verschoond te blijven, stelde iemand voor om de beschikbaar gestelde prijzen - dus ook een konijn - voor het begin der competitie aan het bestuur te overhandigen! Dit voorstel ontlokte een snugger bestuurslid de nuchtere, maar venijnig klinkende

uitroep: "Man je bent gek, hoe wordt dat beestje dan vet!?"

Het gevolg was, dat de mond van de man, die het voorstel lanceerde, nog verder opening, maar geen geluid meer uitbracht! Voorstel verworpen!

De man, die het konijn beschikbaar stelde, kwam aan het woord en verontschuldigde zich voor de, ook voor hem, onbevredigende gang van zaken tijdens de prijsuitreiking. Hierbij overtuigde hij alle aanwezigen van zijn goede bedoelingen. Om het verlies weer goed te maken stelde hij voor de komende clubcompetitie twee "ras"konijnen beschikbaar. Daar voegde hij wel sarcastisch aan toe, dat deze beestjes nu eens bij uitzondering geen "domiciel" op die steenberg hadden!

. . .

In 1945, wanneer wereldoorlog II voorbij is en men in heel Europa, na dolzinnige bevrijdingsfeesten, de wederopbouw ter hand heeft genomen, hebben ook de burgers in ons land zich weer langzamerhand aan het gewone dagelijkse leven moeten aanpassen. Al loopt nog niet alles op rolletjes, men is toch bezig de draad weer op te pakken!

Dat deed ook schaakvereniging de Burcht op de jaarvergadering van 24 juni 1945. De voorzitter was van mening, dat aan de hand van het aantal koppen die bij deze samenkomst werden geteld, mocht worden aangenomen dat de vereniging de barre tijd goed had doorstaan.

De alsmaar dichter wordende rooksluier in de vergaderzaal deed hem verzuchten, dat hij dit aroma van American tabacco en Cubana cigars beter kon waarderen, dan die vroegere stank van "eigen teelt". Zijn uitzicht op de zaal was echter even wazig gebleven!

Vervolgens moesten er spijkers met koppen worden geslagen met het kiezen van een nieuw bestuur. Dat gebeurde niet, omdat men ontevreden was met de "oude leiders", maar gewoon omdat deze ervan uitgingen, dat het gewenst was - in de nu aangebroken democratische tijd - de leden alsnog gelegenheid te geven voor het kiezen van een geheel ander bestuur.

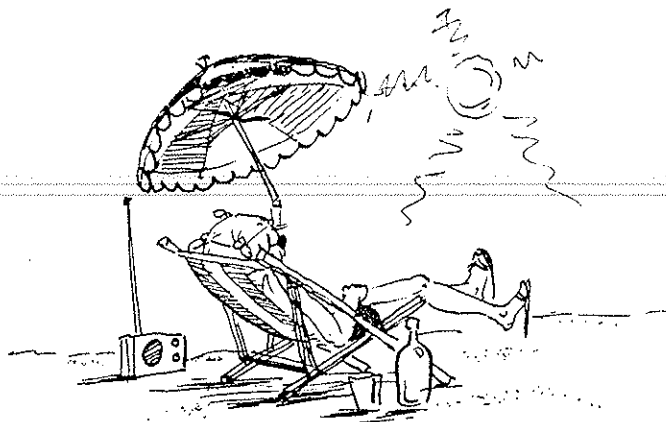
Opdat niets deze verkiezingen in de weg zou staan, namen zij het koene besluit om geheel vrijwillig en bloc af te treden. Wel gaf de voorzitter te kennen, dat alle aftredende bestuurders zich herkiesbaar stelden, maar dat hijzelf, na tien jaar voorzitterschap, geen nieuwe ambtstermijn meer kon aanvaarden. Verder liet hij weten, dat hij zich na zijn aftreden geheel uit onze vereniging wenste terug te trekken.

Om gezondheidsredenen kon hij niet meer aan de clubcompetitie deelnemen en zonder een betrokkenheid bij ons verenigingsleven voelde hij zich een nutteloos lid.

Iemand die al zo'n lange tijd lid is van de vereniging en hiervoor in al die jaren bergen werk heeft verzet, ziet men niet graag vertrekken. Na de bestuursverkiezingen kwamen de leden dan ook in verweer tegen zijn voornemen om als lid te bedanken en benoemden hem als reserve bestuurslid, wat door hem werd aanvaard.

De door overmacht verbroken verbinding met de LSB-competitie is weer hersteld! Een jaar is deze competitie niet verspeeld. Nu kregen we van de bond een uitnodiging, om gezamenlijk met de andere schaakclubs over de hervatting van dit evenement te komen praten.

In de zomerperiode zien de leden van de Burcht elkaar niet vaak. Tijdens de vakantie maanden doen ze van alles, behalve ... schaken, daaraan doen ze dan geen klap!

In de eerste partijen voor de club- en LSB-competitie is dat dan zeer duidelijk aan hun spel te merken: ze klungelen maar wat en zijn geheel uit vorm. Soms duurt het een hele tijd eer ze het spelpeil van voorheen weer hebben bereikt. Dan hebben ze een eventuele

.. alles, behalve ... schaken ..

kampioenskans van hun team meestal al verknold, zodat hoogstens nog een redelijk resultaat in de eindrangschikking kan worden bereikt. Maar wat doe je met zo'n resultaat? Een tweede of een derde plaats is zeker bevredigend te noemen, maar daar ging het niet om, men wilde toch kampioen worden?!

"Daar moet verandering in komen", dacht een onzer actieve bestuurders. Hij stelde de vereniging een aantal worsten! ter beschikking, die al vroeg in het seizoen, dus voor 't begin van de competitie, in een toernooi werden verspeeld. Hiermee dacht hij te bereiken, dat de deelnemers door het spelen van deze wedstrijden, na de lange vakantieperiode, weer vlug hun draai zouden vinden. Zij zouden dan straks in de LSB-competitie hiermee hun voordeel kunnen doen.

Een heel goed idee, die "worstwedstrijden", maar hoe werkt dat in de praktijk? Zo overtuigd als hij eerst was van de "heilsame werking", die van de - door hem gevonden formule - zou uitgaan, des te groter was de teleurstelling, toen hij moest ervaren dat de teams van de Burcht in de LSB-competitie weer hadden gefaald.

Hij liet zich zonder erg ontvallen: "Wat een hansworsten!"

In de afgelopen clubcompetitie deden enkele nieuwe leden het voortreffelijk. Vooral een speler, die enkele jaren uit het "vak" was geweest, maar sinds kort bij ons weer actief mee ging doen, maakte het onze clubkampioen in deze competitie nogal lastig. Pas in een noodzakelijk geworden beslissings-match gelukte het de titelverdediger, dankzij vrouwe Fortuna, om zijn kampioenschap te prolongeren.

De scheidende voorzitter kreeg als blijk van waardering, omdat hij tien jaar lang onze vereniging op de goede koers hield, een schilderij aangeboden. Een van de leden had dit speciaal voor hem gemaakt; het kunststuk gaf uitbeelding weer van "de schaakvereniging door de jaren heen".

. . . .

De vereniging staat voor haar tienjarig bestaan. Er zijn echter nog geen vaste plannen gemaakt, op welke manier er nu een feestje aan zal worden vast geknoopt. Financieel zouden er geen grote sprongen kunnen worden gemaakt. Hoe zagen toendertijd de leden zelf terug op dat tienjarig bestaan van hun schaakvereniging? Verschillende "ouderlingen" kwamen tot de volgende conclusie: ... op onze schaakvereniging is het altijd goed vertoeven en is er door de jaren heen een hechte vriendenclub ontstaan!

Als echte vrienden konden we veel van elkaar verdragen, al voelden we ons heel vaak genomen door goedbedoelde kwinkslagen. Rivaliteit was ons niet vreemd, maar dat beperkte zich uitsluitend tot het schaakbord, waarop onze persoonlijke "vetes" genadeloos werden uitgevochten. Jeugdleden beneden de vijftien jaar hebben we in die jaren niet gehad en daar lagen we ook niet wakker van. Wij waren ons toen nog niet bewust wat het eigenlijk zeggen wilde "wie de jeugd heeft werkt aan zijn toekomst!"

Om nu te zeggen dat er helemaal geen jeugd in onze vereniging was zou naast de waarheid liggen. Die was er genoeg, omdat wij dat zèlf waren!

Bekijk dat zo: bij de oprichting van de vereniging waren de meesten van ons immers in de leeftijd tussen de twintig en vijf en twintig jaar en dat noemde men ook vroeger "jong van jaren"!

In die tijd dachten we, dat als er nieuwe leden bij zouden komen, die dan in onze leeftijd zouden zijn of wat ouder, maar beneden de vijftien jaar ... nee, zo jong niet. Trouwens welke ouders stuurden hun kinderen naar een schaakclub? Niemand toch!

Over vrouwelijke deelnemers maar helemaal te zwijgen. Wij zouden dat best wel hebben gewild, maar hebben daar nooit serieus over nagedacht.

Wat stom van ons als je deze mogelijkheden achteraf bekijkt!

De opbouw van de vereniging begon bij ons met interne activiteiten, zoals het bijeen sparen van geldelijke middelen, waarmee nieuw materiaal en prijzen voor de clubcompetitie konden worden aangeschaft. Verder werden schaaktrainingen op touw gezet en clubwedstrijden gehouden. Kortom: er werden veel werkzaamheden verricht, die nu eenmaal in een opkomende vereniging dienen te worden gedaan.

Met het spelen van diverse vriendschappelijke wedstrijden en de LSB-competitie, werd onze verenigingsnaam ook naar buiten uitgedragen.

Problemen hebben wij in onze vereniging niet gehad, of het moeten die van de wisseldiensten zijn geweest. Wegens te weinig deelnemers kon er op een normale werkdag geen clubdag worden gehouden.

Een jaarlijks gehouden clubfeestje, waaraan ook onze dames deelnamen zorgde dan voor een gezellige afsluiting van ons schaakseizoen.

. . . .

Voor afsluiting van dit verslag is het nog wat te vroeg, want we zijn pas in het jaar 1946 beland. Een jaar waarin het tweede team kampioen werd en naar de tweede klas promoveerde. We hebben nu twee vertegenwoordigers in deze klasse. Een reden voor de secretaris om in zijn jaarverslag de leden op te roepen hun schouders eens onder het karwei te zetten en gezamenlijk de vereniging hogerop te brengen!

Maar nog steeds loopt die "rode" draad door de vereniging en zijn er stemmen te horen, die aanzetten tot clubnaamsverandering. Er valt voor een goed toehoorder de uitdrukking "rooie schaakclub" te beluisteren, als iemand in een betoog uitleg geeft, waarom hij graag zou zien dat ieder lid voorstander van deze naamsverandering zou moeten zijn. Een zwak betoog blijkbaar, daar de meerderheid der leden een andere mening is toegedaan. Het bestuur hoeft voorlopig nog geen nieuwe briefhoofden te laten drukken!

.. "rooie schaakclub" ..

. . . .

De LSB heeft laten weten vanaf komend seizoen in alle klassen van haar competitie met tientallen te gaan spelen. Dat houdt in, dat onze vereniging aan ledenwinning moet gaan doen en zeer zeker een terugloop van het ledental moet tegengaan! De meeste leden dringen er bij het bestuur op aan om meer propaganda in het plaatselijke blad "de Nieuwsbron" en in de dagbladen te maken. Ook de clubdag zal worden verschoven. Men wil het nu eens op de woensdagavond doen. Dan zal de toeloop groter worden, zo is de mening der meerderheid.

In 1947 komt men terug op dit besluit, maar men wil het nog één keer proberen en wel op de dinsdagavond. Er is een geheel nieuw wedstrijdprogramma uitgestippeld, welke met medewerking van alle deelnemende leden tot een beter verloop van de clubcompetitie zou kunnen leiden.

Ondanks al deze misère wordt het eerste team kampioen en is nu eerste klasser!

Maar toch is er iets veranderd in de persoonlijke omgang met elkaar. Of dat nu te maken heeft met het steeds maar slecht verlopen van de clubcompetitie of met de wrijving, welke is ontstaan tussen voor- en tegenstanders van de verenigingsnaam, is moeilijk te zeggen. Volgens een passage in het jaarverslag der secretaris is de kameraadschappelijkheid in onze vereniging niet meer zo goed als enkele jaren geleden. Hij dringt er bij de leden op aan, om het bestuur te laten weten waar de schoen knelt, zodat er gezamenlijk naar een oplossing van het probleem kan worden gezocht!

Dan degradeert in 1948 het tweede team naar de derde klas. Op zichzelf is dat niet verwonderlijk. Weer hebben we kunnen constateren, dat het voor onze vereniging ondoenlijk is, om de clubdag op een doordeweekse dag te houden.

In het begin verloopt alles nog wel soepel, maar hoe verder in 't seizoen des te minder wordt de belangstelling van de leden. Dat heeft tot gevolg dat het wedstrijschema geheel in 't honderd loopt en de clubcompetitie niet tot een normaal einde komt. Dit alles zeer ten ongerieve van de wedstrijdleader.

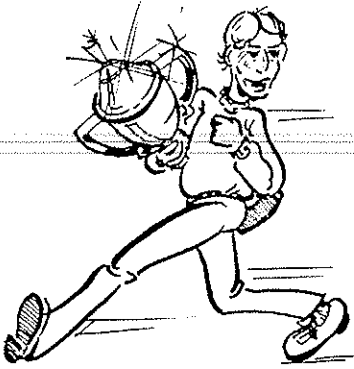
Door deze gang van zaken is het ook niet mogelijk om een volledige eindstand op te maken. Op het bestuur zal de zware last drukken, om een zo eerlijk mogelijke rangschikking op te stellen en hieruit de samenstelling van de teams te distilleren.

Wat moet er dan nog meer gebeuren? Juist!! de clubdag weer op zondag!

Om een feestavond niet uit onze clubkas te hoeven bekostigen, komt er wekelijks een collectebus op tafel voor het inzamelen van vrijwillige bijdragen van de leden. Door de hoge bijdrage die de LSB verlangt, maar die zelf pas aan het eind van het seizoen de reiskostenvergoeding terugbetaalt aan de vereniging, zitten wij financieel in een moeilijke positie. Daarom was de actie "collectebus" een goed idee!

Om de spelers in beide teams wat meer op te peppen, heeft men een prijs ingesteld voor diegene, die het beste resultaat in de bondscompetitie behaalde.

. . .

.. ingepikt door
de kampioen ..

De verenigingswisselbeker is foetsie. Nee ... niet gepikt, maar ingepikt door de kampioen, die hem nu drie maal achtereen gewonnen heeft. Dat betekende voor deze man kassa - inpakken - meenemen!

Normaal gesproken een verliespost voor de vereniging, want er moet een nieuwe beker worden gekocht. Deze keer echter geen tranen in de ogen van de penningmeester. Er kon zelfs een brede lach bij hem worden waargenomen. Waarom zat men na dit kostbaar verlies nu niet met de handen in het haar?

Om de eenvoudige reden, dat de vader van de clubkampioen onze vereniging een spiksplinternieuwe beker had geschonken! Zo zijn er toch altijd weer mensen buiten de vereniging, die met ons meelevend en de schaaksport een warm hart toedragen!

De voorzitter zal in een dankbetuiging de erkentelijkheid van alle leden van de Burcht kenbaar maken en tevens een uitnodiging aan de sponsor laten toekomen, om aan de eerstvolgende clubkampioen deze beker te komen uitreiken.

Het ijzer smeden als het heet is. Dat dacht ook iemand op 18 september 1949, want hij bleef maar doorhameren op het thema: clubnaamsverandering. Bij vorige gelegenheden over dit onderwerp moest hij snel het hazepad kiezen. Deze keer hield hij voet bij stuk en stak hij een zeer overtuigend klinkende toespraak af. Een bekende spreker als Brugman zou dat niet hebben verbeterd! Zijn vurig pleidooi was de oppositie zelfs te machtig, zodat ze ontroerd de zakdoek moest pakken.

Hij kreeg het gedaan, dat de in zijn ogen "roodgloeiende" clubnaam de Burcht in het archief werd gedeponereerd en onze vereniging vanaf die tijd verdergaat onder de naam

schaakvereniging Brunssum.

. . .

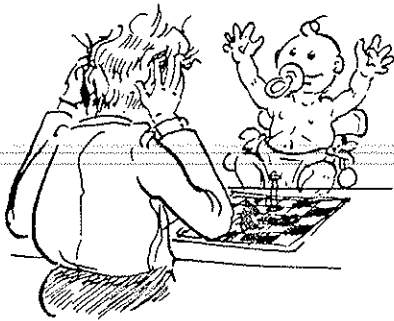
Onze clubkampioen geeft het bestuur in 1950 te kennen, dat hij de bondscompetitie voor Heerlen gaat spelen. Deze schaakvereniging speelt in de KNSB-competitie, zodat hij nu hoofdklasse ervaring kan opdoen.

Dat hij bij ons gewoon de clubcompetitie blijft meespelen maakt de pijn er niet minder om. Zijn afzegging voor het eerste team betekent een gevoelig verlies voor Brunssum in de LSB-competitie!

Daar wij momenteel te weinig leden hebben, zal het tweede team desnoods met acht man aantreden, maar de kans op klassebehoud is duidelijk minimaal.

In de gemeente Brunssum zullen de huisdieren de komende dagen streng moeten worden bewaakt. Op onze vereniging is weer een vet konijn en drie kilo vers vlees ter beschikking gesteld, als prijzen voor de clubcompetitie!

In 1951 een matig bezochte jaarvergadering waar vooral wordt gesproken over het veranderen van clublokaal. Wij hebben hier teveel last van lawaai en andere storende gebeurtenissen. Als de voorzitter dan ter kennis geeft, een toezegging van de zaalhouder te hebben ontvangen, dat tijdens onze clubdag zich geen storingen van welke aard dan ook zullen voordoen, zijn de leden bereid, om het alsnog een jaartje aan te zien.

De vereniging heeft nu vijf en twintig leden waaronder enkele jeugdspelers. Aan dit groepje zal wat meer aandacht worden besteed. Deze jonge kadetten hebben tijdens de clubcompetitie nogal wat stof doen opwaaien, door met enkele gerenommeerde spelers de vloer aan te vegen! Dat werd ze niet in dank afgenomen. Men is bang zijn plaats in het team aan dit jonge grut te moeten afstaan. Vandaar dat men aan deze jeugd meer aandacht zal schenken! Meer niet? ... nee ... meer niet, want denk maar niet dat men bij ons deze

.. deze jonge kadetten .. talenten nu zorgzaam zal koesteren, of zich met hun verdere schaakontwikkeling zal gaan bezighouden.

Niks hoor, dat moeten die knaapjes zelf maar uitzoeken. Dat hebben wij zelf ook moeten doen! Aan het hoofdstuk jeugdopvang - begeleiding - training, etc. zijn we in onze vereniging nog niet toe! Ja, ... er worden zo nu en dan op dringend verzoek van de leden wel eens door een van de "topspelers" op het demonstratiebord zogenaamde schaaklessen gegeven. Maar dat is meer bedoeld om de zwakkere broeders onder ons een duwtje in de goede richting te geven en dus niet speciaal voor onze jeugdspelers.

Er kwam in 1952 een andere zaalhouder in ons clublokaal opdraven, die eerst nog moest wennen aan zijn omgeving en die van de toezeggingen van zijn voorganger, aan onze vereniging gedaan, natuurlijk niets afwist. Deze factoren waren er dan ook de oorzaak van, dat van al onze gemaakte afspraken geen fluit terecht kwam. Sterker nog, de overlast was groter dan voorheen. Met de nieuwe zaalhouder was best te praten en hij zou eventuele wensen van onze vereniging best hebben ingewilligd, maar de leden wilden nu persé een punt zetten achter alle onvrede met dit speellokaal. Daar kon het bestuur in meegaan, dus verliet de vereniging dit lokaal om neer te strijken in Hotel Jennekens.

Het meeleven met onze schaakclub, de hartelijkheid en goede zorgen waarmee deze familie ons steeds weer ontving, droegen er in grote mate toe bij, dat iedereen zich weldra in het "new home" thuisvoelde.

. . .

De KNSB-bondswedstrijden werden dit jaar in Maastricht gehouden en trokken meer dan tweehonderd deelnemers. Deze grote toeloop bracht de organiserende vereniging danig in verlegenheid. Ze beschikte niet over voldoende schaakspullen en moest daarom een s.o.s.-bericht uitzenden naar de andere schaakverenigingen in de regio, om schaakmateriaal beschikbaar te stellen. Vanwege de goede vriendschapsbetrekking, die er tussen M.S.V. en onze vereniging bestond, was het dan ook voor Brunssum geen punt om spontaan gehoor te geven aan dit verzoek, zodat onze schaakborden, stukken en klokken tijdig in Maastricht op tafel stonden.

... Miljaar ... over vriendschapsbanden gesproken! Een goed bericht, dat door ons bestuur met genoegen wordt ontvangen, komt van onze voormalige eerstebordspeler, die vindt, dat hij nu wel genoeg ervaring in de hoofdklasse heeft opgedaan. Om al die verzamelde kennis te kunnen uitspelen ten dienste van onze vereniging, zal hij vanaf heden weer op zijn vertrouwde stek in ons eerste timental meespelen.

.. "stormloop" ..

bij een gelijkspel bleef!

Een vriendschappelijke wedstrijd speelde Brunssum tegen Max Euwe uit Treebeek. Daar onze gasten slechts acht man bij elkaar konden trommelen - waaronder ook nog twee gastspelers - zag hun formatie er op papier nogal zwak uit. Wij lieten ons gevreesde "grof geschut" dan ook maar aan de kant staan. We meenden, dat een charge met het gewone voetvolk wel zou volstaan, om hen van verdere tegenstand te doen afzien. Deze "stormloop" was een strategische blunder en achteraf bezien mochten we blij zijn dat het

Er is toch een kentering in de vereniging gekomen betreffende het jeugdschaak. Men heeft nu energiek diverse jeugdzaken ter hand genomen, die in 't verleden nooit serieus werden bekeken. Dit ook vooral nu de LSB het eerste limburgse jeugdkampioenschap heeft gehouden, waaraan een jeugdlid uit onze vereniging deelnam. Dat onze deelnemer hierin beslag wist te leggen op een gedeelte eerste plaats en in een beslissingspartij de titel voor het grijpen had, is een verhaal op zichzelf. Het was er echter toch wel mee de oorzaak van, dat onze schaakgemeenschap haar kijk op het jeugdschaak volledig heeft herzien! Diverse leden hebben al te kennen gegeven, om de jeugd in onze vereniging het nodige op schaakgebied te willen bijbrengen. Wat de toekomst betreft mogen we dus gerust stellen, dat nu ook in Brunssum voor het jeugdwerk groen licht werd gegeven!

De schaakprestaties gingen in 1953 elke verwachting te boven!

Brunssum I behaalde het afdelingskampioenschap in het zuiden en alsof dat nog niet genoeg was koppelden wij maar meteen hier het limburgs kampioenschap aan vast door Venlo I - de kampioen van het noorden - met forse cijfers te verslaan! Deze wapenfeiten moesten natuurlijk worden gevierd. Aangezien onze zwakke verenigingskas een groot feest niet zou overleven, werd besloten, om er maar een gezellig samenzijn van te maken. En gezellig werd het!

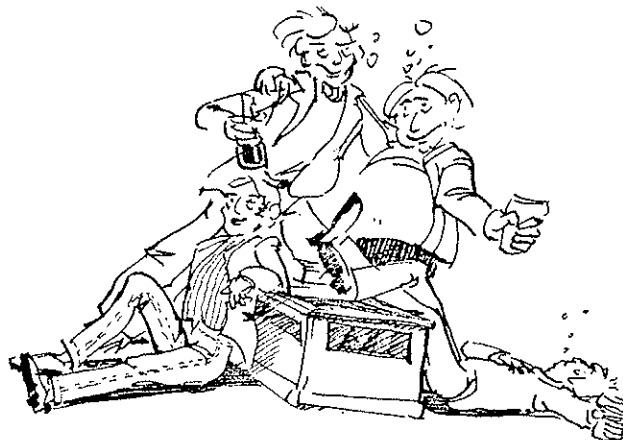
Door toedoen van enkele leden uit de vereniging konden wij beschikken over belegde broodjes en hartige hapjes, zodat de inwendige mens ook niets tekort kwam. Bovendien lieten onze zaalhouder en zijn gezin zich ook niet onbetuigd en verrasten ons met koude schotel die er in ging als koek. Bij het draaien van vrolijke plaatjes gingen ook de beentjes nog van de vloer. Het was niet verwonderlijk, dat aan het einde van deze feestelijkheden, al diegenen die met hun goede zorgen en gulle gaven tot het welslagen van deze feestavond hadden bijgedragen, een staande ovatie van al de aanwezigen in ontvangst mochten nemen.

Om eenieder de kans te geven zich beter op de hoogte van de schaaktheorie te kunnen houden, heeft men in onze vereniging een schaakbibliotheek ingericht. Voorlopig bevat deze alleen maar de "lichtere" literatuur, al zal te zijner tijd ook wel het "zwaardere" genre hieraan moeten worden toegevoegd. Dat dit geen overbodige luxe mag worden genoemd, is het beste te zien aan de resultaten, die onze deelnemers aan het persoonlijk kampioenschap van Limburg der senioren behaalden. Ze moesten hierin al in de voorronden het loodje leggen!

Onze jeugdspelers verging het niet veel beter in de limburgse jeugdkampioenschappen, al kon één van hen nog wel de eindstrijd halen maar hierin toch geen potten breken!

Een antwoord op de vraag waarin we op schaakgebied dan nog wel meetelden, kwam van een onzer leden die het nederlands kampioenschap correspondentieschaak op zijn naam wist te brengen. Hij leverde hiermee een uitzonderlijk goede prestatie als zuiderling. Deze titel was daarvoor meestal gereserveerd voor schakers van "boven de Moerdijk", die Limburg nog steeds als een achtergebleven schaakgebied zagen!

Ook in 1954 was er weer een schaaksucces weggelegd voor onze vereniging. Het tweede tiental werd kampioen en promoveerde naar de tweede klas van de LSB-competitie. In het clublokaal lieten ze na de huldiging ook nog even zien wat ze nog meer in hun mars hadden, want in een mum van tijd was het aangeboden kratje bier leeg!

.. kratje bier leeg ..

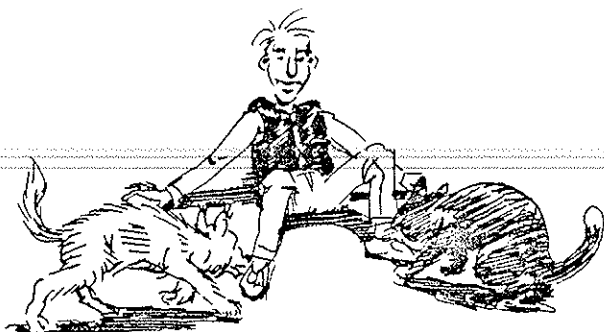
Om meer belangstellenden te trekken werden verschillende partijen voor de clubcompetitie beneden in de cafézaal gespeeld. Dat leverde niet de verwachte resultaten op, of het moesten die van de nu binnen handbereik staande consumpties zijn.

. . .

Er zijn nogal wat leden die zich afvragen of het houden van onze clubdag op de zondagmorgen funest zal worden voor de vereniging. Veel partijen die dan worden gespeeld, duren meestal niet langer dan totaal twee uur. Vervolgens breekt men af, omdat er thuis met het eten op hen wordt gewacht, of men geeft de partij vlug remise, wat natuurlijk ook niet bevorderlijk is voor de schaakmentaliteit der spelers. In de wedstrijden tegen andere verenigingen is men dan al vlug genegen een remise te accepteren en ontbreekt het aan de nodige hardheid om in een slechtere stelling verbeterd door te spelen. In de LSB-competitie kunnen de partijen soms wel zes uur duren!

Deze geschetste situatie hebben wij in onze vereniging reeds vaker gehad. We weten dus uit ervaring, dat het houden van onze clubdag op een door de weekse dag, altijd spaak liep. Deze mening is ook het bestuur toegedaan, maar zij kunnen moeilijk om de wens van de meerderheid der leden heen. Na veel vijven en zessen wordt besloten de clubdag op woensdagavond te houden. De ledenwerfactie gaat echter gewoon door. Als trekpleister zal er bovendien een huisschakerstoernooi worden gehouden.

Aan het limburgse jeugdkampioenschap waren twee van onze jeugdspelers met goede vooruitzichten begonnen. In het verdere verloop moesten ze voor hun overmoed echter een dermate hoge tol betalen, dat ze een eventuele kampioens- kans wel konden vergeten! Maar dat maakte voor hen verder niets meer uit; of ze nu door de hond of door de kat waren gebeten, ze hadden in ieder geval meegedaan, hetgeen van onze senioren niet kon worden gezegd.

.. door de hond of de kat gebeten .. Dit jaar was er niemand van hen, die er ook maar iets voor voelde, om in het persoonlijk kampioenschap door schade en schande wijzer te worden.

In een treffen tussen de schaakteams van Belgisch en Nederlands Limburg zijn ook twee spelers van Brunssum van de partij. Zij hebben een uitnodiging gekregen van de Limburgse Schaakbond, om aan deze wedstrijd deel te nemen. Hieruit zouden we kunnen opmaken, dat de namen en gegevens over speelsterkte en schaakmentaliteit compleet met wedstrijdresultaten van onze spelers nu ook bij de Heren van de LSB-keuzecommissie op de bureautafel liggen en dat is goede propaganda voor onze vereniging. Niet dat we hierdoor opeens uit de schaduw van de andere vooraanstaande verenigingen zijn gesprongen. Bij lange na niet, want wat het ledenaantal aangaat, liggen we ver en ver achter op hen. Maar men heeft een glimp van onze vereniging kunnen opvangen en dat is al heel wat meer dan we hadden verwacht.

De naam van Brunssum wordt in de regio steeds meer met enig ontzag genoemd, als er weer een schaakprestatie wordt geleverd, die andere clubs ook wel eens willen behalen. Wat speelsterkte betreft kan onze kleine vereniging zich tussen de grote schaakverenigingen heel goed staande houden.

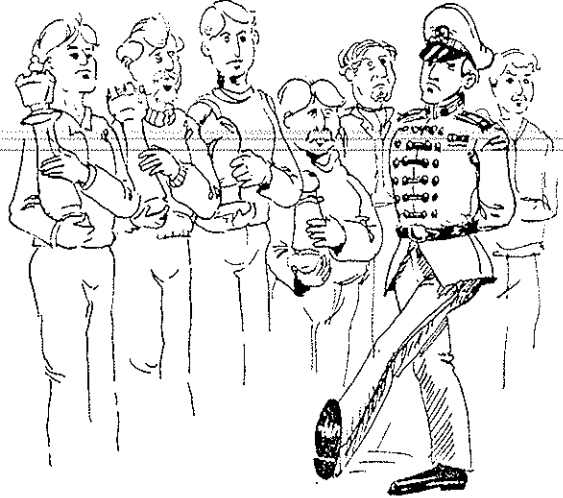
. . .

Wij kregen van de Akense schaakvereniging A.S.V. een uitnodiging om eventueel onder begeleiding van onze dames een bezoek aan hun "Keizer Karel"stad te komen brengen, alwaar we dan met onze beste twintig spelers in een schaakwedstrijd onze krachten konden meten met hun vertegenwoordiging. Hoewel we het gevraagde aantal deelnemers niet konden opbrengen meende het bestuur na overleg met de leden deze uitnodiging toch te mogen aanvaarden. Om het tekort aan mankrachten op te vangen, werden daarom enkele leden van de schaakverenigingen Hoensbroek en Max Euwe gepolst om bij ons mee te spelen. De gevraagde spelers reageerden positief, zodat wij op de geplande datum vanaf ons clublokaal met een vrolijk gezelschap per touringcar richting Duitse grens vertrokken. In Aken aangekomen werd, alvorens onze gastheren op te zoeken, nog een stadsrondrit gemaakt om ons aan de vele verwoestingen, etc. te kunnen vergapen.

En dat deden we dan ook. Ofschoon de opbouw der stad toch al jaren op gang was, konden wij daarvan maar weinig bespeuren. De ene puinhoop naast de andere was nog te zien met zwart geblakerde half overeind staande muren alom. De Oh's en Jee's ontschoten ons gezelschap bij de vleet. De aanblik van deze bijna met de grond gelijk gemaakte stad, was wel zo afschuwelijk, dat eenieder aan het einde van deze rondrit blij was, dat het was afgelopen.

We hopen dat een herhaling van zulke panorama's ons in de toekomst bepaard zal blijven.

Door onze gastheren werden we heel goed ontvangen, maar de openingstoespraak lieten ze blijkbaar verrichten door een voormalig sergeant van het leger, die dacht een stel recruten voor zich te hebben. Wat produceerde die vent een stemgeluid zeg, onze oren toeteren nu nog! Hij begon anders heel zachtvaardig met: "Liebe Schachfreunden aus Holland", maar daarbij gingen zijn ogen de zaal rond op een manier alsof hij eigenlijk had willen beginnen met: "Mensch, nehmen Sie Haltung an!".

Op dat moment stond iedereen van ons wat sloom, met de handen in de zakken, maar wat dom om zich heen te kijken. Van al dat formele gedoe begrepen wij niet veel.

Per slot van rekening was het voor ons de eerste keer dat wij met onze vereniging in Duitsland waren. Dat was dus even wennen. Vooral na de driemaal uitbundig uitgebrachte massale kreet: "Schach heil"! keken wij dan ook geschokt om ons heen!

.. nehmen Sie Haltung an! ..

Wij wisten eigenlijk niet de betekenis ervan. Het klonk wel bijna hetzelfde als hun vroegere zeer gebruikelijke uitroep, alleen in een iets andere benaming. Tenminste ... zo kwam het bij ons over.

Maar het moet gezegd, men liet niets aan het toeval over om het ons naar de zin te maken. Zelfs onze dames werden bij deze ceremonie betrokken en kregen zowaar nog een doos luxe bonbons aangeboden. Vervolgens gingen onze dames, onder begeleiding van enkele gastvrouwen, de wederopbouw van de stad en het alweer herrezen winkelcentrum bekijken, zodat de mannen in alle rust over hun zetten konden nadenken.

De wedstrijd had in het begin een nogal evenwichtig verloop met aan het einde: "Ein glücklicher Sieg unserer Mannschaft". Zo wilden ons de gastheren doen geloven, maar niets was minder waar. Zij waren gewoon de sterkste!

Na afloop van deze wedstrijd gingen we nog even naar het centrum van de stad. Daar wist iemand een gezellige "Bierstube"!

Kwamen wij binnen, hartstikke vol die keet, maar met wat ellebogenwerk bemachtigden we allemaal nog een plaatsje. De ober kwam bestellingen opnemen en het was pils wat de klok sloeg, maar toch waagde iemand van ons zich aan iets anders en bestelde twee porties ijs!

"Mit Sahne?", vroeg de ober, waarop bevestigend werd geantwoord. Gezelligheid bleef troef totdat we weer moesten opstappen en de ober kwam afrekenen. Toen ging er bij onze man de lol gauw af. De anderen konden van zijn gezicht aflezen wat hij op de rekening zag. Dat hier hele dure ijsjes waren geserveerd! Tijdens de terugreis werd er nog vrolijk over alle gebeurtenissen nagebabbel, waarbij tevens werd opgemerkt dat een verenigingsuitstapje vaker moest worden gemaakt!

. . .

Er zijn in de gemeente Brunssum geen schaakliefhebbers meer te vinden, zo zeggen de leden van onze vereniging. Ze beweren dat, omdat de diverse ledenwerfacties, welke door onze vereniging werden ondernomen, geen enkel resultaat hadden opgeleverd. Ze zijn er wèl, maar waar ze zich verbergen mag Joost weten! Maar op de dag van de traditionele massaschaakwedstrijd Philips tegen de Limburgse mijnen komt er een ongekend groot aantal "koempels". Kompleet met hun "schaakkistje" onder de arm komen ze uit alle hoeken en gaten tevoorschijn om aan dit schaakfestijn deel te nemen! Als dan de karavaan autobussen bij de markt arriveert, staat het daar al "zwart" van de mensen, die zich verdringen om hun plaats in de bus in te nemen. Vervolgens vertrekt de langgerekte stoet richting Eindhoven.

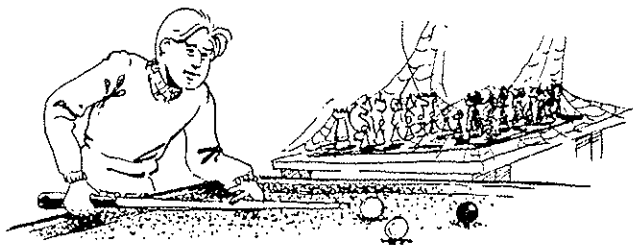
Enkele leden van onze vereniging, die ook aan dit gebeuren deelnamen en zich midden in dat gedrang bevonden, vroegen zich naderhand wel af waarom deze mensen niet naar onze vereniging te krijgen waren.

In 1955 bestaat onze vereniging twintig jaar. Daar wordt in 't geheel niet over gesproken, dus zal er bij ons ook niet worden gefeest.

Nou ... niet gefeest, dat ligt er nog maar aan, want het is alweer prijs met ons eerste tiental. Brunssum is namelijk kampioen van het Zuiden! Maar tegen 't Pionneke uit Roermond, de kampioen van Noord-Limburg, komen we niet verder dan een gelijkspel. Een van te voren afgesproken puntensysteem doet ons verder de das om, zodat de titel "kampioen van Limburg" naar Roermond gaat. Dit zal wel de laatste wedstrijd zijn geweest, welke de kampioenen van Zuid- en Noord-Limburg tegen elkaar hebben gespeeld. Komend seizoen zal de vereniging, welke kampioen van de Overgangsklasse wordt, meteen het predikaat "kampioen van Limburg" dragen!

Het ledenaantal van onze vereniging wil maar niet stijgen, zodat het samenstellen van twee tientallen nog steeds moeizaam verloopt. Ook de clubcompetitie wordt niet volledig uitgespeeld. Zoals wel te verwachten viel, blijkt de woensdagavond niet geschikt om onze leden massaal naar het clublokaal te krijgen. Alhoewel de opkomst op de eerste clubdag zo goed was, dat we al dachten deze keer met de woensdag in de roos te hebben geschoten, moesten we al na enkele weken erkennen, dat het ook nu weer op een mislukking zou uitdraaien. Er was een wedstrijdrooster opgesteld waarop iedereen kon zien wie zijn tegenstander zou zijn. Als er dan veel spelers verstek lieten gaan, dan werd zo'n wedstrijdprogramma natuurlijk waardeloos en had ook de wedstrijd-leider geen mogelijkheid meer om alles nog glad te strijken.

Voor de wel aanwezige leden was er dan gelegenheid om tegen elkaar een zogenaamde vrije partij te spelen.

.. het "groene laken" ..

Voor een enkele keer was dat wel aardig, maar om iedere week tegen dezelfde personen te spelen ... nee! Ook het "groene laken" zal een grote rol hebben gespeeld in het niet spelen van oefenschaakpartijen. Er werd de laatste tijd op onze clubdag vaak tot middernacht gezellig door onze leden biljart gespeeld! Geen wonder dat na deze mislukte competitie onze clubdag weer op zondag zal worden gehouden!

Het was in 1956 meteen weer goed raak. Uit de Overgangsklasse kwam Brunssum als kampioen van Limburg tevoorschijn! Er moesten nog wedstrijden worden gespeeld voor promotie naar de KNSB. Hierin ging het ons in een thuiswedstrijd nog goed af. Tegen schaakvereniging Helmond werd een gelijkspel behaald, maar de uitwedstrijd in Utrecht ging met het kleinst mogelijke verschil verloren. ~~Dat bleek achteraf toch genoeg te zijn om via een beter bordsaldo het volgende seizoen in de tweede klasse van de KNSB-competitie te kunnen starten!~~

Hierover waren wij natuurlijk zeer verheugd. Er was steeds door onze spelers geknokt om dit resultaat te behalen. Maar er waren in de vereniging stemmen te horen, die het al over versterking van ons team hadden. Door enkele sterke spelers van buitenaf aan te trekken, dacht men zich een dusdanige uitgangspositie te verschaffen, welke ons team veel meer kans zou opleveren om zich te handhaven. Men ging er blijkbaar van uit dat onze formatie niet capabel zou zijn om de KNSB-krachtproef te doorstaan. De meerderheid der leden kwam tegen deze vorm van versterking in opstand. Temeer omdat wij in onze vereniging steeds op het standpunt hebben gestaan: wie niet werkt zal niet eten of anders uitgedrukt: wie niet aan de clubcompetitie deelneemt, heeft ook geen enkele aanspraak op een plaats in welk team dan ook!

Deze harde lijn zal ook in de toekomst blijven gehandhaafd. Ondanks het feit, dat ook de voorstanders van deze harde maatregel heel graag zouden zien, dat het eerste tiental zich zou handhaven. Maar dan niet met behulp van spelers, die aan ons verenigingsleven verder niet deelnemen!

Voor ons zorgenkindje - de clubcompetitie - wordt naar een oplossing gezocht en we denken die met het "Keijzer Systeem" te hebben gevonden!

Wij hadden in 1957 geen reden tot klagen daar ons eerste tiental zich kon handhaven. Weliswaar zeer moeizaam, maar toch was dit zwaar bevochten resultaat tenslotte een mooie beloning voor de goede inzet, welke al onze spelers hebben getoond. Want na een denderende start vielen ze zo ver terug in de achterhoede, dat het degradatiespook angstvallig nabij kwam. Maar met gezamenlijke krachtsinspanning zorgde men ervoor, dat dit eerste KNSB-avontuur een vervolg zou krijgen.

.. het degradatiespook ..

Er was ook een kleine vooruitgang in het ledental geboekt. Daarmee waren we echter nog niet op een peil, welke het instandhouden van twee tientallen waarborgde.

Ging het in 't verleden nogal eens mis met onze clubcompetitie, dan konden we toen zeggen, dat er dat afgelopen seizoen geen enkele klacht te noteren viel! Met behulp van het "Keijzer Systeem" verliep alles heel gladjes en konden alle ronden vlekkeloos worden afgewerkt!

Ook in 1958 was ons eerste tiental erin geslaagd om zich te handhaven. Ons tweede tiental deed het eveneens zeer goed, werd kampioen en promoveerde naar de eerste klasse van de LSB.

Als het eenmaal goed loopt, dan moet er al heel wat gebeuren om weer van slag te geraken. Dit is onze mening over de clubcompetitie, die ook deze keer zonder problemen verliep! We hebben nu vierentwintig leden en zitten met dit aantal nog net boven de rode streep. Maar dat volstaat om onze tientallen eventueel nog van een "reservist" te voorzien, wanneer er zich een speler zou afmelden!

. . .

De limburgse bondswedstrijden werden in Stein gehouden. De afgelegen ligging van het speellokaal en de slechte openbare vervoersverbindingen waren oorzaak van een zeer geringe deelname.

Aldus enkele deelnemers uit onze vereniging.

Over de schaakactiviteiten van onze spelers kon men in de vereniging dik tevreden zijn. Over 't geheel genomen werd de naam van Brunssum op voortreffelijke wijze uitgedragen door aan diverse schaakevenementen deel te nemen. Met twee zestallen namen we deel aan een snelschaaktoernooi in Kerkrade, terwijl wij in Aken met een zestal aanwezig waren voor een snelschaaktoernooi. Er werd door een van onze jeugdspelers deelgenomen aan het limburgs jeugdkampioenschap. Hij kon daar geen noemenswaardige prestaties verrichten. Ondanks de aanwezigheid van een zeer sterk driemanschap uit onze vereniging slaagde geen van hen erin om de titel bij de senioren te bemachtigen.

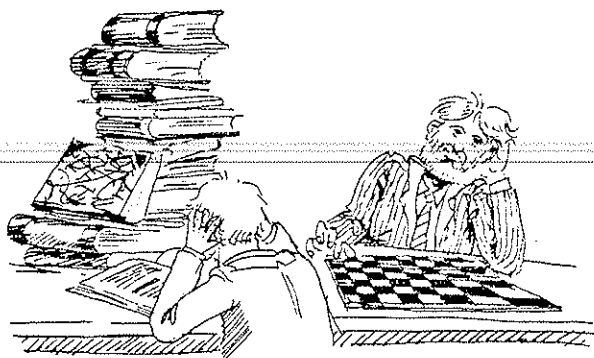
Op een bepaald moment gaf een team er blijk van, dat ze kampioensaspiraties had. Het is dan toch wel zeer verwonderlijk, als men dan met precies dezelfde spelers een seizoen later geen poot aan de grond krijgt en zelfs moet degraderen! En dat overkwam ons eerste tiental in 1959!

Geen paniek of terneergeslagenheid bij onze spelers, omdat ze het niet konden rooien in de KNSB-competitie, maar wel de vastberadenheid om het verloren prestige zo spoedig mogelijk weer te herstellen.

Het was dus niet alles goud wat er blonk. Dit gezegde nam een van onze jeugdspelers niet al te letterlijk. Hij gaf zijn jacht op goud niet op en ziedaar ... na afloop van zijn strijd om het limburgs jeugdkampioenschap mochten wij hem in Brunssum als de nieuwe "jeugdkampioen van Limburg" begroeten!

Als iemand een schaaktitel moet verdedigen, waarvan hij weet dat deze de voorgaande keer al aan een zijden draad hing, dan doet hij er goed aan door middel van een "revisie" die dunne draad te vervangen door een dikke kabel. Blijft hij echter, ondanks die wetenschap, eigenwijs en denkt dat het draadje best nog wel een tijd mee kan, dan is het meestal te laat om nog wat te redden als het dreigt mis te lopen. Tegen de negentienvoudige titelverdediger voelden onze spelers dat ook zo aan, toen zij in het seniorkampioenschap van Limburg moesten aantreden. Kon hij vorig jaar onze drie man sterke vertegenwoordiging nog van zich afschudden, dit keer lieten zij zich niet ringeloren. Ze zorgden zelfs voor de nodige agressie, waarmee ze de hem op afstand konden houden. Aldus werd het persoonlijk kampioenschap een Brunssums onderonsje!

De persoonlijke schaakprestaties van onze leden waren niet alleen het resultaat van een goed draaiende clubcompetitie. Daarin moesten onze spelers zich iedere week weer opnieuw bewijzen.

.. snuffelen in de
schaakliteratuur ..

Deze prestaties waren vooral ook het gevolg van vele uurtjes huisvlucht. Om bijvoorbeeld op het gebied van de schaaktheorie niet achter te raken, snuffelden ze geregeld in de schaakliteratuur. Door mee te doen aan het correspondentieschaak en het spelen van veel oefenpartijen, waren ze in de gelegenheid om het geleerde in wedstrijden uit te proberen. Deze thuisactiviteiten droegen er veel toe bij, dat zij in hun spel een zekere vastheid en ook het zo broodnodige zelfvertrouwen kregen. Op den duur konden de schaakresultaten dan ook niet uitblijven. Het behalen van het persoonlijk schaakkampioenschap van Limburg is een van die schaaksuccessen!

In het jubileumjaar 1960 bestaat onze schaakvereniging vijftintig jaar. Omdat wij onze clubkas geen geweld willen aandoen houden we alleen maar een feestvergadering. Daarbij worden drie jubilarissen gehuldigd en met een medaille gedecoreerd! Ook hun echtgenoten werden hierbij niet vergeten en met een prachtige fruitmand eveneens bij deze feestelijkheden betrokken!

Er werd nogal eens gevraagd of het vermelden van alleen de verenigings- en persoonlijke successen van onze leden op den duur niet te eentonig zou worden. Welnee, ... helemaal niet, want kijk nu eens naar 't afgelopen seizoen, waarin ons eerste en tweede team tot zeer matige schaakprestaties kwamen. Hieruit kan men concluderen, dat ook bij onze vereniging de boog niet steeds gespannen staat!

Daarentegen werden bij persoonlijke wedstrijden wel positieve resultaten behaald. Hierbij spelen heel andere factoren een rol dan bij het spelen in teamverband. Zo zal iemand, die een persoonlijke schaaktitel moet verdedigen of juist persé zo'n titel wil veroveren, extra goed voorbereid en zeer gemotiveerd zijn partijen spelen. Door deze instelling zal hij veel beter presteren dan in teamwedstrijden!

Ongeveer als hier beschreven verliep het limburgs jeugd- en seniorenkampioenschap. De titeldragers, die alle twee uit onze vereniging stamden, verkeerden in zo'n goede vorm en conditie, dat beiden hun schaaktitel konden prolongeren.

De leden vinden dat er te weinig propaganda wordt gemaakt. In "de Nieuwsbron" en in de regionale dagbladen wordt veel te weinig aandacht aan onze verenigingsactiviteiten geschonken. Daarin willen zij verbetering zien te krijgen door het bestuur te vragen hiervoor de nodige stappen te ondernemen!

Het is in 1961 voor ons weer vlaggetjesdag als Brunssum schaakkampioen van Limburg wordt en ook de promotiewedstrijden tot een goed einde weet te brengen. De gelijke spelen tegen Eindhoven III en Middelburg waren voldoende om het komende schaakseizoen weer voet op de KNSB-bodem te zetten! Onze spelers onderstreepten hun goede vorm nog eens door in Kerkrade een eerste prijs met snelschaken te winnen; in de eindronden moesten ze het loodje leggen tegen de duitse "blitzmeesters"! Op verschillende week-end-schaaktoernooien, zoals in Roermond-Blerick en Venray, waren leden uit onze vereniging aanwezig. De secretaris merkte in zijn jaarverslag op, dat het steeds dezelfde mensen waren die in deze schaakwedstrijden de naam van onze vereniging uitdroegen. Hij wilde daarom ook wel eens andere leden in zulke toernooien aan de slag zien!

De voorzitter en de penningmeester wordt een kleine hulde van de leden toebedeeld, omdat ze beiden onafgebroken tien jaar lang deel uitmaken van ons bestuur! Met de wens dat ze nog een lange tijd deze bestuursfuncties zullen blijven vervullen werd aan elk van hen een doos sigaren overhandigd.

~~De schaaktitel van de jeugd en de seniorenkampioen van Limburg blijven in Brunssum. Een landelijke titel zit er nog niet in!~~

Er komt in 1962 een afzonderlijke functie voor competitieleider en wedstrijd-leider. Vanwege het vele werk is het in onze vereniging ondoenlijk voor één persoon deze dubbelfunctie naar behoren uit te voeren.

Een zeer grote contributieachterstand van onze leden noopt de penningmeester hen te verzoeken ten spoedigste aan hun financiële verplichtingen te voldoen. Hij kan anders niet aan extra verenigingsuitgaven beginnen! Hierop lanceert een van onze jeugdleden het idee om bij ons met een toto te beginnen. De helft der inleg zal voor de winnaar zijn. De andere helft gaat in de clubkas. Dit idee wordt door iedereen goed bevonden. Besloten wordt om direct met de uitvoering te starten, wat door de penningmeester met handgeklap wordt begroet!

Iemand in de vereniging is begonnen met een zogenaamde "muurkrant" de belangstelling der leden te trekken. Hierin worden de actuele verenigings-nieuwtjes op enigszins humoristische aard onder de loep genomen. Men stond zich wekelijks te verdringen om toch maar goed te kunnen zien en lezen, wie er nu weer op de korrel werd genomen. Gezien de getoonde belangstelling der leden mag worden aangenomen, dat de op deze manier gebrachte publicaties in onze vereniging goed werden ontvangen. Het slechtere verenigingsnieuws hebben we maar tot 't laatst bewaard. Brunssum werd in de KNSB-competitie geheel verpulverd.

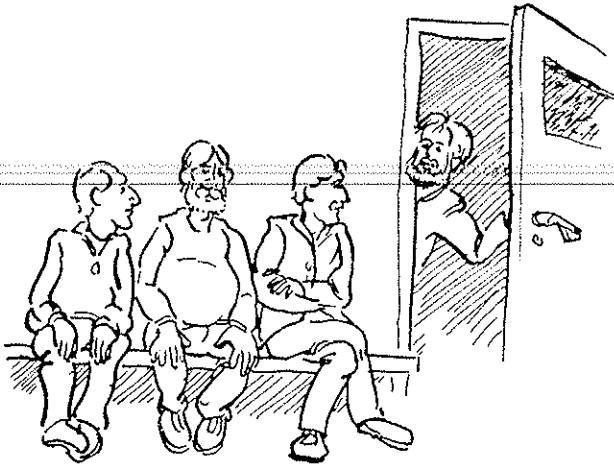
.. "muurkrant" ..

In de overgangsklasse van de LSB kan een nieuwe aanloop beginnen.

In de persoonlijke schaakkampioenschappen van Limburg deden onze spelers het heel wat beter. Alle concurrentie werd in de kiem gesmoord. Ook voor dat jaar konden de titels in Brunssum blijven!

Na afloop van onze clubcompetitie blijft er altijd een zeer lange tijdsperiode te overbruggen al eer het nieuwe schaakseizoen weer zal beginnen. Veel van onze leden vervreemden daardoor misschien van ons verenigingsleven. Om dit tegen te gaan organiseerden we dan ook een zogenaamde zomercompetitie. Maar die verliep meestal na enkele weken al zo slecht, dat de overige deelnemers ook liever thuis bleven! Vanaf het komend seizoen zal de clubcompetitie daarom worden verlengd. De wachttijd tot het volgende seizoen zal dan in zoverre zijn bekort, dat deze zomercompetitie niet meer nodig zal zijn!

Omdat onze schaakvereniging in 1963 al meer dan veertig leden heeft gaat Brunssum een derde tiental in de LSB-competitie inzetten. Deze "nieuwe lichting" kan daardoor eveneens ervaring in het spelen in teamverband opdoen.

.. tot in de gang gevuld ..

De penningmeester laat weten dat hij zeer content is met de manier waarop de leden aan zijn noodkreet gehoor hebben gegeven. Financieel gezien is aan al zijn wensen voldaan en is onze clubkas weer gezond! Iets apart was dit jaar de clubcompetitie, welke met zijn vijfendertig ronden zeer succesvol is verlopen. Niet alleen dat er zoveel ronden werden afgewerkt, ook de opkomst was zo fantastisch, dat het speellokaal tot in de gang gevuld en er een tekort aan spelmateriaal was!

Natuurlijk was er dan weer het "muurkrantje" dat tot groot genoegen van de leden alle gebeurtenissen nog eens in geuren en kleuren de revue liet passeren.

Voor de andere deelnemers aan de persoonlijke schaakkampioenschappen moet het zo langzamerhand wel een obsessie worden, dat zij er maar steeds niet in kunnen slagen om de brunssumse hegemonie te doorbreken. Ook nu weer blijven onze clubgenoten in het bezit van de persoonlijke limburgse schaaktitels!

Een van onze leden gaf alle schaaklectuur, welke hij bezat, zomaar cadeau aan onze vereniging. Nu hebben we na een hernieuwde inventarisatie een grote kollektie schaakboeken in onze verenigingsbibliotheek staan. Tegen een kleine vergoeding kunnen boeken aan onze leden voor een bepaalde tijdsduur worden uitgeleend.

Er bestaat in onze vereniging een groot verschil in speelsterkte tussen een groep van schakers, waarvan we gerust kunnen zeggen dat ze tot de gevorderden behoren en de rest van onze leden. Om die kloof te kunnen dichten, zullen er heel wat schaaktheorie-avonden aan te pas moeten komen. Daartoe wordt het jarenlang niet gebruikte demonstratiebord geheel vernieuwd. Onze schaak-instructeurs zullen hierop uitvoerig schaakonderricht gaan geven!

Verheugend was het te zien hoe de plotseling snelle groei van onze vereniging zich ook in 1964 bleef doorzetten. We hadden vierenveertig leden! Maar deze reusachtige vooruitgang in het ledental bracht ook wat ongemakken met zich mee. Kwam men wat te laat op de clubdag, dan was er de kans dat men niet kon spelen, omdat door de grote toeloop er geen schaakmateriaal meer voorhanden was! Ook de speelzaal was zogezegd tot barstens toe vol. Nog geen kip kon er meer bij. Men moest daarom maar op de gang een plaatsje zoeken! De competitieleider wist ook niet meer waar hij naar toe moest met al die schakers. Niet dat hij zijn werk niet meer zou aankunnen ..., integendeel. Ook hij ziet niets liever dan deze overvolle speelzaal. Zijn scorebord is eveneens veel te klein geworden om de rangvolgorde van zo'n overweldigend aantal deelnemers te bevatten! Om de standenlijst toch in zijn geheel te kunnen bijwerken, zal voorlopig een aanhangsel aan het bestaande bord worden toegevoegd. Zo kan de competitieleider zijn werkzaamheden naar aller tevredenheid blijven uitvoeren.

Ook onze wedstrijdleider zal in de toekomst meer werk krijgen. Een vierde team van Brunssum zal aan de LSB-competitie gaan meedoen.

De limburgse bondswedstrijden werden dit jaar in Schaesberg gehouden. Daaraan nam Brunssum met tweëntwintig leden deel! Dit groot aantal deelnemers vond de organiserende vereniging een prachtig voorbeeld van medewerking aan het welslagen van dit toernooi. Uit erkentelijkheid werd onze vereniging een aardig clubvaantje overhandigd!

De clubcompetitie van onze vereniging verloopt de laatste jaren geweldig goed. Zelfs zo, dat er nogal wat schakers uit andere verenigingen geïnteresseerd raken om ook aan onze clubcompetitie mee te gaan doen!

Het bestuur van onze vereniging is over deze belangstelling van buitenaf uitermate tevreden. Zij gaat accoord met deze deelname, mits die spelers bereid zijn om een formeel lidmaatschap te aanvaarden. Dat houdt in, dat men de helft van de normaal gestelde contributie moet betalen, maar daardoor ook dezelfde rechten en natuurlijk ook de plichten heeft als ieder ander lid van onze schaakvereniging. Door deze gemengde deelneming van spelers uit andere verenigingen kan onze clubcompetitie alleen nog maar interessanter worden. Ook voor de al gevestigde leden zal dit een welkome afwisseling zal zijn, omdat ze hierdoor andere tegenstanders ontmoeten. Als er door onze spelers op de clubcompetitie al zo fel om de punten wordt geknokt, dan moet deze vechtlust in de LSB-competitie toch zeker ook goede resultaten opleveren! Maar dat valt wel eens erg tegen en was vooral merkbaar bij ons tweede en derde team, die nog veel te veel steken lieten vallen om dit jaar tot echte kanshebbers uit te groeien. Ook ons eerste tiental gaf in de overgangsklasse niet direct de toon aan. Men was in het begin van deze competitie nog niet optimaal met schaken bezig, maar toen ons haantje éénmaal victorie had gekraaid, wist het van geen ophouden totdat Brunssum kampioen van Limburg was geworden! Aan dit kampioenschap werd door onze zaalhouder en zijn gezin nog eens extra aandacht geschonken door onze vereniging een feestmaal aan te bieden in hun fraai versierde zaal!

De promotiewedstrijden begonnen wij goed door de thuiswedstrijd tegen Hengelo met duidelijke cijfers te winnen. In de uitwedstrijden tegen Philidor ^{II} uit Leeuwarden en tegen de Groningse Studenten lieten we ons toch de kaas van het brood halen waardoor wij ons hernieuwde optreden in de KNSB mochten vergeten!

Omdat we er in 1965 ook nog niet zo florissant met onze clubkas voorstaan, zal bij het dertigjarig bestaan van onze vereniging de penningmeester zijn "knip" wel op een kiertje moeten houden. Maar ondanks dat het zuinig aan zal moeten, willen wij dit jubileum toch niet onopgemerkt voorbij laten gaan. Er wordt daarom een aangepast feestprogramma opgesteld, dat ons financieel niet in de problemen zal brengen maar evenmin in verband kan worden gebracht met het gezegde: "armoe troef"!

We begonnen onze feestdag met de huldiging van vier leden. Dit waren drie jubilarissen, die al vanaf de oprichting lid van onze vereniging waren en een lid, die op doktersadvies het wedstrijdschaken vaarwel moest zeggen. Zij werden tot "lid van verdienste" benoemd. Een korte onderbreking, waarvan de gehuldigden een dankbaar gebruik maakten om zich het zweet van 't gezicht af te vegen, gaf aan iedereen de gelegenheid om onze schaakvrienden persoonlijk te feliciteren en daarbij tevens een versterking tot zich te nemen.

Daarna werd het startsein gegeven voor de snelschaakwedstrijden. Voor de jeugd- en seniorleden waren er zeer aardige prijzen beschikbaar gesteld, zodat er zonder aanzien des persoons op "leven en dood" werd gespeeld. Ook 's avonds waren er nog heel veel leden in gezelschap van hun echtgenoten in ons clublokaal aanwezig om aan een gezellig samenzijn deel te nemen. Alles bijeen genomen konden we op een geslaagde feestdag terugkijken.

Wij moeten in onze vereniging hoognodig het schaakmateriaal aanvullen. Volgens onze berekeningen zullen we de hiervoor te maken onkosten niet geheel uit eigen financiële middelen kunnen dekken. Daarom hebben we de medewerking van de gemeente ingeroepen door bij deze instantie een subsidieaanvraag in te dienen.

Op schaakgebied lieten we ook weer van ons horen. Zowel in positieve als in negatieve zin! Zo werd onze vereniging op de limburgse bondswedstrijden in Heerlen weer grandioos vertegenwoordigd door maar liefst zeventien leden!

Maar blijkbaar had men zich op dat toernooi totaal leeggespeeld. Toen we met een vier man sterke vertegenwoordiging in de eindronde van het persoonlijk kampioenschap van Limburg moesten aantreden, werd er door hen zo knullig gespeeld, dat de titel verloren ging.

De persoonlijke schaaktitel voor de jeugd is ook niet meer ons bezit. De "nieuwe lichte" jeugdspelers heeft momenteel nog niet de ervaring en speelsterkte van hun voorgangers om zich met enige kans op succes in deze titelstrijd te kunnen mengen.

Omdat er in Limburg maar zeer weinig schaaktoernooien werden gehouden namen we met twee zestallen deel aan een snelschaaktoernooi in Aken. Maar al hebben onze spelers ook nog zo goed geoefend, tegen de duitse schakers valt er voor ons met 't "blitzen" geen eer te behalen, omdat zij deze speeltrant nu eenmaal beter beheersen dan wij. Dat dit in een normale wedstrijd wel heel anders ligt, laten we in Borselen zien waar wij in een vriendschappelijk treffen hun "Auswahl" met ruime cijfers de baas blijven.

Het clubschaken bleef echter de grootste trekpleister voor al onze leden. Er werden dit jaar in onze clubcompetitie twee en dertig ronden gespeeld! Onze clubkampioen slaagde erin om de wisselbeker definitief in zijn bezit te krijgen, door voor de derde maal in successie het clubkampioenschap op zijn naam te brengen. Door toedoen van de familie Jennekens konden we er volgend jaar weer vrolijk tegen aan gaan: zij schonken onze vereniging een prachtige nieuwe beker!

Een lichte teruggang van het ledental is toch wel een domper op het optimistische geluid, dat we bij een vorige ledentelling lieten horen. Het handhaven van ons vierde tiental zal hierdoor zeer moeilijk worden. Toch was het in 1966 weer bijna alles "Brunssum" wat de klok sloeg. Het eerste tiental werd kampioen van Limburg en ook de promotiewedstrijden verliepen geheel naar wens. Doordat we thuis S.M.B. II met duidelijk verschil terugwezen en de uitwedstrijd tegen Stukken en Schijven gelijk hielden zal ons eerste tiental komend schaakseizoen weer in de KNSB uitkomen! Aan de strijd om de limburgse schaaktitel namen weer vier leden deel en waren deze keer voor de andere deelnemers veel te sterk, zodat die titel ook naar Brunssum ging!

Voor onze deelnemer aan het limburgs jeugdkampioenschap stonden de kansen zeer goed. In de eindfase ging de titel net aan zijn neus voorbij. Ook nam een van onze leden deel aan de voorronden van het nationale schaakkampioenschap. Hij kwam hierin tot bijzonder goede prestaties. Jammer was het dat hij de eindronden op een haartje na miste!

Met het ledental blijft het bergafwaarts gaan. We hebben nog maar vierendertig leden. Waar we deze ledenterugval aan toe moeten schrijven is ons nog niet duidelijk, want onze vereniging is op schaakgebied toch heel actief.

De eindrangschikking van de clubcompetitie is niet geheel naar de zin van onze leden. Er zou volgens hun mening ergens een "fout" zijn gemaakt.

Er zijn ook klachten binnengekomen van de materiaalcommissaris. De leden springen met onze kostbare schaakspullen te nonchalant om. Na beëindiging van hun schaakpartij wordt het speelmateriaal maar gelaten voor wat het is. Het opruimen wordt aan de achterblijvers overgelaten. Daar wil hij harder tegen gaan optreden!

~~Een voorstel om een theorie-uurtje op zondag voor het begin van de clubcompetitie te gaan houden wordt door de leden van de hand gewezen. Ze zijn wel bereid om op de zaterdagmiddag hieraan hun medewerking te verlenen!~~

Wij beleefden in 1967 de première van ons clubblad. Daarmee is een al zo lang gekoesterde wens eindelijk in vervulling gegaan! Sedert geruime tijd leefde bij ons clubbestuur de gedachte dat zij via een eigen clubblad de leden beter zouden kunnen informeren over de diverse verenigingszaken, schaakactualiteiten, etc. etc.

Daarnaast biedt een clubblad ook aan de leden zelf de mogelijkheid om hun ideeën en meningen duidelijker naar voren te brengen. Voor de instandhouding van het clubblad moeten de leden zelf ook iets doen. Het maken van de verschillende rubrieken en andere kleinere artikeltjes kan niet door één persoon alleen worden gedaan.

Het geeft een wrange smaak, maar toch zullen we door die zure appel heen moeten bijten. Verteld moet worden, dat ons eerste tiental weer in de hoek zat waar de hardste klappen vielen. Voor de zoveelste keer is dit team teruggezakt naar de LSB. Waarom we ons in de KNSB maar niet staande kunnen houden is een vraag die we al vele malen aan onszelf hebben gesteld. Een pasklaar antwoord hebben we nooit gegeven. Dat konden we natuurlijk wèl, maar de waarheid zou dan vele malen harder zijn aangekomen dan het "Jantje van Leiden" waarmee we ons nu zelf wat wijs maakten. Dat alle spelers de goede wil bezaten om zich tot het uiterste te geven wisten we al lang, maar dat kon ons team niet van een afgang redden.

Nee ... het was toch maar beter om te zwijgen over de tekortkomingen van onze spelers, welke door onze tegenstanders in de KNSB-competitie steeds weer aan het licht werden gebracht. Een onvoldoende theoretische kennis van de openingen, het gemis aan hardheid om een stevige partij tot het bittere einde uit te spelen en een gebrek aan eindspelervaring.

.. flink stuk in
zijn kraag ..

Het gebeurde een keer, dat ons eerste tiental bij een thuiswedstrijd in de KNSB op het laatste moment nog een afmelding kreeg. Een speler was ziek geworden. Wat nu gezongen! Het was al veel te laat om een reservespeler op te trommelen. Maar een speler uit het derde team was maar wat graag bereid om mee te spelen.

Al gaf men hem bij voorbaat verloren, er was geen andere keus en werd de man geaccepteerd. Voor het moreel van het team was het bovendien beter als ze compleet konden aantreden.

Brunssum won de wedstrijd. Wat echter nog meer werd gevierd, was de overwinning van onze invaller! Deze man werd door iedereen gefeliciteerd, waarna er aan de "theek" nog vele rondjes volgden. Dat de gevierde winnaar na een tijdje een flink stuk in zijn kraag had, was ons al opgevallen; maar hoe hij in die toestand helemaal te voet zijn huis in Eygelshoven ongeschonden had gehaald, dat hebben wij nooit vernomen!

Niet alleen landelijk ging het met de schaakprestaties van onze spelers slechter dan we hadden verwacht, maar ook in de strijd om het persoonlijk kampioenschap lieten onze topspelers het dit jaar lelijk liggen. Het was daarom maar goed dat een van onze "mindere schaakgoden" tenminste nog het lef had om in de tweede klasse de limburgse schaaktitel voor zichzelf te reserveren want anders was Brunssum met zijn seniorenschakers helemaal ten onder gegaan. Maar ... we bezaten gelukkig ook nog enkele talentvolle jeugdleden waarvan er één dit jaar het limburgs jeugdkampioenschap op zijn naam wist te brengen. Hiermee werd de opgaande lijn van het jeugdschaak in onze vereniging nog eens duidelijk onderstreept!

Om onszelf te bewijzen dat we toch wel goed met de schaakstukken om konden gaan speelden we twee wedstrijden tegen A.S.G. uit Aken. De thuiswedstrijd ging prompt met klein verschil voor ons verloren. In de uitwedstrijd lieten onze spelers zien dat ze uit de voorgaande wedstrijd lering hadden getrokken. Zij beslisten dit treffen met duidelijke cijfers in hun voordeel! Na dit behaalde schaaksucces waren onze spelers opeens weer geheel hersteld van hun "schaakdepressie". Dat lieten ze een bedrijfsschaakclub uit Oberhausen overduidelijk merken toen deze een bedrijfsuitstapje wilde bekronen met een wedstrijd tegen onze vereniging. Voor het begin van deze wedstrijd waren onze gasten nogal met zichzelf ingenomen maar toen de eindbalans werd opgemaakt viel het voor ons niet moeilijk te constateren dat we deze "Betriebsausflug" danig hadden verpest!

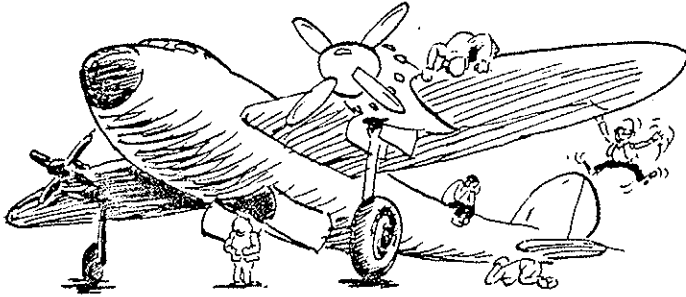
Geweldig was ons succes in Luik waar wij met een achttal deelnamen aan een internationaal schaaktoernooi. Doordat onze spelers het klaarstoomden om allemaal hun partij te winnen werden we niet alleen winnaar van dit toernooi maar behaalden we ook de beste score hier ooit gemaakt!

Bij een vorige ontmoeting hadden we A.S.G. uit Aken de toezegging gedaan om aan hun thematoernooi te komen deelnemen. Dat ons viertal met gemengde gevoelens aan dit toernooi begon behoeft geen betoog want het voorgeschreven thema was niet bepaald hun favoriete speltype.

Maar toen ze desondanks er toch in slaagden om hun tegenstanders een beentje te lichten, kwamen zij na langdurig rekenwerk van de wedstrijdleiding als uiteindelijke winnaars tevoorschijn. Een prachtige wisselbeker werd hun overhandigd.

Doordat we met onze leden aan heel wat toernooitjes en andere schaakevenementen deelnamen, kwamen er van overal uitnodigingen bij onze vereniging binnenstromen. Daar het zich om deelname aan buitenlandse toernooien handelde, viel onze keuze op de uitnodiging afkomstig van een Amerikaanse vliegbasis in Bittburg. De daar gevestigde "luchtmacht"schaakvereniging ging een internationaal schaaktoernooi voor viertallen houden. Volgens een begeleidend schrijven van het organisatiecomité verwachtte men rond de zeventhonderd deelnemers. Daarnaast stonden er tijdens ons tweedaagse bezoek aan hun vereniging nog verschillende andere attracties op het programma, zoals een rondleiding over de vliegbasis en een bonte feestavond! Dit alles zou dan op de eerste dag plaatsvinden, zodat op de tweede dag het schaaktoernooi kon worden afgewerkt. Wij hadden met twee viertallen ingeschreven. Vanaf ons clublokaal vertrokken we met twee limousines, waarin we niet als haringen in een ton zaten, maar ongehinderd ook nog iets van de bezienswaardigheden onderweg konden meepikken. Nadat we nog even de tijd hadden genomen om te "bunkeren" kwamen we vroegtijdig op de plaats van bestemming aan. Daar ergerden we ons flink aan de langzaam-aan-actie, welke men blijkbaar op de vliegbasis speciaal voor de bezoekende schakers op touw had gezet.

Het duurde meer dan een uur voordat we eindelijk in het bezit werden gesteld van een deelnemerspasje en daarmee de controlepost mochten passeren. In de ontvangstzaal werden we door de organisatoren hartelijk begroet en konden wij ons van een verfrissing voorzien om van de lange wachttijd weer wat bij te komen. Dat ondanks de aanwezigheid van een massa deelnemers van verschillende nationaliteiten alles van een leien dakje liep was de grote verdienste van een zekere heer Fred van Urff. Dit talenwonder kon iedereen in zijn eigen landstaal te woord staan en op elke vraag tekst en uitleg geven.

.. alles haarfijn bekijken ..

Na het aanhoren van de in veel talen uitgesproken welkomstoespraak volgde dan de bezichtiging van deze zeer modern uitgeruste vliegbasis. We mochten zelfs op en in de tentoongestelde vliegtuigen kruipen om alles haarfijn te kunnen bekijken. Deze langdurige rondleiding gaf ons een tamelijk goed beeld over de aard en wijze waarop deze basis functioneerde. Elke afdeling had zijn eigen expert klaar staan, die een begrijpelijke uitleg gaf over het gebruik

van de nogal ingewikkeld uitziende apparatuur. Van het rondwandelen hadden wij intussen wel trek in een hapje eten gekregen maar ook hieraan hadden onze gastheren gedacht. Zij hadden een koud buffet opgesteld, waar werkelijk alles "derom en deraan" was en waarvan iedereen zich naar believen kon bedienen.

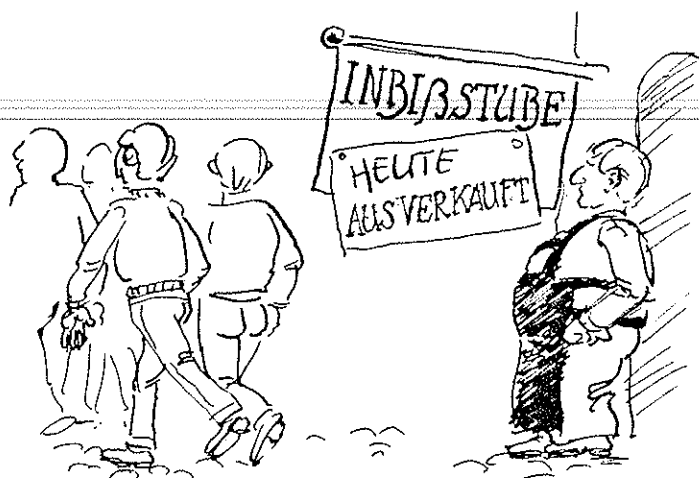
Toen we allemaal verzadigd waren was er nog tijd over voordat het avondprogramma zou beginnen. De vraag wat we in die tussentijd nog konden doen was snel beantwoord. Op onze rondgang door het gebouwencomplex was ons niet ontgaan dat er een aardig vermaakcentrum aanwezig was. Dus gingen we proberen om een zogenaamde "éénarmige bandiet" van zijn geld te ontdoen. Toen we daar ijverig mee bezig waren kwam iemand uit het beheerderskantoor dit even verhinderen. Met de mededeling "only for members" werkte hij ons plichtsgetrouw de deur uit. Omdat wij dit optreden van die man niet erg konden waarderen en onze goklust alleen maar toenam, probeerden we een andere tactiek uit om toch aan onze trekken te kunnen komen. De bewaker was echter niet van plan om zich door ons te laten inpakken en hield daarna voor ons de deur gesloten!

Vervolgens werd het tijd om ons naar de feestzaal te begeven waar de verdere avond werd gevuld met theateropvoeringen, dans en andere vrolijke zaken. Moe maar voldaan gingen we ons hotel in het centrum van Bittburg opzoeken.

De volgende dag gingen we na het ontbijt terug naar de vliegbasis. Deze dag zou geheel uit schaken bestaan. Daar waren we uiteindelijk voor gekomen. Het passeren van de streng bewaakte controlepost verliep nu heel wat vlugger en zo zaten we spoedig achter de borden. Toen de einduitslag bekend werd gemaakt, bleek dat we het met onze teams helemaal niet zo gek hadden gedaan in dit internationaal gezelschap. We behaalden in de "Oberklasse" een derde prijs en in de "Landesklasse" een vierde prijs; bovendien behaalden we nog een tweede prijs voor de beste verenigingsscore! Na op deze prestaties nog een flinke slok tot ons te hebben genomen, werd het tijd om ons huiswaarts te begeven.

We namen afscheid van onze gastheren en andere schaakvrienden.

Onderweg werd er in het plaatsje Prüm nog even een "frietboer" blij gemaakt. Zijn hele voorraad drank- en etenswaren, welke hij nog in zijn stalletje had, werd opgeconsumeerd! Hij kon het bordje "Ausverkauft" op de deur hangen. Aan de belgische grenspost aangekomen bleken de douaniers al onder zeil te zijn gegaan. Met vereende krachten werden de afsluitbomen opgetild, om vervolgens onze terugreis zonder verder oponthoud te kunnen voortzetten. Ver na middernacht kwamen we thuis aan.

.. "Ausverkauft" ..

In het clubblad lezen we over het voorstel van ons clubbestuur om de clubdag op zaterdagmiddag te gaan houden. Zij vonden, nu de vrije zaterdag vrijwel overal werd ingevoerd, dat wij eindelijk van de clubdag op zondag moesten afstappen. De zaterdag zou hiervoor in alle opzichten veel beter geschikt zijn. Dit voorstel werd door de meeste leden goed ontvangen. Er werd besloten om in het komend schaakseizoen dit voorstel in praktijk te brengen. Verder werd er in het clubblad melding van gemaakt, dat men onze verouderde en in slechte toestand verkerende schaakklokken wilde gaan vervangen door jeugdiger exemplaren. Maar, ... zo werd er gevraagd, wie kan ons een idee aan de hand doen, waardoor het mogelijk wordt de hiervoor benodigde uitgave van ongeveer vijfhonderd gulden te doen, zonder dat de vereniging jarenlang armlastig blijft?

Er werd op onze vereniging ook nog het schoolschaak ter sprake gebracht. Daarbij werd gesproken over het geven van schaaklessen en het vormen van schaakteams op de diverse scholen. Onze vereniging zou daaraan medewerking moeten verlenen om op deze wijze wat meer toeloop van jeugdspelers te verkrijgen.

In de LSB-competitie van 1968 hebben al onze teams maar matige schaakprestaties geleverd, al hadden we na de diverse toernooioverwinningen wel wat meer van onze spelers verwacht.

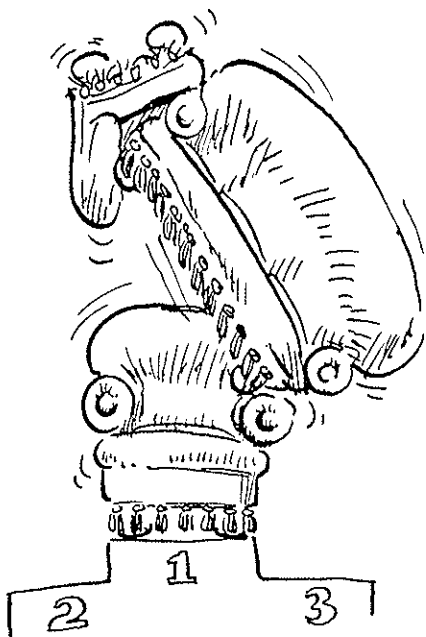
Hoewel er zich geen moeilijkheden in de LSB-competitie hebben voorgedaan, wil het bondsbestuur de overgangsklasse gaan splitsen in een noordelijke en zuidelijke afdeling. Daarbij gaat men dan terug naar de vroegere situatie. De limburgse kampioen zal dan pas via een wedstrijd tussen de kampioenen van noord en zuid bekend zijn. Om de vrijgekomen tijd enigszins op te vullen wil men daarom bekerwedstrijden voor clubteams gaan houden. Hoe mooi alles ook wordt voorgesteld, onze leden vinden het maar een zeer ongelukkige ingreep, welke door het bondsbestuur op een goed draaiende competitie wordt gedaan.

Voor het eerst sinds ons verenigingsbestaan mogen we zeggen dat de verandering van clubdag een groot succes is geworden. Niemand wil meer terug naar de zondag. De clubcompetitie op zaterdagmiddag wordt zeer goed bezocht. Er worden geen partijen vroegtijdig afgebroken; de spelers hebben nu tijd genoeg om hun partij geheel volgens de regels uit te spelen.

Over het ledental zijn we echter niet zo goed te spreken. De dalende lijn is dan wel tot staan gekomen, maar nieuwe leden hebben we er niet bijgekregen. Om de ledenwinning wat meer te activeren zal er nu een premie te verdienen zijn voor onze leden als zij een nieuw lid aanmelden. We waren blij, dat er door onze vereniging tien nieuwe schaakklokken werden aangeschaft. Hierdoor moest echter wel een aardig bedrag uit de clubkas worden onttrokken. Onze leden werd daarom verzocht om nu wel voorzichtig met deze nieuwe aanwinsten om te gaan en voor het spelen van vluggertjes de "oude wekkers" te gebruiken. Ook de familie Jennekens werd namens onze vereniging dank gezegd. Zij deden een flinke duit in onze zak. Hiervan werd één van de nieuwe schaakklokken bekostigd!

Aan het zesstedentoernooi in Eygelshoven deden we dit jaar mee op verzoek van de organiserende schaakvereniging Julia. Het toernooi dreigde in het water te vallen, omdat ter elfder ure een belgisch team verstek liet gaan. Onze spelers trokken daarom maar vlug hun stoute schoenen aan en waren precies op tijd om het toernooi alsnog te redden. Maar onze inspanningen kostten de "patient" wel zijn kostbare bezit. De wisselbeker ging mee naar Brunssum! Maar een vooraf gemaakte afspraak hield in dat ons team dit kleinood niet mocht verdedigen. Het volgend jaar zouden de oorspronkelijk deelnemende verenigingen wel weer aanwezig zijn. Omdat wij met ons team als redders in de nood waren ingesprongen kregen we nog een extra beker uitgereikt, welke we mochten behouden.

In Aken namen we weer deel aan een snelschaaktoernooi. We hielden daar alleen maar een "kater" aan over, terwijl het hier toch ging om een "Silberne Springer"! 't Klinkt misschien wat bedroevend, maar ondanks al onze inspanningen zijn we er nog nooit in geslaagd om die "hengst" mee naar Brunssum te nemen!

.. een bankstel ..

Tijdens een informatief gesprek met onze leden over een eventueel te houden huisschakerstoernooi werd er door een lid voorgesteld om bij hem in de zaak dat toernooi te laten verspelen. Hij zou als eerste prijs een bankstel(!) beschikbaar stellen! Na dit voorstel werd de zaal helemaal stil. Het bestuur maakte hiervan gebruik om nogmaals van hem te vernemen of we het wel goed hadden gehoord. Toen hierop bevestigend werd geantwoord, stemde men er graag in toe om van dit vorstelijke aanbod een dankbaar gebruik te maken.

Na de stunt van vorig jaar moesten we dit jaar in het internationale toernooi in Luik met ons achttal in de hoogste klasse uitkomen. Dat ze in die groep op hun hoede waren, als de naam Brunssum ter sprake kwam, bemerkten onze spelers zeer goed. We kregen het zo zwaar te verduren dat er deze keer geen hoofdprijs te verdienen viel. Was de stemming door deze magere score al een beetje gedeprimeerd, ze werd er niet beter op, toen op de terugweg één van de twee wagens een platte band kreeg. De chauffeur moest de nodige opmerkingen over zich heen laten gaan voor hij met een reservewiel de reis kon voortzetten. Helemaal niet leuk was het, toen we in Valkenburg moesten stoppen, omdat iemand uit ons gezelschap tot de ontdekking was gekomen, dat hij zijn overjas in Luik had laten hangen! Er zat niet anders op dan met één wagen terug naar Luik te rijden. De man, die zo vergeetachtig was geweest, kreeg nog heel wat te horen over die "oude jas!", welke hij persé terug wou halen!

In ons clubblad stonden enkele artikeltjes, welke aardig genoeg waren om hier nog eens naar voren te worden gebracht.

Dat het toeval soms kan leiden tot verrassende ontknopingen, bemerkten twee van onze clubleden op het dertigste Hoogoven-schaaktoernooi te Beverwijk. Beiden hadden in hun groep zo'n goede score behaald, dat ze dachten: dit doet ons geen speler uit Brunssum meer na!

Totdat zij in gesprek raakten met een hun volslagen onbekende deelnemer uit Rotterdam, die hen na hun kennismaking liet weten dat hij vroeger in Brunssum had gewoond en daar lid van onze schaakvereniging was geweest. Hij had in die tijd harde maar leerzame schaaklessen gekregen, welke hem nog steeds waren bijgebleven! Verrast waren onze beide leden, toen zij van de scoretabel konden aflezen, dat zij toch nog door een Brunsummer waren afgetroefd. Wat een toeval dat zij deze "snuiter" hadden ontmoet.!

Na het Hoogoven-toernooi trekken veel van de daarbij betrokken grootmeesters nog weken lang door ons land om er in diverse plaatsen simultaanwedstrijden te spelen. Van deze simultaanséances maken veel leden gebruik. Zij hopen, dat hun namen met vlamme letters in ons cluborgaan zullen worden vermeld, als ze de een of andere grootmeester een kopje kleiner wisten te maken.

Dat er ook wel eens sprake kan zijn van ongewilde publicatie, overkwam een van onze leden, toen hij het waagde, om in zo'n séance remise voor te stellen aan grootmeester Euwe!

Maar meestal zijn die heren goed bij de tijd en niet zo gauw in verlegenheid te brengen en hebben ze snel een passend antwoord bij de hand.

Zo ook bij dit remise-aanbod waarop werd gevraagd ... "waarom?".

"Wel, we hebben een eindspel van ongelijke lopers" gaf ons lid te verstaan waarop direct een gevat antwoord kwam: "ja, maar wij zijn ook spelers van ongelijke sterkte!"

.. ongelijke lopers ..

. . .

Het LSB-bestuur heeft haar plannen doorgezet. In 1969 zal er een gesplitste overgangsklasse komen. Hierin zal wel met tientallen moeten worden gespeeld, maar in de lagere klassen kan men nu met een achttal uitkomen. Wat de splitsing van de overgangsklasse betrof was onze vereniging het niet eens met dat voornemen van de LSB. Op de gehouden LSB-vergadering sprak de meerderheid ~~der stemmen zich uit voor deze splitsing. Wij waren echter niet tegen de~~ invoering van achttallen in de lagere klassen. Wij waren van mening, dat ook de kleine schaakclubs aan de LSB-competitie moesten kunnen meedoen!

Veel leden zullen zich afvragen of wij maar één belangrijk team hebben. Na het lezen van de voorgaande overzichten, waarin alleen maar over het falen en wederopstaan van ons eerste team werd geschreven en de andere teams nauwelijks werden genoemd, zou men dit kunnen denken.

Nee, ... dat klopt niet, want we hebben in totaal drie teams in de LSB-competitie. Het kwam echter niet vaak voor dat de andere teams vermeldenswaardige prestaties leverden, welke in een of ander jaarverslag waren terug te vinden.

Hadden we ooit een vierde team in de LSB-competitie? Ja, ... dat is zo, maar dat konden we wegens de teruggang van ons ledenbestand niet meer op de been houden, zodat we dit team moesten opheffen. Dat was voor onze vereniging spijtig genoeg. Vooral voor de jeugdleden, die in dit team wedstrijdervaring opdeden. Zij raakten daardoor noodgedwongen een beetje tussen wal en schip, toen zij niet meer aan de LSB-competitie konden deelnemen.

Gelukkig dat ons tweede team zich ook eens laat zien in de bondscompetitie. Op papier en in de clubcompetitie zijn zij het eigenlijk die dit jaar de lakens uitdelen. Het behaalde kampioenschap kwam zo voor ons niet eens als een verrassing. Na in een promotiewedstrijd ook nog Venlo ^{III} te hebben ingepakt, spelen in het komend seizoen Brunssum ^I en Brunssum ^{II} in de overgangsklasse. Van de spelers van ons tweede mag dit een voortreffelijke prestatie worden genoemd!

Dat de prestatie, welke onze spelers in de wedstrijden van de LSB-competitie behaalden, ook tot uiting in persoonlijke kampioenschappen zouden komen, daaraan had wel niemand van hen gedacht. Meerdere spelers beseften zelf nog niet in wat voor een goede vorm en conditie zij zich bevonden. De titel van jeugdkampioen van Limburg ging mee naar Brunssum. Het hek was helemaal van de dam, toen ook de seniorentitels van de eerste en tweede klasse werden binnengehaald!

In teamverband was onze vereniging ook weer actief. Zoals met de deelname aan de internationale schaaktoernooien in Bittburg en Aken. Onze spelers oogstten geen lauweren, maar wel werden nieuwe internationale schaakcontacten tot stand gebracht.

Aan het eenendertigste Hoogoven-schaaktoernooi namen weer verschillende leden van onze vereniging deel aan de tienkampen. Daarin kwamen ze uit tegen een selectie spelers, waarvan de gemiddelde speelsterkte ongeveer overeen kwam met het spelpeil in de eerste klas van de KNSB. Wat vinden onze spelers nu zo geweldig aan dit ongeveer veertien dagen durende toernooi midden in de winter, waarvoor zij hun vakantiedagen opofferen? En wat is de reden van hun voorkeur om te spelen in zo'n vermoeiende tienkamp? Er zijn toch ook vier-, zes- en achtkampen, welke lang niet zo zwaar zijn? Dit zijn vragen, die vaak werden gesteld door de achterblijvende verenigingsleden. Door middel van "fan mail" werden de deelnemende schaakvrienden in Beverwijk door het "thuisfront" op een geweldige manier ondersteund. Zij wilden over diverse toernooideetails het naadje van de kous weten!

Wat onze spelers zo aantrekt tot dat toernooi is het beste te vergelijken met dat éne alles overheersende evenement: De Tour de France. Deze oefent ook een onweerstaanbare drang uit op de "pedaalridder", die van koers naar koers trekt! Zo ook gevoelen onze spelers zich, wanneer in ons land het grootste schaaktoernooi "de Hoogovens" weer voor de deur staat. Natuurlijk nemen de spelers geen veertien dagen verlof om aan een vierkamp mee te doen, want die zijn zo achter de rug; nee ... in een tienkamp kunnen ze vanaf de eerste tot en met de laatste dag van die speciale sfeer genieten, welke er tijdens deze wedstrijden in de speelzaal heerst!

Daarbij kunnen ze hun partijen vrijuit spelen. Een nederlaag brengt een goede klassering niet zo vlug in gevaar. In een grotere groep is de kans op herstel veel groter dan in een kleinere. Ook kan het gebeuren dat men tijdens het toernooi boven zichzelf uitgroeit en dan elke tegenstander in de "vernieling" speelt. Van onze deelnemende spelers was het ons bekend, dat zij gemotiveerd aan dat toernooi zouden beginnen.

Naast een portie hardheid beschikten zij ook nog over een groot incasseringsvermogen.

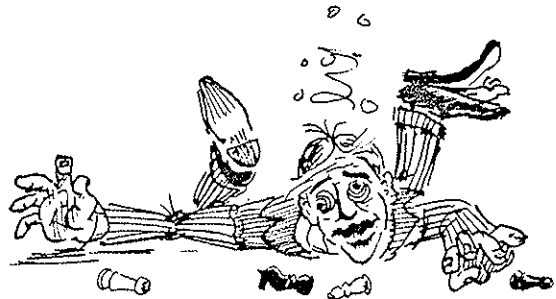
Deze belangrijke en voor toernooispeelers onmisbare elementen werden hen tijdens onze clubcompetitie wel bijgebracht! Daarom was het voor ons des te verwonderlijker, toen wij vernamen dat uitgerekend een speler, die veelal door zijn teamgenoten werd gezien als een "rots in de branding" en daarom voor hen een voorbeeld van onverzettelijkheid werd, nu in dit schaaktoernooi door enkele nederlagen plotseling zo uit zijn gewone doen werd gebracht, dat hij na amper twee dagen alweer naar huis wilde gaan!?

Zijn clubgenoot wist ook niet waar hij met hem aan toe was. Hij zag wel, dat er met zijn schaakvriend geen land meer te bezeilen was. Hij vertoonde duidelijk de symptomen van iemand die "vies de vot" in had! Gelukkig hadden ze tijdens dit toernooi kennis gemaakt met een zekere Rossolimo en die kennis-making was uitgroeid tot een soort van schakersvriendschap. Toen deze grootmeester van de totale ineenstorting van zijn schaakvriend op de hoogte was gebracht, kwam hij onmiddellijk te hulp gesnel. In zijn langdurige schaakloopbaan had hij zo'n "geval" al vaker meegemaakt en had hiervoor altijd een afdoend middel bij de hand! Gemoedelijk op de patient inpratend en hem daarbij even aan "iets sterks" laten nippen was zijn remedie.

Deze bracht een zodanige ervaring van de patient teweeg, dat deze, na een smakkend geluid met zijn tong gemaakt te hebben, snel nog meerdere van die "opkikkertjes" achter zijn kiezen liet glijden. Daarvan was hij binnen de kortste keren zo "kachel", dat men hem zonder veel plichtplegingen tussen de lakens kon schuiven! Na dit karweitje werd onze andere deelnemer, die nog enigszins van het gebeurde "teut" stond te kijken, door Rossolimo snel weer opgemonterd. Hij vertelde hem, dat naar zijn mening zijn schaakvriend van deze "depressieve inzinking" definitief was genezen!

.. meerdere "opkikkertjes" ..

.. in de "vernieling" ..

Zijn vaderlijke schouderklopjes en vrolijke uitroep "everybody happy" werkten dusdanig op de lachspieren, dat de stemming er gauw weer in zat en er nog een gezellig uurtje samen werd doorgebracht. De volgende morgen was onze schaakvriend weer helemaal bij de tijd. Hij repte met geen woord meer over zijn voornemen om naar huis te gaan. Door de uitwerking van het op hem toegepaste paardemiddel kon hij zich blijkbaar geen moer meer herinneren van hetgeen er met hem aan de hand was geweest. Dat zijn klachten over een razende hoofdpijn een gevolg waren van zijn doorzakken van de vorige dag werd dan ook maar bewust verzwegen. Hij kon in het verdere verloop van dit toernooi onbekommerd en weer als vanouds de sterren van de hemel spelen!

Alvorens huiswaarts te gaan namen op de slotdag van dit toernooi bijna alle spelers deel aan de traditionele afscheidsmaaltijd. Hoewel iedereen over deze voortreffelijke maaltijd de loftrumpet afstak, merkten onze spelers nuchter op dat het maar "snert" was!

. . .

Een van de hoogtepunten, welke wij in 1970 mochten meebeleven was wel de viering van het vijfendertig jaar bestaan van onze schaakvereniging. Hierbij werden ook onze drie jubilarissen betrokken, die in al die jaren onze vereniging door dik en dun trouw waren gebleven. Op onze druk bezochte receptie ontvingen we de felicitaties van het gemeentebestuur en diverse andere (schaak)verenigingen, die allen hun gelukwensen vergezeld lieten gaan van een bloemstuk, cadeau of couvert. Na de receptie werd de feestvreugde voortgezet met een gezellig samenzijn van onze leden met hun dames. De voor dit feest speciaal gearrangeerde muzikanten zorgden ervoor, dat met echte stemmingsmelodietjes ook de beentjes soepel in beweging bleven. Tussendoor werd de microfoon nog vaak afgestaan aan de zich onder ons bevindende "komiekers", die veel bijval oogstten met het ten gehore brengen van enkele kostelijke grappen! Helaas gaat een feestavond bijzonder 'snel voorbij. Toen eenmaal de koude schotel "gesneuveld" was bleek het uur van sluitingstijd reeds te zijn overschreden. Maar ondanks het late uur wilde onze voorzitter deze feestavond niet besluiten alvorens hij namens de schaakvereniging Brunssum een dankwoord had gericht tot de familie Jennekens, die onze vereniging altijd op zo'n fabelachtige manier terzijde hadden gestaan en ondersteund waar ze maar konden.

Zij hadden ook nu weer onze vereniging kosteloos voorzien van koude schotel en hun lokaal belangeloos ter beschikking gesteld, zodat wij de receptie en feestavond in een voor ons vertrouwde omgeving konden laten plaatsvinden.

.. handel kwijt te raken ..

Vanwege het vijfendertigjarig jubileum kreeg onze vereniging ook nog de organisatie toegewezen van de schaakwedstrijd Limburg tegen Aken. Na de ontvangst en de officiële begroetingsceremonie op het gemeentehuis werden onze gasten en hun limburgse tegenstanders in het "Unitas gebouw" eerst getrakteerd op koffie en vlaai om vervolgens weer wat tot rust te komen. Dat gold echter niet voor onze pennenverkopers. Zij werden zonder pardon ingezet om hun handel kwijt te raken, wat hen nog goed gelukte ook. De ballpoints, met daarop onze verenigingsnaam, gingen grif van de hand! Na

de koffiepauze werd met de schaakwedstrijd begonnen en hierin namen onze gasten van meet af aan het heft in handen. Door de zwakke tegenstand, welke er door de limburgse schakers werd geboden, kon het akense team haar overwicht tenslotte in een zeer duidelijke overwinning omzetten.

Na afloop van de LSB-competitie werd er in Brunssum een "vlaggeparade" gehouden, omdat alle deelnemende teams het kampioenschap behaalden! In de overgangsklas-zuid hadden wij van ons eerste team niets anders verwacht. Maar dat ook het tweede team, dat in de overgangsklas-noord debuteerde, de titel wist te behalen was een aangename verrassing voor ons! Door deze ontwikkeling stond het al vast dat ook de limburgse titel in Brunssum terecht moest komen. Hiervoor waren immers alleen onze teams nog in de race. Er bestond tussen de spelers van beide teams een grote maar tevens een gezonde rivaliteit, welke echter niet de onderlinge vriendschap kon beïnvloeden.

In de promotiewedstrijden werd er door het eerste team met volle inzet gespeeld. De thuiswedstrijd tegen Zwolle ^I verliep zeer moeizaam, zodat we uiteindelijk best tevreden waren met de zwaar bevochten magere overwinning. De uitwedstrijd tegen Amersfoort ^{II} was voor ons eigenlijk niet meer van belang. Onze beide concurrenten hadden tegen elkaar gelijkgespeeld, zodat wij al zeker waren van promotie. Ons team moest nu alleen maar zijn sportieve plicht vervullen.

Onze gastheren, die alle belang hadden bij een "geregelde" uitslag, waren ook sportief en wilden er echt voor spelen! Dat ons team de thuisclub toen volledig overspeelde en met een monsterscore hun promotiekans geheel teniet deed, was een tragedie die zich in de schaaksport nog wel vaker zal afspelen. Voor Brunssum betekende het de zoveelste promotie naar de KNSB. Ons team moest nu eindelijk maar eens bewijzen, dat ze ook op landelijk niveau best konden meekomen.

Ons derde team slaagde er eveneens in om de kampioenstitel te bemachtigen. Dit nog zeer jeugdige team zal komend seizoen in de eerste klas van de LSB zijn debuut maken.

Door al deze behaalde kampioenschappen en de daaraan verbonden promoties hadden wij een team in de tweede klas van de KNSB, één in de overgangsklas en één in de eerste klas van de LSB. Dat betekende, dat onze teams goed op elkaar aansloten en daarmee één vloeiende lijn vormden, welke in onze vereniging als ideaal werd gezien.

Ook in de LSB-bekerwedstrijden voor verenigingsviertallen was Brunssum succesvol. Eén van onze deelnemende teams veroverde de wisselbeker.

De voorronden van de persoonlijke kampioenschappen werden dit jaar vertraagd. Ook de eindronden konden daardoor nog niet beginnen op het vastgestelde tijdstip. Volgens de deelnemers lag de fout bij de LSB die veel te laat met de organisatie van deze wedstrijden was begonnen. Wat wel tijdig van start ging waren de limburgse jeugdkampioenschappen. Hierin speelden onze jeugdspelers geen rol van betekenis.

.. flink gemangeld ..

Onze clubcompetitie liep nog steeds als een trein en had ook enorme belangstelling van buiten onze vereniging!

Er heerste bij ons een goede sfeer waardoor de deelnemers met plezier de clubdag bleven bezoeken. Of dat laatste nog van toepassing was op onze eerste vrouwelijke deelnemer viel nog te bezien. Zij werd al enkele keren flink gemangeld en zo iets was nooit plezierig. Maar ze zou er op den duur wel aan wennen, dat men bij ons zonder aanzien des persoons om de punten speelde.

Enkele leden waren op diverse scholen begonnen met het geven van schaak-onderricht. Hiervoor bestond bij de leerlingen veel belangstelling, waardoor ook onze schaakdocenten het nodige plezier aan hun taak beleefden. Dit goed geslaagde schoolschaakjaar werd dan ook in grootse stijl afgesloten met een simultaanwedstrijd, waarin één van de docenten het moest opnemen tegen de leerlingen.

Om buitenstaanders ook met onze schaakvereniging in contact te laten komen werd er in het Irenehuis door onze leden wekelijks een schaakavond gehouden. Maar na enkele weken konden ze al vaststellen, dat er van buiten onze vereniging geen belangstelling was.

Er werd een vier man sterke commissie samengesteld, welke in verband met de koninklijke goedkeuring druk bezig is geweest met de voorbereidingen van het vernieuwen van de verenigingsstatuten. Over de resultaten van dit gigantische karwei zouden we tijdig worden geïnformeerd.

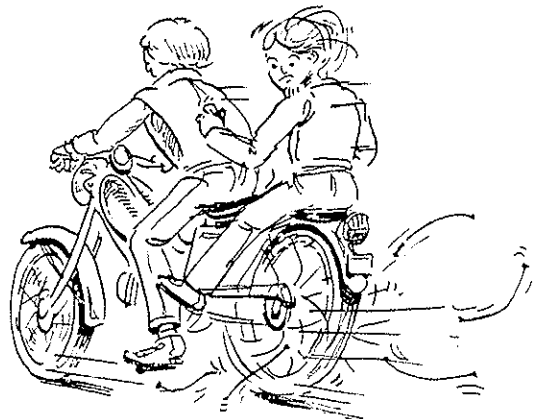
Traditiegetrouw namen wij met enkele teams deel aan het "Silberne Springer" schaaktoernooi in Aken. Met goed gewassen oren maar met lege handen keerden we daarvan terug.

Onze verenigingsactiviteiten lagen natuurlijk in het persoonlijke vlak van de leden. Want die namen jaarlijks deel aan verschillende schaaktoernooien in ons land zoals de KNSB-bondswedstrijden, de Hoogovens en het IBM-toernooi! Een kleine bijzonderheid is wel dat vroeger de KNSB-bondswedstrijden ieder jaar in een andere plaats, verspreid over heel Nederland, werden gehouden.

We noemen er een paar zoals Blerick, Emmen, Breda, Enschede, Leeuwarden. Een schaakvereniging, welke deze wedstrijden wilde "hebben", gaf dit door aan de KNSB. Die bekeek en besliste dan wie de gelukkige zou zijn. Maar had één van de gegadigde verenigingen een jubileum of iets dergelijks, dan had die een streepje voor op de andere kandidaten. Het moest al heel raar lopen als die vereniging dan niet deze wedstrijden kreeg toegewezen. Men moest echter wel over een ruime speelzaal beschikken, want de deelname was ieder jaar zeer groot. In de loop der jaren verdwenen overal in het land veel van die "grote zalen". Veel verenigingen konden niet meer over de noodzakelijke accommodatie beschikken, zodat het ook spoedig was gedaan met de animo om de bondswedstrijden in huis te halen. De enkele verenigingen, welke dat nog wel deden, hadden hiervoor echter zo'n kleine behuizing, dat de bondswedstrijden spoedig hun aantrekkelijkheid verloren. Het aantal deelnemers liep daardoor sterk terug. Maar sinds deze wedstrijden in Dieren werden ondergebracht en men er ook het "Open Kampioenschap van Nederland" aan had verbonden, verschenen hier weer meer dan tweehonderd deelnemers aan de start!

Bondswedstrijden, Hoogovens en IBM waren schaaktoernooien, welke meer dan één week duurden en een groot gat sloegen in het budget van onze deelnemers. Om die hoge kosten wat te kunnen drukken reisden onze spelers naar die toernooien per ... bromfiets! Het kwam dan wel eens voor dat men pech kreeg onderweg.

Dat was het geval bij twee van onze leden op hun terugweg van Breda. Zij reisden samen op één brommer en halverwege hoorden ze met tussenpozen spaken in hun achterwiel kapot knappen. Voorzichtig werd er nog wat verder gereden, totdat ze het niet meer verantwoord vonden zo door te gaan. Toen was het lopen geblazen. Zover wij weten werd de thuishaven die dag niet meer door hen gehaald!

.. spaken kapot knappen ..

Ook een "Mobilette" begon kuren te krijgen toen enkele leden op de terugweg waren van de bondswedstrijden in Enschede. Om dan in het holst van de nacht een boerenerf op te lopen, daar was lef voor nodig! Maar al was het niet de meest gezonde, het was wel de enige manier om aan een hamer te kunnen komen, waarmee dan de narigheid aan de brommer kon worden verholpen!

Aan de kleinere weekend-schaaktoernooien werd onder meer deelgenomen in Venray, Nijmegen, Blerick.

Zo gingen drie leden gezamenlijk met hun brommer op weg naar zo'n toernooi. Omdat elk van hen op zijn eigen "vehikel" reed, nam op een gegeven ogenblik iemand van hen het commando over, omdat hij naar zijn zeggen een veel kortere route naar het speellokaal wist. Geen bezwaren? ... nee, niemand!

Dus reed men rustig verder met de "chef gids" voorop over prima berijdbare wegen. Maar allengs werd het wegdek hobbeliger en ging het langs hegjes en stegjes de rimboe in. Toen ze tussen enkele maisvelden bijna de nek braken op een zeer smal veldpaadje met zeer diepe sleuven, begonnen de volgers toch wel aan de kundigheid van hun reisleider te twijfelen. Maar deze deed al zichtbare pogingen om over de hoog opgeschoten maiskolven heen te loeren, om te zien of er toch ergens een uitweg was. Wat hem niet lukte, omdat hij met zijn "sjees" tot aan de assen in de modder stond!

Plots een vloek en daar stonden ze voor een knollenveld en konden geen kant meer op. De gids deed nog een vertwijfelde poging om tegenover zijn vrienden zijn gezicht te redden. Hij riep hen toe: "ik weet zeker dat we op de goede weg zitten!" Even later moest hij echter met een rooie kop beschaamd toegeven, dat hij was verdwaald!

. . .

Van een van onze buitenlandse schaakvrienden ontvingen wij een brief, waarin stond, dat hij had vernomen, dat wij bezig waren om de verenigingsgebeurtenissen op schrift vast te leggen. Daarom dacht hij, dat wij het misschien op prijs zouden stellen als ook hij hiervoor een kleine bijdrage zou leveren. Veel leden zullen zich hem beslist goed herinneren als we vertellen, dat hij met zijn gebrekkig nederlands wartaaltje maar al te vaak onze lachspieren in beweging wist te zetten. Ook viel uit zijn brief op te maken dat zijn nederlands taalgebruik er niet beter op was geworden. Wij hebben daarom zo goed en zo kwaad als het ging het begin van zijn verhaal in onze eigen bewoordingen neergeschreven, maar het slot van de "story" letterlijk uit zijn brief overgeschreven. Dat laatste werd gedaan, omdat wij anders de "snit" uit zijn verhaal zouden halen. Daar hij vroeger met ons diverse schaaktoernooien had afgestroopt, vertelde hij in zijn brief over één van zijn belevenissen.

Met een van onze leden bezocht hij ergens in ons land een toernooi. Door gebrek aan slaapplaatsen werden ze op één kamer ondergebracht. Na een vermoeiende schakdag zochten ze al vroeg hun "kooien" op om door een goede nachtrust weer op krachten te komen. Maar het zal je maar gebeuren als je met zijn tweeën op "toernee" bent en je maat 's morgens in alle vroegte al begint te rommelen en de ander uit zijn dromen wekt.

Vanaf hier het originele verhaal zoals de briefschrijver het weergaf.

"Ik schrik wakker van een snerpend geluid en kijk rond me heen. Maar ik niets zien want ik hebben ogen zo zwaar. Ik wel horen gezing en ik denken aan radio. Maar nee, dat niet kan en ik opeens weten waar gezing van komt. En ik denken: ha ha maatje heeft goede zin, maatje heeft gister lekker gewonnen! Ik kijken op klok, ik zien het is nog vroeg en roepen: "kop dicht". Maar ik kan 't slaapje niet meer vatten. Ik toch wakker ben en hup met één sprong uit bed. Maatje kwiekt nog, ik maar laten hem. Maatje wil tandjes gaan poetsen want maatje pakt borsteltje. Ik zijn klaar wakker opeens. Want wat zien ik? Maatje niet uitkijken. Maatje tube haarcreme pakken. Maatje nog niks merken. Jullie denken wat ik denk? Ik kruipen weer met kop halfweg onder deken. Ik zowat stikken van de lach. Vlug nog even kijken en ik zien maatje doet bekje open. Ik denken maatje bijna de klos. Nog even en ... ja hoor maatje doet met borsteltje roets-roets-roets. Dat is goed glijden ik denken. Maatje nu ook gaan denken en lichtje bij hem gaat branden. Maatje stiekum loeren of ik wel gezien heb zijn grote flater! Ja, ja, ik heb gezien en maatje nu weten ik heb gezien. Maatje nu pas trekken lelijk gezicht want hij zien dat ik heb plezier zoveel. Maatje mij hierna dagen lang niets zeggen. Ik niet erg vinden want ik veel gelachen hebben!"

Ja, het was vaak lachen op die schaaktoernooien maar ook wel eens "huilen met de klep dicht"! Maar hoe reageerde het thuisfront op al die escapades van hun matadores? Dat was nogal verschillend en hing ook een beetje af van het toernooi waaraan onze spelers deelnamen. Was het een groot toernooi, dat langer dan een week duurde, dan werd er van te voren met de spelers afgesproken dat zij ons op de hoogte zouden houden van hun resultaten. Dat gebeurde meestal per briefkaart en als de beginfase van het toernooi voor onze deelnemers gunstig verliep kwam zo'n kaart prompt aan. Maar het kwam ook wel voor dat we daarna niets meer hoorden. Dan konden wij op onze vingers uittellen hoe laat het was. Met die gang van zaken namen wij natuurlijk geen genoegen. We stuurden dan in het weekend iemand erop uit om persoonlijk het "slagveld" in ogenschouw te gaan nemen. Van deze waarnemer vernamen wij naderhand op onze clubdag in welk een desolate toestand hij onze spelers daar had aangetroffen.

In de weekend-toernooien lag het wel wat anders. Daarin speelt men slechts drie partijen. Wie aan zo'n toernooi deelnam en van tevoren op onze clubdag al liep te verkondigen dat hij daar niet te kloppen zou zijn, zo iemand moest oppassen. Want hij moest dat ook waarmaken. Daar waren wij hard in.

Auwieë, diegene die dan al zijn partijen verloor en - zoals schakers dat uitdrukken - met een "lange rochade" naar huis kwam. Die man had dan op onze clubdag geen leven meer. Zijn resultaten werden bij ons bekend gemaakt in het muurkrantje, nieuwsbrief of clubblad.

Zo'n kans kregen we op de club niet vaak om een topspeler aan de tand te voelen. Die waren op andere manieren niet te pakken, want op het schaakbord waren ze bijna ongenaakbaar! Maar in hun ijdelheid, ja ... daarin waren ze te raken! Nog erger werd het als hij door ons nog dieper in de "pratsch" werd geduwd. En dat deden we met veel plezier door zijn slechte toernooiretultaten met vette letters in het plaatselijk nieuwsblad en de dagbladen te laten afdrukken! Dat had wel tot gevolg, dat het slachtoffer van onze campagne zich wekenlang niet meer op onze clubdag durfde te laten zien!

Zo zijn we dan via een "korte omleiding" aangeland in 1971, een jaar waarin het eerste tiental zich op een redelijke manier in de KNSB-competitie wist te handhaven. Misschien dat onze spelers toch nog wat hadden opgestoken van de wekelijkse schaaktrainingen, welke wij op onze clubdag hadden gehouden. Deze schaaktrainingen misten echter wel hun uitwerking op de spelers van ons tweede team. Dat vloog uit de overgangsklas terug naar de eerste klas van de LSB. In deze klas zat ook nog steeds ons derde team, zodat het daaropvolgende schaakseizoen met vereende krachten aan een "come back" kan worden gewerkt.

Gaat het in onze clubcompetitie met de spelers goed, dat wil zeggen, hebben onze spelers hun draai eenmaal gevonden, dan willen ze ook in andere wedstrijden nog wel eens "vlammen"!

Zo deden er verschillende leden mee aan een sterk bezet snelschaaktoernooi in Venray en kwamen ze allemaal met een eerste prijs naar huis! In een vriendschappelijke wedstrijd tegen S.V. Weisse Dame uit Essen waren onze spelers niet te houden. Of dat nu kwam omdat we met snelschaken in buitenlandse toernooien steeds weer op de vingers werden getikt door de duitse deelnemers, is moeilijk te zeggen. Maar déze tegenstanders kregen in ieder geval niet die kans en konden met een fikse nederlaag naar huis teruggaan. Er waren in onze vereniging altijd weer leden, die er niet voor terugschrokken om ook aan de grotere schaaktoernooien deel te nemen. Dit jaar konden zij worden aange troffen in het Hoogovens schaaktoernooi, het IBM-toernooi en de KNSB-bonds- wedstrijden.

Onze jeugdspelers schijnen wat uitgeblust te zijn. In het limburgs jeugdkampioenschap telden ze deze keer niet mee. Anders was dat met onze senioren, die in het persoonlijk kampioenschap van Limburg zowel in de eerste als ook in de tweede klas de titel wisten te behalen!

Omdat het snelschaken ook bij ons steeds meer aanhangers kreeg, organiseerde onze vereniging een wedstrijd om het brunssums snelschaakkampioenschap. Hiermee hadden wij een goede greep gedaan. Er was een zeer grote belangstelling.

Om de clubkas wat bij te kunnen vullen werd er door onze leden met ballpoints geleurd. Een vorige actie met dit schrijfgereedschap was dermate goed verlopen, dat wij meenden, dat een herhaling best te doen was. Onze verenigingsstatuten verkregen in 1972 de koninklijke goedkeuring. De schaakvereniging Brunssum kreeg toen rechtsgeldigheid!

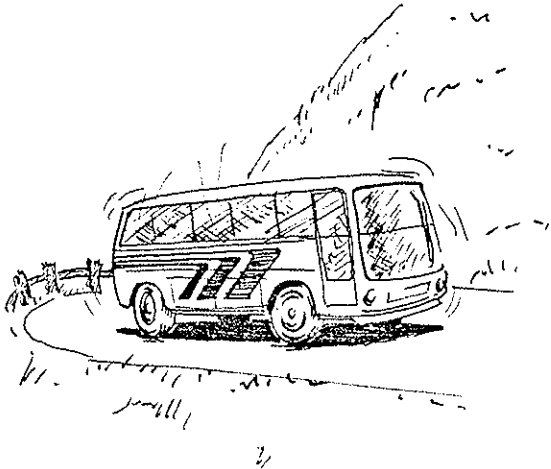
Wat onze leden nog niet bezaten was de animo om geregeld onze schaaktrainingen te volgen, welke voor hen op de clubdag werden gehouden. Geen wonder dat er ook aan de kadertrainingen van de KNSB vanuit onze vereniging geen deelnemers waren.

De schaakavonden in het Irenehuis waren een miskleun. Al de moeite, welke enkele leden zich deden om ook mensen van buiten onze vereniging voor het schaken enthousiast te maken, liep op niets uit.

Brunssum handhaafde zich prima in de KNSB-competitie en was zelfs een tijd aan de top! Een paar forse inzinkingen van ons team waren er de oorzaak van, dat ze moesten afhaken voor de strijd om het kampioenschap! Het tweede team handhaafde zich in de eerste klas, maar het derde team werd het kind van de rekening en zakte weer terug naar de tweede klas van de LSB. Toch hadden de spelers van dit team het in zich om weer terug te komen in de eerste klas.

Van een van de leden kregen wij een geldelijke schenking, welke aan alle leden ten goede moest komen. En waarom zou dat geldbedrag niet bestemd kunnen worden als bijdrage voor ons verenigingsuitstapje? Hiermee was ook de sponsor geheel tevreden. De nodige reisplannen konden op tafel worden gelegd. Er werd nog lang en breed in het bestuur over deze dagtrip gediscussieerd. Uiteindelijk werd men het met elkaar eens. Het zou een busreis naar de Eifel moeten worden, waaraan alle leden met hun echtgenotes of verloofden konden deelnemen. De uitwerking van die plannen vergde nog wat zweetdruppels, maar op de streefdatum was alles in kannen en kruiken.

.. door zijn veren ging ..

Nadat we vanaf ons clublokaal met een volgeladen touringcar waren vertrokken, kon iedereen op zijn gemak genieten. Onderweg werden er cassettebandjes gedraaid. In opperbeste stemming liet men zich door de vrolijke liedjes meeslepen en werd er uit volle borst meegezongen! Dat de bus bijna door zijn veren ging, was te danken aan het spontaan gelach van ons gezelschap bij het aanhoren van een reeks pikante moppen! In de Eifel zelf waren er prachtige panorama's te bewonderen en werd er zo nu en dan gestopt om alles beter te bekijken. Zo waren wij inmiddels aangeland bij het restaurant waar we het middagmaal zouden gebruiken. Daar stonden de bedienden al op ons te wachten, zodat we direct aan onze

"prooi" konden beginnen! Volgens een bekend Duits recept kregen we een "Schweinenbraten mit Kartoffeln und Sauerkraut" opgedist. Maar na afloop waren er enkele personen die dat gerecht toch wat zwaar op de maag lag en hierover begonnen te mopperen. Ja, daar was nu eenmaal niets aan te doen, want alles moest van te voren worden besteld. Dan moet je maar afwachten wat het wordt en eten wat de pot schaft. De bewering dat ze het thuis beter gewend waren mag dan wel waar zijn, maar we zaten hier niet in een vier sterren hotel aan een diner met acht gangen! Maar dat begrepen onze "mopperaars" naderhand zelf ook wel en hielden zich verder rustig, zodat de goede stemming in ons reisgezelschap niet werd bedorven.

Onder vrolijk gezang doorkruisten wij nog de halve Eifel en brachten hierbij nog een bezoek aan een mini dierenpark. Tegen de avond werd er nog gestopt voor een kleine pauze.

Na deze laatste busstop werd de terugreis weer hervat en kwamen we uiteindelijk weer heelhuids in Brunssum aan.

In navolging van andere verenigingen werden er diverse kienavonden georganiseerd. De deelname hieraan was bijzonder groot, zodat ook onze penningmeester ruimschoots aan zijn trekken kwam.

In de KNSB-competitie van 1973 dwong Brunssum veel respect af bij zijn tegenstanders. Vooral in de thuiswedstrijden speelden ze zeer sterk en werden alle titelpretendenten een kopje kleiner gemaakt.

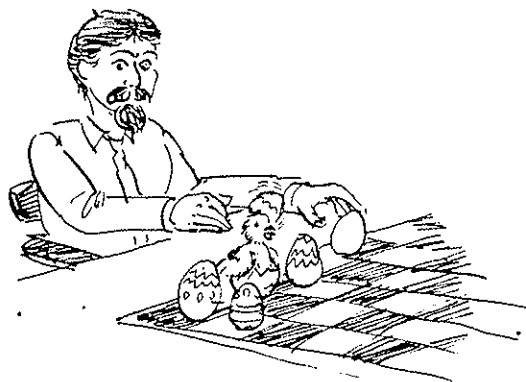
Ons team had zich door die goede resultaten met en met omhoog gewerkt. Toen ze zelfs kampioensaspiraties begonnen te koesteren, waren het juist de zogenaamde zwakkere teams, die deze dromen teniet deden. Al moest het eerste zijn aanspraken op een kampioenschap begraven, het klassebehoud was weer voor een jaar verzekerd.

In de LSB-competitie behaalden onze twee teams het kampioenschap! Dat betekende voor ons tweede team terugkeer naar de overgangsklas en voor ons derde team promotie naar de eerste klas LSB! Deze schaaksuccessen dankten onze spelers voor een groot deel aan een goed draaiende clubcompetitie. Want hierin konden zij wekelijks hun spelpeil toetsen in partijen tegen sterke tegenstanders.

Het ledenbestand van onze vereniging had zich in de loop der tijd flink vermeerderd en was uitgegroeid tot achtenvijftig! Aan het LSB-bekertoernooi voor clubteams nam Brunssum met vijf viertallen deel. Deze geconcentreerde schaakkracht was voldoende om ook dit jaar weer de "bokaal" in ons bezit te brengen!

Eindelijk brak voor ons in 't snelschaken ook de zon eens door in Aken en behaalde één team in het "Silberne Springer" schaaktoernooi een aardig prijsje! Al was het niet de hoofdprijs, wij waren toch blij met het schaakboek, dat we hadden gewonnen. Nu het eerste schaap over de dam is zal het onze teams misschien nog wel eens lukken om ook dit toernooi op onze naam te brengen.

Met de paasdagen werd bij onze vereniging het eierschaak verspeeld. Dit type spel was gebaseerd op de uitvoering van een aantal instructies, welke de spelers van de spelleider ontvingen, waarna soms de gekste situaties op de borden voorkwamen.

.. eierschaak ..

Er werd ook een zomercompetitie gehouden met geheime plaatsingsnummers, welke na afloop de winnaars zouden bepalen. Ook het kienen verliep weer uitstekend, al was het aantal deelnemers duidelijk minder dan de voorgaande keren. Om toch onze kassa te laten rinkelen werden er wat extra ronden uitgeschreven.

Wat we in onze vereniging al een tijd hadden verwacht, werd nu toch bewaarheid. Wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd verliet de familie Jennekens hun zaak. Namens onze schaakvereniging bedankte de voorzitter de familie voor al die jaren, dat wij van hun gastvrijheid gebruik mochten maken en voor al hun toewijding en goede gaven, welke zij aan onze vereniging ten goede lieten komen. Met algemene stemmen werd Jef Jennekens toen benoemd tot erelid!

Daar de nieuwe eigenaar hoogstwaarschijnlijk de zaak zou gaan verbouwen bleef er voor onze vereniging geen andere keus dan op 24-2-1973 het clublokaal te verleggen naar het gemeenschapshuis "Concordia".

De vereniging organiseerde voor het eerst in haar bestaan de limburgse bondswedstrijden. De laatste jaren waren deze wedstrijden wat in de verdrinking geraakt. Het was ook al eens gebeurd dat ze door te weinig deelname helemaal niet doorgingen.

Wij wisten dus heel goed waar we aan begonnen. Of wij de interesse bij de andere schaakverenigingen voor de bondswedstrijden weer konden opwekken was natuurlijk nog de vraag. Ook het doorgaan van die wedstrijden konden wij vooraf niet garanderen. Maar ... men was vastbesloten dit risico te aanvaarden. Om de aantrekkelijkheid van het toernooi te vergroten kon men zelf bepalen waaraan men zou deelnemen: A. een rapid-toernooi, dat maar één dag zou duren of B. het normale toernooi, dat over twee dagen zou gaan.

Alles werd tot in de puntjes voorbereid en iedereen was druk bezig om zijn taak naar behoren te vervullen. Op de vooravond van het toernooi kwamen al de medewerkers nog een laatste keer in het clublokaal bijeen om alles nog eens door te spreken en eventuele oneffenheden nog even glad te strijken.

Maar er was niets meer glad te strijken, want alles was perfect gedaan.

De wedstrijden zouden beslist doorgang vinden. Er waren al meer dan tweehonderd inschrijvingen bij ons binnengekomen! Het toernooi werd vrijdagavond geopend met de vierkampen, waaraan ongeveer een zestigtal schakers deelnam. Maar het grootste aantal deelnemers had echter gekozen voor het rapid-toernooi, dat op zaterdagmorgen van start ging. Hieraan namen honderveertig schakers deel!

Er was voor gezorgd, dat in de middagpauze de deelnemers geen honger hoefden te lijden. Belegde broodjes en erwtensoep waren in voldoende mate verkrijgbaar, zoals ook de fricandellen en meer van die hartige hapjes. Na de middagpauze werd het resterende gedeelte van het toernooi vlekkeloos afgewerkt met als slot de prijsuitreiking.

Na afloop van deze schaakdagen mochten we dan ook gerust zeggen, dat de limburgse bondswedstrijden in Brunssum zeer goed waren geslaagd!

Voor onze vereniging was het echter nog lang niet gedaan en kregen die bondswedstrijden een zeer vervelende nasleep. Ondanks alle perfectie, welke er met de organisatie van deze wedstrijden aan de dag was gelegd, liep er met de prijsuitreiking nog iets mis. Eén van de bestuurders nam het niet voor lief dat men, zonder hem te waarschuwen, met deze prijsuitreiking was begonnen en hij hierdoor een voor hem belangrijk onderdeel van het toernooi moest missen. Hierover ontstond in het bestuur zo'n grote onenigheid, dat ook het na afloop van de bondswedstrijden geplande feestavondje geheel van de baan werd geschoven. Deze bestuursmoeilijkheden werkten nog zeer lange tijd na op de gemoederen en misten ook hun uitwerking niet op het verenigingsleven. Het had nog heel wat voeten in de aarde, voordat alles in 't bestuur weer normaal functioneerde.

Vanwege het honderd jaar bestaan van de KNSB werd in 1974 in de Rijnhal in Arnhem dit jubileum op feestelijke wijze gevierd. In de ochtend werd met 700(!) spelers de slotronde van de KNSB-competitie gespeeld. Nadat de kampioenen uit de verschillende klassen gehuldigd en van hun prijs voorzien waren, kreeg iedereen nog enkele consumpties, een slaatje en belegde broodjes aangeboden. Het namiddag programma bestond uit een opvoering van ritmische dansen en een cabaret-uitvoering van Paul van Vliet. Met dit niet alledaags gebeuren beleefde ons team hier buiten het schaken nog een zeer genoeiglijke dag.

Dat het clubschaak bij ons nog steeds voorop stond bewees wel de onderlinge competitie. Er werden maar liefst tweeëndertig ronden gespeeld!

Schaakactiviteiten ontplooiden onze vereniging met het organiseren van het snelschaakkampioenschap van Brunssum en het houden van schaakcursussen voor jeugdspelers. Een welkome onderbreking van ons competitie-schaak vormde weer het gezellige eierschaak.

Voor onze kienavonden bestond van buiten de vereniging geen belangstelling meer. Elders was men veel professioneler met deze spelletjes bezig en daar konden wij als amateurs natuurlijk niet tegen op boksen.

~~Onze schaakvereniging bestond in 1975 veertig jaar! Voor drie leden betekende dit tevens, dat zij veertig jaar lid van de vereniging waren. Het bestuur had daarom gemeend om voor deze heren eens iets bijzonders te moeten doen door hen voor te dragen voor een koninklijke onderscheiding! Dat was op zichzelf een goed idee, maar het liep een beetje mis, omdat één van onze jubilarissen zijn toegekende ridderorde niet in ontvangst wilde nemen. Dat deed het bestuur wel een beetje pijn, want met deze gang van zaken en persoonlijke gevoelens der betroffene hadden zij geen rekening gehouden.~~

Maar de feestelijkheden hadden er niet onder te lijden. Na een druk bezochte receptie begonnen we in goede stemming aan de feestavond.

Omdat het ondoenlijk was om voor ons alleen de hele zaal te huren, werd alles in samenwerking met de spaarclub gedaan. Dat was wel even aan elkaar wennen, maar toen het ijs eenmaal was gebroken liep alles als gesmeerd. Er was een orkest en een conferencier, die de stemming er goed in hielden. En was er al eens een pauze, dan kon men zich van een hartige hap of van een drankje voorzien. Na deze avond van gezellig vermaak waren zowel onze leden als die van de spaarclub unaniem van mening, dat beide verenigingen best nog eens samen een feestavond konden houden!

Er werd dat jaar ook nog geschaakt en miste ons eerste tiental in de KNSB-competitie het kampioenschap op een wat knullige manier. Toen wij de uitwedstrijd in Maastricht tegen V.S.M. moesten spelen, had deze vereniging onze teamleider niet laten weten, dat zij een ander speellokaal hadden betrokken. Dat was heel slim bekeken van die lui, want hun "oude honk" lag geheel aan de andere kant van de stad. En wij daar maar zoeken totdat we beseften dat men ons een lelijke loer had gedraaid. Uiteindelijk kostte ons dat uitstapje een uur van onze bedenktijd, want zo lang duurde het voordat wij op het juiste adres waren aangeland. Protesten van ons hielpen geen zier. Zij bleven spijkerhard bij hun opvatting, dat onze teamleider maar beter in zijn adresboek had moeten kijken. Wij verloren deze sleutelwedstrijd met klein verschil en naar later bleek het kampioenschap aan V.S.M.

Hun tactiek was geslaagd, want hoewel zij later van de KNSB voor hun gedrag een berisping kregen, bleef de uitslag ongewijzigd. Deze gebeurtenis vertroebelde wel in één keer de goede verstandhouding tussen onze spelers en die van V.S.M. Aan de andere kant moesten wij ons ook eens afvragen of wij ons ook steeds sportief gedroegen, zo niet ... dan was dit misschien een goede les!

Vermeldenswaard is zeker het prachtige geschenk, dat onze vereniging ter gelegenheid van het veertigjarig jubileum van een ex-lid mocht ontvangen. Deze man schonk ons een magnetisch demonstratiebord met bijbehorende stukken.

Ons ledenaantal bleef stabiel en wij mochten met vierenvijftig leden echt niet klagen. Klagen deden we wel over de LSB-bekerwedstrijden. Deze gingen wegens te weinig belangstelling niet door!

Waarom dan dat geklaag van onze kant? Wel ... wij waren steeds geabonneerd op de hoofdprijs en een schaakklok hadden we best nog willen winnen.

In de KNSB-competitie van 1976 waren onze spelers niet tot grote daden te bewegen. Ze kwamen weliswaar niet voor degradatie in aanmerking, maar ze konden ook niet uit de middenmoot omhoog komen. Of dit nu lag aan het teleurstellend resultaat van vorig jaar of dat men gewoon niet beter kon, is moeilijk te zeggen.

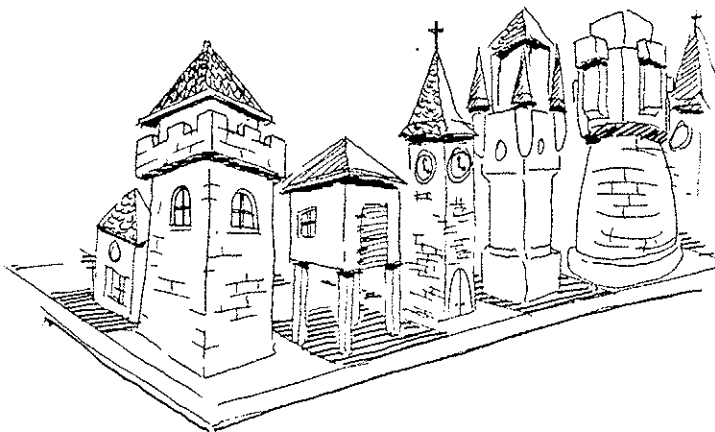
De clubcompetitie daarentegen verliep weer uitstekend. Aan deze wedstrijden namen drieënveertig leden deel en werden er drieëndertig ronden gespeeld. Ook voor het traditionele eierschaak kwamen heel wat liefhebbers opdagen. Vooral de beginnende jeugd was goed vertegenwoordigd. Het was hun nu wel duidelijk, dat zij met deze spelsoort zelfs de sterksten konden kloppen!

Voor onze jeugdspelers hielden wij een wekelijkse schaaktraining, welke steeds een uur voor begin der clubcompetitie plaatsvond. Op diverse scholen werd door leden van onze vereniging schaakles gegeven. Maar hun activiteiten werden geenszins beloond. Een toeloop van scholieren naar onze vereniging bleef uit.

Omdat de LSB-bekerwedstrijden weer niet doorgingen nam Brunssum met een viertal deel aan de KNSB-bekerwedstrijden. Het was in 1977 toch bijna gebeurd dat Brunssum kampioen werd in de KNSB-competitie! Was ons team vorig seizoen nogal terughoudend geweest, dit jaar liet zij de ene explosie op de andere volgen.

Doordat er op een gegeven ogenblik niet met de sterkste formatie kon worden aangetreden ging op een "half punt" het kampioenschap verloren! Van de andere teams werd al lange tijd niets meer vermeld, zodat de vraag zich opdrong of ze nog wel bestonden. Ja zeker, bestaan ze nog, maar ... er waren geen wedstrijdverslagen voorhanden, welke van hun schaakprestaties gewag maakten. Maar "geen nieuws is goed nieuws" zegt men wel eens en dat gold zowel voor ons tweede team, dat in de overgangsklas speelde, als voor ons derde team, dat nog steeds in de eerste klas van de LSB-competitie een woordje meesprak!

Ook weten we dat onze clubcompetitie weer goed verliep. Deze keer namen er zelfs zesenvijftig leden aan dit verenigingsgebeuren deel en werden er tweeëndertig ronden gespeeld!

Verder werd er door onze vereniging het snelschaakkampioenschap van Brunssum gehouden en werd er een huisschakerstoernooi georganiseerd. Voor het eerste schaakevenement was veel belangstelling, maar voor het andere toernooi kwamen niet veel liefhebbers opdagen. De jeugd kwam echter niets tekort, want voor hen hielden wij een toernooi om het jeugdkampioenschap van Brunssum.

.. huisschakerstoernooi ..

In een wedstrijd tegen de Afcant-school kon deze jeugd laten zien wat ze zoal op schaakgebied hadden geleerd.

De wedstrijd tussen de leerlingen van de scholen, waar onze "docenten" schaak-instructie gaven, vormde een goede afsluiting van dit schoolschaakjaar! Met onze vereniging namen wij ook weer deel aan het zesstedentoernooi en deden we met een team mee aan de KNSB-bekerwedstrijden.

Bij de persoonlijke limburgse schaakkampioenschappen voor de jeugd en senioren was onze vereniging weer goed vertegenwoordigd.

Met dit afwisselend schaakprogramma hadden onze leden naast de bonds- en clubcompetitie keus genoeg.

In 1978 wist ons eerste tiental zich in de KNSB-competitie nog net van degradatie te redden. Dat was een dubbeltje op zijn kant. Alleen door het feit dat een mede-degradatiekandidaat in de laatste ronde verloor, was het gelijke spel dat ons team behaalde voldoende om zich veilig te stellen. Voor het ~~tweede en derde team was het ook al knokken geblazen om hun plaats te behouden.~~ Het tweede team slaagde hierin boven verwachting en wist zelfs Schaesberg^I hun eerste nederlaag sinds drie jaar toe te brengen. Het derde team mocht het in een "barrage" nog eens proberen om het klassebehoud veilig te stellen.

Aan het einde van dit schaakseizoen werd er deelgenomen aan diverse snelschaaktoernooien. De wedstrijden, welke in Eindhoven plaatsvonden, golden tevens als voorronde voor het nederlands snelschaakkampioenschap. In Vught en in Arnhem ging het om gewone snelschaaktitels. Voor het nederlands snelschaak kampioenschap voor clubteams uit de KNSB-competitie, behaalde ons team te Beverwijk een verrassende derde plaats! De oudste deelnemer van dit snelschaaktoernooi was een lid uit onze vereniging en omdat hij ook nog een zeer hoge score bereikte kreeg hij een extra prijs toegewezen.

Een van onze leden troffen we in Ierland aan alwaar hij in Galway deelnam aan een weekend-toernooi!

In het veteranentoernooi te Oosterbeek werd onze deelnemer gedeelde eerste, maar de titel ging op weerstandspunten naar zijn concurrent.

Twee leden vertegenwoordigden ons land in de strijd om de Europacup voor landenteams correspondentieschaak.

Met een jeugdviertal waren we in Bad Mondorf in Luxemburg vertegenwoordigd om aan de aldaar georganiseerde internationale jeugdkampioenschappen deel te nemen. Al eindigde onze jeugd ook maar op een twaalfde plaats, ze waren toch blij dat ze aan dit evenement hadden kunnen deelnemen.

In dezelfde plaats namen ook twee seniorleden deel aan het open kampioenschap van Luxemburg. Maar al speelden beide heren daar een genoeglijk partijtje schaak, voor het winnen van prijzen was dat niet voldoende! Ook een ex-lid kwam tot de conclusie dat glans en glorie vergankelijk zijn. Won hij dit tournooi nog in 1976 en in 1977, dit jaar moest hij de "knikkers" aan een ander afstaan.

Ondanks een verzwakte opstelling wist ons team in Eupen toch nog het zesstedentoernooi te winnen! Met twee viertallen namen wij ook nog deel aan een snelschaaktoernooi in Luxemburg. Bij dit uitstapje was gezelligheid troef, maar er werd wel serieus geschaakt. Een derde prijs was hier het eindresultaat.

De zomermaanden werden door onze leden goed benut om hier en daar aan een toernooi mee te doen. Misschien was dat een stimulans voor de vereniging om eens gezamenlijk op schaaktoernee te gaan?

In 1979 werd ons eerste tiental kampioen en promoveerde naar de eerste klas van de KNSB!

Wat kan het soms toch raar lopen met een schaakteam. Het ene jaar vecht men tegen degradatie en het andere jaar wordt men met hetzelfde team ongeslagen kampioen!

Waar ligt dat nu aan? Ja, dat weten wij ook niet. Alle spelers hebben steeds hun best gedaan om zo goed mogelijk te presteren. Dat lukt de ene keer beter dan de andere. Na verschillende kampioenschapskansen te hebben gemist, was het er eindelijk van gekomen.

Natuurlijk waren er wedstrijden bij, waarin wij de helpende hand kregen toegestoken van "Vrouwe Fortuna". Maar dat "handje" werd door ons gaarne aanvaard, want zonder geluk vaart niemand wel!

Maar, er mocht niet worden gezegd, dat bij ons alles op geluk was gebaseerd. Om den drommel niet! Van schaken konden onze spelers ook wel wat!

Om dit behaalde kampioenschap nog wat meer luister bij te zetten werden er wat feestelijkheden op touw gezet zoals een receptie en een koffietafel. De huldigingswedstrijd tegen s.v. Eupen en de feestavond waren zeer geslaagd.

In de LSB-competitie behield het tweede team zijn plaats in de overgangsklas. Het derde team moest een stap terug doen en volgend jaar uitkomen in de tweede klas van de LSB. Dat het derde team zich niet in de eerste klas kon handhaven kwam vooral, omdat men steeds spelers aan het tweede team moest afstaan. Hierdoor werd het derde team beduidend zwakker met het bovengenoemd gevolg.

De clubcompetitie draaide weer voortreffelijk en werden er maar liefst vijfendertig ronden afgewerkt. Wel werden er opmerkingen gemaakt over het toegepaste ratingsysteem. Hierover bestond bij de leden nogal wat onduidelijkheid.

Onze bekende leermeesters waren weer druk bezig met het geven van schaak-onderricht aan de leerlingen van de diverse scholen. Eén van deze scholen deed zelfs weer mee aan de schoolschaakcompetitie. Ze veroverde een derde plaats in het kampioenschap van Limburg voor basisscholen!

♠ SCHAKCLUB

Deze schoolschaakcompetitie viel bij de leerlingen goed in de smaak en begon zich langzaam uit te breiden. Geen wonder, dat er nu ook op een ander college een club werd opgericht, waarvoor zich al tien leden hadden aangemeld! Voor onze schaak"docenten" was dat een prachtige ontwikkeling en zouden zij zich moeite doen om deze jongelui de weg naar onze vereniging te wijzen. Trouwens de hele jeugd-afdeling van onze vereniging bleef het goed doen. Bij de kampioenschappen van Brunssum waren ruim twintig deelnemers aanwezig!

Uit dit aantal plaatsten zich enkele van onze jeugdleden voor het kampioenschap van Limburg. Helaas werd niemand van hen kampioen.

Wél plaatste zich een jonge dame als vertegenwoordigster van Limburg voor het

kampioenschap van Nederland in het "Estel"toernooi te Nijmegen. Zij deed het als jongste deelneemster zo goed, dat men haar voor het volgend jaar goede kansen op de titel in haar leeftijdsgroep toeschreef.

In de bondscompetitie voor de jeugd werd een viertal ongeslagen kampioen in de zuidelijke afdeling. In de finale verloren zij echter kansloos tegen Leudal. Een schaakevenement, waarin onze vertegenwoordigers minder goed uit de verf kwamen, was het KNSB-bekertoernooi. Al in de eerste ronde werd het team van Brunssum uitgeschakeld. Het was opvallend, dat wij de laatste jaren in dit toernooi geen poot aan de grond kregen.

Ook de LSB-bekerwedstrijden vielen ons dat jaar zwaar op de maag. Onze deelnemende teams schopten het niet verder dan een tweede plaats.

In het nederlandse snelschaakkampioenschap voor KNSB-teams behaalden wij een vierde plaats. Het daaropvolgend jaar zouden wij onze krachten in de hoogste klas kunnen meten met de gevestigde hoofdklassers. Of wij dat zouden redden is nog een vraag. In ieder geval was het duidelijk, dat wij nog heel wat snelschaakervaring moesten opdoen voordat wij die knapen een "lel" zouden kunnen verkopen.

Een van onze leden maakte een mooi verslag van zijn ervaringen in de "vierentwintig uur van Brussel". Met drie vrienden deed hij mee aan deze marathon, onderbroken door drie pauzes van elk twintig minuten!

Vooraf dachten ze een paar prijzen te winnen. Bij aankomst bleek echter een groot deel van de belgische topspelers en een flink aantal sterke nederlandse schakers datzelfde idee te hebben!

Een kleine teleurstelling dus. Hun hoop op een goede klassering had toch al een optater gekregen, omdat ze hadden bemerkt, dat het belgisch bier van de vorige dag een lelijke kater had teweeggebracht.

Al met al was het begin tamelijk goed. Maar na drie uur spelen kwamen ze de man met de hamer tegen. Uit tien partijen werden nog maar twee puntjes binnen gehaald. Daarna ging het wel wat beter, maar toen ging de vermoeidheid een woordje meespreken. Dat was ook de andere deelnemers aan te zien; er gebeurden soms de gekste dingen op het bord. Doordat de organisatie gewoon goed was en er maar weinig echt lastige spelers waren, bleef het aantal incidenten beperkt.

Er werden alleen maar vluggertjes gespeeld van zes minuten per speler. In totaal speelde onze deelnemer 99 partijen waaruit hij 67 punten wist te behalen. .. de man met de hamer ..

Dat was goed voor een tiende plaats, maar net niet genoeg om in de prijzen te vallen. De toernooiwinnaar behaalde 79 punten en deze werd op een half punt gevolgd door een ex-speler uit Brunssum!

Tot besluit gaf onze deelnemer nog te kennen dat dit toernooi voor hem een hele goede ervaring was, welke hij eenieder kon aanbevelen. Wel gaf hij daarbij een welgemeende raad: zorg dat je goed bent uitgeslapen en drink daags van te voren geen druppel belgisch bier!

In 1980 was het vijfenveertig jaar geleden dat onze schaakvereniging werd opgericht! Maar van dit feit op zich werd in onze vereniging niet veel ophef gemaakt. Behoudens een enkeling kwamen er geen andere leden op het idee, dat dit door onze vereniging toch wel mocht worden gevierd. Toch werd dat jaar door ons met spanning tegemoet gezien, maar dan wel om een heel andere reden. In dat schaakseizoen zou immers het eerste tiental zijn vuurdoop ondergaan in de eerste klas van de KNSB. Iedereen was benieuwd hoe ze dat zou verwerken. Hoewel ze in de beginperiode met enige aanpassingsmoeilijkheden hadden af te rekenen, gingen onze spelers daarna steeds gemakkelijker spelen en volgden ook de nodige succesjes.

In de laatste ronde behoeften ze nog slechts een half bordpunt te behalen om het eersteklasserschap veilig te stellen. De uitwedstrijd naar Rotterdam zou dan ook al gek moeten verlopen wilde Volmac II ons team van dat voornemen afhouden. Met een tienjarige KNSB-ervaring op de "poekel" moesten wij ons team dat toch wel toevertrouwen. Al moesten ze dat karweitje nu ook niet onderschatten. Het werd tenslotte een $5\frac{1}{2}$ - $4\frac{1}{2}$ nederlaag maar daarmee bleef ze ver genoeg uit de buurt van de in degradatie verkerende teams. Zo overleefde Brunssum deze première!

Klassebehoud was er niet weggegelegd voor het tweede team. Ze degradeerde naar de eerste klas van de LSB. Maar het derde team kwam goed terug en werd kampioen in de tweede klas. Komend seizoen zouden twee teams in de eerste klas van de LSB uitkomen!

De clubcompetitie, welke dit jaar een record haalde met zesendertig rondes, werd niet zo goed bezocht als voorgaande jaren. Volgens de berichten hierover kwam dit vooral omdat veel van onze spelers op "toernee" waren. Maar de strijd lust was er niet minder om. Vooral de jeugdspelers maakten een grote sprong vooruit op de standenlijst!

Ook waren er dat jaar voor de jeugd veel activiteiten gepland. Zowel op de scholen als ook in onze vereniging. Er werd op vier scholen schaakonderricht gegeven en konden na de examens bijna tachtig schaakdiploma's worden uitgereikt. Er werd ook weer deelgenomen aan de schoolschaakcompetitie maar een eerste plaats zat er voor hen nog niet in.

Voor het eerst werd er door onze vereniging het schoolschaakkampioenschap van Brunssum voor basisscholen georganiseerd. In dat toernooi was men geheel aan elkaar gewaagd. Het winnende team had slechts een minieme voorsprong op de rest.

Iedere zaterdag was er op onze club schaakles, voor de jeugd een oefentoernooi, of een simultaanseance, waarbij steeds één van de senioren de leiding had. Enkele keren werd er met een jeugdteam deelgenomen aan toernooien in binnen- en buitenland.

Voor het toernooi om het persoonlijk jeugdkampioenschap van Limburg was van Brunssum veel belangstelling. In de hoogste afdeling behaalde één van onze deelnemers het kampioenschap. In de middelklasse eindigde onze deelnemer op een gedeelde eerste plaats. Hij moest echter op weerstandspunten de titel aan zijn tegenstander laten. Bij de jongste groep eindigden twee van onze spelers in de middenmoot, hetgeen voor hun doen een goed resultaat mocht worden genoemd. Temeer steeg onze waardering toen we vernamen dat deze "vedetten" pas negen jaar oud waren!

Bij de meisjes kwam de titel pas na beslissingswedstrijden bij ons terecht. Zij mocht toen als dameskampioen van Limburg deelnemen aan de landelijke kampioenschappen.

Aan het nederlandse snelschaakkampioenschap voor verenigingsteams werd door twee viertallen deelgenomen. Een van de teams bestond louter uit jeugdspelers. Ze waren helaas in een veel te zware groep ingedeeld om ook maar enige kans op een ereplaats te maken. Niettemin wisten zij toch nog vijf matchpunten te vergaren uit veertien wedstrijden. Het andere team bestond uit spelers van het eerste tental en die behaalden een gedeelde negende plaats in een groep van twaalf teams!

Een van onze topspelers behaalde dit jaar in Utrecht zijn diploma van schaak-instructeur. Daarnaast liet hij ook nog zien dat hij echt wel iets van schaken afwist door het nederlandse kampioenschap correspondentieschaak in de wacht te slepen!

.. "bokkiger" ..

Onze veteranenkampioen toog weer naar Oosterbeek om aldaar te trachten het nederlandse veteranenkampioenschap op zijn naam te brengen.

Maar dat viel hem wel vies tegen. Enkele van zijn tegenstanders waren "bokkiger" dan hij had verwacht. Maar met een gedeelde tweede plaats kon hij zich nog goed uit de affaire redden.

In de KNSB-bekerwedstrijden waren we ook weer met een team vertegenwoordigd. Traditiegetrouw werden deze wedstrijden weer verspeeld volgens het knock-outsysteem. zodat wij in de eerste ronde vanuit een gesloten dekking opereerden om de tegenstander uit de tent te lokken! Dat lukte niet best, want de Baronie hield de stand in evenwicht. De betere score aan de hoogste borden gaf voor ons team tenslotte de doorslag. De volgende ronde moesten ze aantreden tegen de belgische kampioen K.S.G. Gent, dat met vier oud-kampioenen van België de strijd tegen ons team opnam. Uiteindelijk bleven de Belgen overeind en werd ons team weer eens vroegtijdig uit de nederlandse bekerwedstrijd gewipt.

Aan de LSB-bekerwedstrijden namen drie teams deel. In de eerste ronde moesten er al twee afhaken. Het overgebleven team bleek echter ook niet in staat te zijn om de eindronden te halen. Zij overleefden de tweede ronde al niet meer. Om onze jeugdleden ook ervaring te laten opdoen in de LSB-competitie zal onze vereniging komend schaakseizoen een vierde team aanmelden. Dit team zal echter één plaats moeten vrijhouden voor een "peetvader", die dan tevens als teamleider zal fungeren!

Het zesstedentoernooi werd dit jaar in Brussel gehouden. Na een zeer spannend verloop werd ons deelnemend team toch onverwacht nog winnaar en konden zij de beker weer voor een jaar mee naar Brunssum nemen.

Ter gelegenheid van het jubilerende S.V. Eupen speelden we een vriendschappelijke wedstrijd. Daar wij met drieëntwintig schakers zouden aantreden hadden we nog al wat moeite om iedereen in de diverse vervoermiddelen te stouwen. Op de plaats van bestemming aangekomen bleek één wagen achterop te zijn gebleven. Maar na een half uur gewacht te hebben verscheen de al afgeschreven achterblijver alsnog in ons midden. Dit oponthoud was evenwel geen beletsel voor ons om er flink tegen aan te gaan. De wedstrijd werd uiteindelijk met 11-12 gewonnen. Na dit harde zwoegen kregen wij door onze gastheren een heerlijk koud buffet aangeboden en kwam de stemming er pas goed in. Tijdens de gezellige avond werden de glazen vele malen geheven om de vriendschapsbanden nog eens extra te beklinken. Iederéén vond het dan ook spijtig dat wij tenslotte de thuisreis weer moesten aanvaarden. Maar van dit vriendschappelijk samenzijn zou in ieder geval een traditionele aangelegenheid worden gemaakt met volgend jaar Brunssum als gastheer!

Een team uit onze vereniging nam deel aan het jaarlijkse snelschaakevenement in Kohlscheid. Tot aan de pauze verliep alles naar wens maar toen kwam er de klad in. Enkele van onze spelers vielen ver terug. Uiteindelijk belandde het team op één van de lagere plaatsen in het klassement. Met een beste persoonlijke score bereikte een van hen echter wel de tweede plaats van het individuele toernooiklassement.

Twee spelers uit het eerste tiental deden mee aan het open kampioenschap van Luxemburg te Bad Mondorf. Er moesten zeven ronden volgens het zwitsers systeem worden afgewerkt. Uit een deelnemersveld van honderdvijftig schakers kwamen zij tenslotte met viereneenhalf uit zeven op een plaats terecht, welke hen net buiten de prijzen deed vallen.

In Gent was één van onze spelers aanwezig om deel te nemen aan het belgisch kampioenschap. Hier speelde men elf ronden zwitsers en behaalde hij een enigszins tegenvallend resultaat. Met vijf punten belandde hij in de middenmoot. Volgens zijn verslag had er beslist veel meer ingezeten.

Wat werd er in 1981 door onze schaakvereniging zoal gepresteerd?

In het licht van de schijnwerpers stond weer het eerste tiental. Nadat ze vorig jaar duidelijk hadden aangetoond dat zij op landelijk schaakniveau best konden meekomen, waren wij natuurlijk benieuwd of dit ook nu weer het geval zou zijn. ~~Daarover lieten de spelers ons niet in het ongewisse, al vielen enkele resultaten wel eens negatief uit.~~ Hun eindresultaat in de KNSB-competitie was tenslotte nog beter dan vorig jaar.

In de LSB-competitie was het tweede team dit keer onze beste deelnemer. Zij behaalde het kampioenschap en ging weer in de hoogste klas van de LSB spelen. Slechter verging het ons derde team. Hoewel zij in dezelfde afdeling stond als ons tweede team, kon zij zich niet aan het spelniveau van het tweede optrekken. Na een éénjarig verblijf in de eerste klas moest zij een toontje lager zingen.

Voor het vierde (jeugd)team was het meespelen in deze competitie een goede training. Dat zij, ondanks hun mindere ervaring, toch nog drie matchpunten wisten te vergaren lag hoofdzakelijk aan de factor "strijdlust", welke bij onze jeugdige schakers volop aanwezig bleek te zijn.

Over de clubcompetitie was men dit jaar niet erg te spreken. Deze werd opeens zo slecht bezocht, dat het bestuur het wenselijk achtte om hiervoor een extra ledenvergadering te beleggen. Zodoende hoopte ze van de leden te ervaren wat er nu toch aan de hand was. In deze vergadering werden enkele belangrijke vragen gesteld om de knelpunten te ontdekken. Hierdoor kwamen de tongen wat in beweging en met en met gooiden de betrokken leden hun grieven op tafel. Zo kwamen we aan de weet dat:

- de clubcompetitie voor de leden niet meer zo aantrekkelijk was vanwege het nieuw ingevoerde systeem,
- de gezelligheid was afgenomen en
- de netheid van het speellokaal, door vuile tafels etc, te wensen overliet.

Ook het ontbreken van onze sterke schakers, die aan toernooien deelnamen, deed zich bij de andere leden gevoelen. De hinder van het zangkoor en het feit, dat we steeds door hen uit ons speellokaal werden "verdreven", waren redenen om van de clubcompetitie weg te blijven.

Zo te zien een aantal gegronde klachten waarvoor de vergadering nu niet direct een passende oplossing bij de hand had. Maar er zou door het bestuur het nodige worden ondernomen om de clubcompetitie weer als van ouds te doen herleven.

.. uit ons speellokaal
werden "verdreven" ..

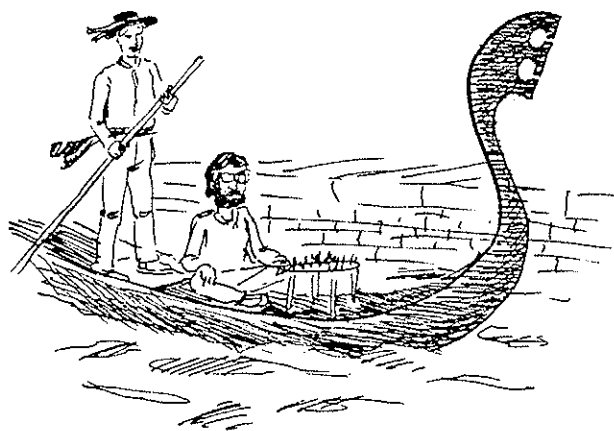
De jeugdcompetitie van de LSB verliep teleurstellend. Doordat tegen zwakker geachte teams te veel punten werden ingeleverd, moesten zij hun gekoesterde kampioensaspiraties al vroegtijdig opgeven. Door enkele uitschieters in de laatste paar ronden werd hun klassering in de eindstand toch nog iets draaglijker gemaakt.

Op de scholen was de invloed van de schoolschaakcompetitie duidelijk merkbaar. Onze docenten plukten de vruchten van al de moeite en de tijd, welke zij in de opleiding van deze schoolschakers hadden gestoken. Bijna elke school had een team geformeerd, dat in de schoolschaakcompetitie hun eer probeerde hoog te houden. Deze prachtige ontwikkeling zou onze docenten zeker veel genoeg doen en hen stimuleren om dit werk nog lange tijd voort te zetten!

Een van onze spelers wist dit jaar het persoonlijke kampioenschap van Limburg te prolongeren! Hierdoor was hij gerechtigd om deel te nemen aan de voorwedstrijden om het nederlands kampioenschap. Als debutant deed hij het in deze wedstrijden uitstekend en was hij lange tijd een gevaarlijke mededinger in de strijd om de felbegeerde eerste twee plaatsen. Door een wat ongelukkige nederlaag kwam hij jammer genoeg niet verder dan de derde plaats.

De schaaktoernooien in binnen- en buitenland werden door veel leden bezocht. Zo trokken acht man er op uit om in Kelmis deel te nemen aan een snelschaaktoernooi. Het gelukte slechts aan twee van deze spelers om zich in de prijzen te spelen.

In het "Heras"schaaktoernooi te Oirschot zagen de organisatoren al één uur voor begin van deze wedstrijden drie Brunssummers voor hun poort staan. Hadden die er even zin in! Ja ... lach maar niet. Hun ambities waren duidelijk merkbaar. Tot aan de pauze hielden zij zich nog wat terug maar nadat zij de patat hadden verorberd, waren ze door niemand meer te houden. Aan het eind van dit toernooi rinkelde voor hen dan ook de kassa. Ze hadden alle drie een prijs gewonnen! Deze successen hadden zich op de clubdag al vlug rondgesproken en daardoor ook de reislust van andere spelers opgewekt. Het "Rabobank"schaaktoernooi in Nijmegen was dan ook verzekerd van de deelname van acht spelers uit onze vereniging. De onderlinge rivaliteit om het beste toernooiresultaat joeg de slagvaardigheid van onze deelnemers zo op, dat de anderen hierdoor geheel werden overbluft. Bij de prijsuitreiking kwamen zeven van de acht deelnemers hun prijs in ontvangst nemen. De speler, die bij zijn clubgenoten ten achter bleef, moest heel zielig toekijken.

.. Venetië ..

Dat leverde nogal eens een slapeloos "dagje" op, want in je vakantie ging je ook nog wel eens stappen. Als je een afgebroken partij moest uitspelen, kwam je er na een avondje nachtbraken meestal niet meer toe om in je slaapzak te duiken! Ondanks een matige organisatie vond hij de sfeer uitstekend!

In de Italiaanse badplaats Caorle ten oosten van Venetië troffen we iemand van het eerste tiental aan! Hij was met enkele vrienden aan het kamperen in een omgeving, waar ook een bekend schaaktoernooi werd gehouden. Overdag lag hij dan lekker aan het strand en 's avonds, als het niet meer zo erg warm was, ging hij een stevige pot schaken!

Wel vermoeiend vond hij dat, maar de gelegenheid om eens met Italianen, Joegoslaven, Oostenrijkers en Hongaren de strijd aan te binden, wilde hij persé niet voorbij laten gaan.

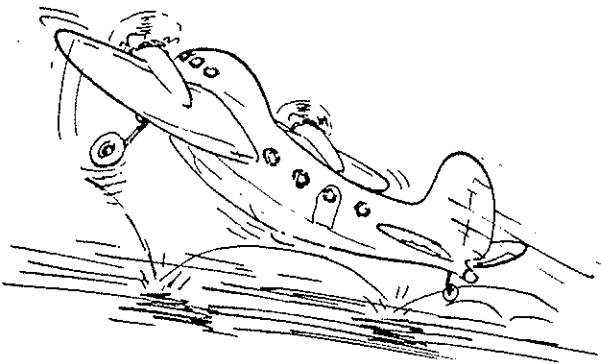
De tijdsplanning was duidelijk niet het sterkste punt van de organisatie, want afgebroken partijen moesten al heel vroeg in de ochtend worden uitgespeeld.

Hoewel zijn spel onder deze omstandigheden niet bepaald goed was, deed hij wel nuttige ervaring op. Met enkele partijtjes vechtschaak wist hij tenslotte een score van vijf punten uit negen partijen te halen, wat goed was voor een achtste plaats. De kosten van kamperen en wat er zoal nog meer bij kwam moest hij jammer genoeg uit eigen zak bekostigen. Aan zijn totaalscore kwam hij net een half punt te kort om een "vette" prijs te bemachtigen!

Verschillende spelers waren het hele jaar door zeer actief. Door ook aan de duitse en belgische bondscompetitie deel te nemen, ging hun spelpeil zo goed vooruit, dat zij al snel tot de "Upper Ten" waren doorgedrongen. Tussendoor namen ze nog aan heel wat toernooien deel en legden ze daarbij ook veel internationale contacten. Deze contacten kwamen ook onze vereniging ten goede. Door toedoen van die schaak"ambassadeurs" kregen we de beschikking over enkele belgische spelers, die beslist een versterking voor ons waren. In het eerste tiental werden deze spelers meerdere malen als reserve ingezet. Dit werd echter sterk bekritiseerd, omdat deze belgische schaakvrienden niet deelnamen aan onze clubcompetitie. Na overleg tussen het bestuur en de leden werd er besloten om van de goede diensten van onze belgische schaakvrienden geen gebruik meer te zullen maken. Wanneer zij echter regelmatig aan onze clubcompetitie zouden gaan deelnemen, had niemand er bezwaar tegen als zij een plaats in het eerste team kregen toegewezen.

Er worden in West-Europa nogal wat schaaktoernooien gehouden waar ook vaak nederlanders aan deelnemen! Als je naderhand hierover berichten onder ogen krijgt en je ziet enkele bekende namen, dan denk je bij je zelf: hè verhip, daar waren spelers uit Brunssum bij!

Dat was ook weer eens het geval toen er op het engelse kanaaleiland Guernsey een toernooi werd gehouden. Onder de meer dan tweehonderd deelnemers bleken zich ook enkele Brunssummers te bevinden. Toen zij zich daar door ons ontdekt wisten, vertelden ze hun bevindingen, welke wij onze leden niet willen onthouden.

"Na een korte vlucht van slechts een uur met een City Hopper van de KLM werden we door hevige rukwinden gedwongen tot het maken van een spectaculaire landing. Het eiland is ongeveer 60 km² groot en bezit een zeer afwisselend landschap. St. Peter Port is de aardige hoofdstad waar belastingvrije inkopen konden worden gedaan. Het toernooi had een internationale bezetting. 's Avonds werden er veel activiteiten voor de deelnemers georganiseerd, waaronder snelschaken en zaalvoetbal.

.. een spectaculaire landing ..

Verder werd er door één van de Brunssummers het ons welbekende eierschaak geïntroduceerd onder de zeer toepasselijke naam van "Crazy-Chess". Voor liefhebbers werden er nog verschillende excursies georganiseerd. Tenslotte werd er ook nog geschaakt en scoorden onze mensen nog enkele punten. Voor de beste speler was dit "slechts" vier uit zeven en voor de andere was dat drie uit zeven! Ondanks die matige score hadden beide spelers toch ontzettend veel plezier gehad en gingen na afloop van het toernooi zeer tevreden naar huis!"

De redactie was zeer ontevreden over de bijdragen aan het clubblad. Al meerdere malen werden de leden verzocht om kopij te leveren. Zonder resultaat. Men overwoog om de uitgaven te stoppen. Bijzonder goed ging het met onze clubbibliotheek. Met behulp van ons lottospel kon de ~~nieuwe aankoop van schaaklectuur worden uitgevoerd, zonder dat de clubkas moest worden aangesproken.~~

Het volgende schaakseizoen zou de vereniging drie leden moeten missen, die door hun werk en studie moesten verhuizen. Dit verlies zou dubbel hard aankomen, omdat ze deel uitmaakten van het bestuur en ook tot de redactie van ons clubblad behoorden. Maar hun vertrek zou het meest merkbaar zijn in het eerste tiental, want om in zo'n korte tijd drie van onze beste spelers te vervangen, dat zou echt niet meevallen.

Op de limburgse bondwedstrijden te Schaesberg werd onze veteranenkampioen onttroond. Dat betekende voor hem ook het verlies van het door de LSB verzorgde snoepreisje naar Oosterbeek, waar hij kon meedoen aan het nederlands veteranenkampioenschap. Maar hij bleef niet bij de pakken neerzitten. Hij reisde spoorwegs naar de plaats, waar hij dan maar op eigen kosten in ieder geval aan het seniorentoernooi zou deelnemen. Maar doordat één van de veteranen verstek liet gaan, kreeg hij alsnog de kans om in de veteranengroep mee te doen. Hierdoor had Limburg opeens twee spelers in deze wedstrijden, die zich bovendien goede kansen gaven op het kampioenschap. Voor het begin van de laatste ronde had onze man de leiding en moest tegen de andere limburgse vertegenwoordiger aantreden. In die wedstrijd hadden beide spelers alleen baat bij een overwinning, wilde één van beiden zeker zijn van het kampioenschap. Na een sportief gevecht trok hij aan het kortste eind en belandde ondanks zijn goede score op een vierde plaats!

Ter gelegenheid van een jubileum van het koninkrijk der Belgen en de jubilerende gemeente Kelmis werd er in deze plaats een schaakfeest georganiseerd. Hiervoor waren teams uit Limburg, Mittelrhein, Luxemburg, Vlaanderen en het duitstalig gedeelte van België uitgenodigd. Tijdens het tweedaagse bezoek konden de spelers met hun echtgenotes gratis overnachten in luxe appartementen. De LSB had echter veel te weinig aandacht aan dit gehele gebeuren geschonken. Zij kon derhalve ook geen vertegenwoordigend limburgs team op de been brengen en zag ter elfder ure maar van deelname af. Deze late afzegging bracht de organisatoren tot wanhoop. Men had gerekend op een deelname van acht senioren, zes jeugdspelers en twee dames!

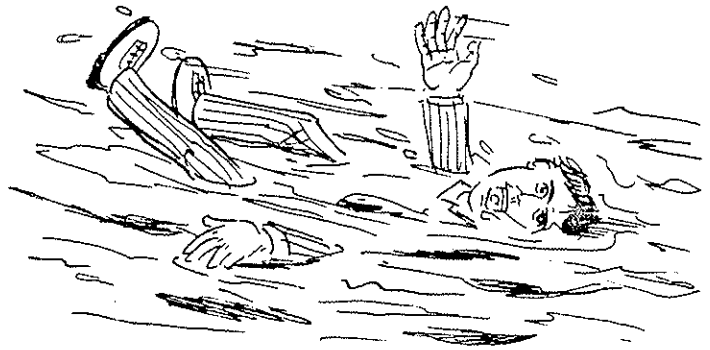
Het wedstrijschema zou totaal in de soep lopen en ook met de reeds bestelde kamers en het eten zat men te kijken. Bovendien subsidieerde de staat alleen dit feest als er ook een limburgs team mee zou doen. Door deze afzegging kwam de plaatselijke schaakvereniging in grote financiële problemen te verkeren. Het zou niet ondenkbaar zijn dat zij in dit geval zelf voor de kosten moesten opdraven. De ongerustheid was wel zo groot, dat de organisatoren haast op hun knieën bij Gess en Brunssum kwamen aankloppen om toch maar alsjeblieft met een team te komen deelnemen! Zelfs al zou men geen volledig team op de been kunnen brengen, dan nog was "meedoen" het belangrijkste. Als men bedenkt, dat op de tweede dag van dat schaaktoernooi ook de tweede ronde van de KNSB-competitie moest worden gespeeld, dan kan men er zich wel een voorstelling van maken, hoe moeilijk het voor beide verenigingen was om het benodigde aantal spelers bij elkaar te krijgen. Temeer daar er veel spelers van Brunssum en Gess in verband met hun studie niet in Limburg verbleven. Gelukkig zagen de verenigingen de noodzaak van meespelen beter in dan de LSB en wisten ze met veel pijn en moeite toch nog een achttal schakers "warm" te krijgen. Dat was dan ook alles, want meer spelers waren niet voorhanden.

De tijd was te kort om ook nog enkele dames- en jeugdspelers op te trommelen. Het in alle haast bijeen geraapte limburgse team bestond uit vijf spelers van Brunssum en uit drie spelers van Gess. Toch wel een behoorlijk team maar niet het sterkste dat onder normale omstandigheden op de been had kunnen worden gebracht. Maar deze combinatie bleek toch nog zodanig sterk te functioneren, dat zij geheel buiten verwachting dit toernooi op haar naam wist te brengen!

. . .

Hoewel ons eerste tiental ten opzichte van vorig jaar op papier veel zwakker was kon het zich in 1982 toch nog in de eerste klas van de KNSB handhaven. In de eerste paar ronden kregen ze enkele zeer gevoelige nederlagen te slikken. Iedereen moest nu wel denken dat zij rijp waren voor degradatie. Maar de spelers zèlf dachten daar anders over en sprokelden nog genoeg punten bij elkaar om het dreigende degradatiegevaar heel gemakkelijk te kunnen afweren. In de LSB-competitie verging het ons tweede team verrekt slecht. Zonder ook maar in één wedstrijd matchpunten te behalen, kelderden zij naar de eerste klas van de LSB. Dit was toch wel één van de slechtste prestaties, welke het tweede in de bondscompetitie ooit had gemaakt. Het derde team deed het in de tweede klas wel ietsjes beter. In de eindstand was hun plaats in de middenmoot de juiste klassering.

Doordat enkele talentvolle jeugdspelers profiteerden van de doorstroming, welke er dit jaar in onze teams plaatsvond, bestond er door gebrek aan voldoende spelers geen mogelijkheid meer om het vierde team in de vaart te houden. Zodra wij weer voldoende leden zouden hebben, zal er zeker weer een nieuw vierde team worden samengesteld.

.. de doorstroming ..

De clubcompetitie was dit jaar weer eens een ouderwets spannende aangelegenheid. Er namen vierenvijftig leden deel en die beleefden pas in de laatste ronde de ontknoping voor wat betrof het kampioenschap en de definitieve ranglijstvolgorde.

Maar onze schaakleraren gingen onverdroten door met hun "liefdewerk" op de scholen. Deze leerlingen waren met het schaken al zo ver gevorderd, dat zij al teams hadden geformeerd, welke elkaar in een schoolschaakcompetitie te lijf gingen. De St. Jozefschool van de Essenstraat kwam hiermee het verste en werd dit jaar kampioen van het zuiden. In de finale om het limburgs kampioenschap behaalde zij een verdienstelijke tweede plaats. Het Rombouts College werd met een team éérste in hun categorie en mocht deelnemen aan de landelijke finale. Voor de persoonlijke jeugdkampioenschappen van Limburg waren weer enkele liefhebbers uit Brunssum. Dat resulteerde in de groep der jongste deelnemers in een zevende plaats voor onze deelnemer. In een groep van veertien deelnemers en op slechts drie punten van de winnaar te eindigen was een prachtig resultaat van ons "manneke". Van onze deelnemer in de hoogste groep hadden we eigenlijk meer verwacht dan een vijfde plaats. Maar wie zijn wij? De jongens en meisjes moeten het tenslotte toch helemaal alleen doen en dan spelen zenuwen en andere invloeden tijdens zo'n belangrijke wedstrijden een heel grote rol.

De competitie voor jeugdclubs verliep voor ons team niet zo geweldig. De behaalde tweede plaats was minder dan ze hadden verwacht. Het jeugdkampioenschap van Brunssum kende liefst eenentwintig deelnemers, die grotendeels uit onze eigen vereniging en van Hoensbroek-Max Euwe afkomstig waren. De jongste groep werd een volledig succes voor Brunssum, maar de midden groep was een prooi voor Hoensbroek. In de hoogste groep werd uiteindelijk een deelnemer uit onze vereniging winnaar, zodat de plaatsen voor de finale in Venlo eerlijk werden verdeeld.

In het nederlands snelschaakkampioenschap voor clubteams, dat te Beverwijk werd gehouden, was Limburg alleen vertegenwoordigd door Brunssum. Ons sterkste team behaalde in de hoogste groep een voor ons doen behoorlijke achtste plaats. Het andere team eindigde in een lagere klas op een veertiende plek. Maar "meedoen is nog altijd belangrijker dan winnen" was hun gezegde. En wie weet ... misschien verschaft ons het spelen van deze vluggertjes later nog eens een voordeel.

Tijdens de limburgse bondswedstrijden te Schaesberg werd in de veteranengroep onze kandidaat weer kampioen. Dat opende voor hem weer automatisch de poort voor deelname aan het veteranenkampioenschap van Nederland te Oosterbeek. Spannende partijen speelde hij daar wel, maar daarmee bereikte hij niet meer dan een gedeelde tweede plaats.

In het Corneliushuis te Heerlerheide hield de schaakvereniging Hoensbroek-Max Euwe Combinatie een zeer geslaagd rapidtoernooi. Ze trokken liefst 126 deelnemers. In de hoofdgroep was het een gevecht tussen enkele gerenommeerde KNSB-spelers, waarbij een Brunssummer tenslotte als winnaar te voorschijn kwam. Ook in de jeugdgroep ging onze speler met de eer strijken, maar in de strijd om de teamprijs werd Brunssum naar het tweede plan verwezen.

Met een twaalftal spelers namen we deel aan het zesstedentoernooi te Eupen. Na een geweldige schaakmiddag behaalde dit team een gedeelde tweede plaats.

Konden we met ons eerste tiental vorig jaar nog redelijk in de eerste klas van de KNSB meekomen, in 1983 was die opgave veel te zwaar. Hoewel onze spelers alle mogelijke moeite hadden gedaan om het toch nog te redden, was er geen houden meer aan. Terug dus naar een vertrouwde omgeving, de tweede klas van de KNSB. Maar weer pakten donkere wolken zich samen boven onze vereniging. Opnieuw gingen enkele spelers uit ons eerste team de club verlaten. Ook in de lagere teams zou dit ledenverlies merkbaar worden, wanneer hun sterkste spelers naar een hoger team overgeheveld zouden worden.

Ons tweede team ging in de bondscampitatie goed van start, zodat wij al geloofden in een "come back". Uit de eerste twee wedstrijden behaalden ze drie matchpunten, maar daarmee hadden ze toen blijkbaar al hun kruit verschoten. Om aan degradatie te ontsnappen was een beslissingswedstrijd nodig, maar die eindigde onbeslist. Doordat bij de loting de hand van onze teamleider een betere greep in het ongewisse deed dan zijn collega van de tegenpartij, betekende dat klassebehoud. De resultaten van ons derde team in de tweede klas der LSB waren goed genoeg om in de veilige middenmoot de kat uit de boom te blijven kijken. Er werden enkele wedstrijden grandioos gewonnen, maar ze gingen zelf ook een paar keer zwaar de mist in.

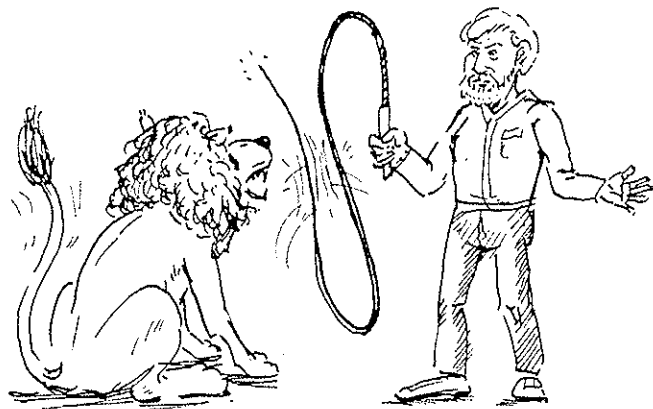
.. de kat uit de
boom kijken ..

De clubcompetitie had weer een spannend verloop waarbij de opkomst van de leden weer voorbeeldig was. Onze vereniging verzorgde ook dit jaar weer het schoolschaak. Van nieuwe jeugdleden moest onze vereniging het toch vooral hebben om later de teams van jong bloed te voorzien. Maar tot dan toe liep het met een lidmaatschap van scholierenschakers in onze club niet al te hard. Met het onderricht op de scholen bleven onze schaakdocenten goede resultaten boeken, hetgeen vooral was te merken in de schoolschaakcompetities. In de zuidelijke afdeling van deze competitie voor basisonderwijs behaalde de St. Jozefschool een achtste plaats. Aan de kampioenschappen voor het voortgezet onderwijs behaalde het team van het Rombouts College in de A-groep een vijfde plaats. In de B-groep bezette het Rombouts College een derde plaats. In de competitie voor jeugdclubs eindigde een team van onze vereniging in de leeftijdsgroep tot 16 jaar op de laatste plaats. Onze al wat oudere jeugdspelers waren om diverse redenen dit jaar niet van de partij. In Venlo vond de finale plaats van het limburgs jeugdkampioenschap. Hieraan deden ook enkele spelers van onze vereniging mee. In de categorie tot dertien jaar eindigden twee daarvan op een derde en een elfde plaats. De categorie tot twintig jaar was voor onze enige deelnemer net iets te zwaar. Hij kwam niet verder dan de tweede plaats.

Aan het open rapidtoernooi om het kampioenschap van de westelijke mijnstreek deden we weer mee. In de hoofdgroep kregen twee van onze spelers het toch zwaar te verduren door de deelname van enkele bekende limburgse meesters en op buit beluste nationale hoofdklassespelers. Ondanks deze zeer sterke bezetting eindigden onze mensen op een zevende en een elfde plaats. In de derde groep had onze man het blijkbaar goed op zijn heupen, want hij wist deze groep volledig naar zijn hand te zetten en met een kleine voorsprong te winnen. De damesgroep werd op prachtige wijze gewonnen door Brunssum, die hiermee nog eens onderstreepte, dat ook het toernooischaak haar niet vreemd was. De bondswedstrijden in Schaesberg leverde ons weer een prijs op.

Maar het belangrijkste was de overwinning, welke onze veteraan boekte. Daarmee werd hij weer limburgs veteranenkampioen. Deze titel gaf hem wederom het recht om in Oosterbeek weer mee te dingen voor de nederlandse veteranentitel. Hieraan had hij al diverse keren zonder succes deelgenomen, dus moest hij ondertussen het klappen van de zweep wel kennen. Ja ... dat wist hij, want deze keer konden we hem als veteranenkampioen van Nederland begroeten!

.. het klappen van de zweep ..

Het eerste "Alex Vinken"toernooi in Kerkrade had achtenveertig deelnemers. De strijd om de overwinning tussen een "overloper" en een "echte" Brunssummer, bracht in eerste instantie geen beslissing. In de beslissende snelschaakpartij greep de laatste de overwinning. Hem werd de fraaie wisselbeker overhandigd. Ook het zesstedentoernooi vond plaats in Kerkrade. Hieraan deden we natuurlijk ook weer mee. Maar onze vuurkracht was ook nu niet sterk genoeg om de tegenstanders van het lijf te kunnen houden. Met een wat teleurstellende vierde plaats keerden onze twaalf spelers naar huis terug.

. . .

Na een veertienjarig verblijf in de KNSB moest Brunssum in 1984 deze positie prijs geven. In de nu achter ons liggende jaren van grote bloei was Brunssum voor iedereen, die ook maar iets met schaken van doen had, een begrip geworden. Maar dat niet alleen, ook waren wij in Limburg jarenlang de toonaangevende schaakvereniging.

Enkele jaren geleden begon de "erosie" zich in onze vereniging al een beetje af te tekenen. Wij hadden toen al moeite om het team bijeen te houden. Enkele spelers verbleven om studieredenen buiten Limburg. Maar door met hen "concrete" afspraken te maken bleven zij toch deel uitmaken van ons eerste tiental.

.. sneeuwbal ..

Deze gang van zaken had voor ons al een teken aan de wand moeten zijn voor wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren. Maar voor ons bleef de zon schijnen en maakten wij ons verder nergens druk over. En waarom zouden wij ook? Met het eerste team marcheerde alles prima en was er geen vuiltje aan de lucht. Maar toen die sneeuwbal eenmaal begon te rollen, konden wij de daardoor ontstane lawine niet meer tot staan brengen. Door studie of werkzaamheden genoodzaakt vertrokken veel spelers van ons eerste tiental naar elders. Dat ook nog een paar spelers daarna de vereniging om andere redenen verlieten maakte de zaak alleen maar erger. Door deze fatale uittocht van onze beste krachten kwam ons eerste team zo

zwaar onder druk te staan, dat de resterende "steunpilaren" er onder bezweken. De laatste jaren nam onze vereniging in Limburg niet meer die belangrijke positie in van voorheen. Uit het limburgse schaak "Walhalla" kwamen andere verenigingen omhoog en werkten zich langszij en stevenden ons zelfs voorbij! Hierdoor werd het ons wel duidelijk dat er in de toekomst door ons veel werk moest worden verzet, wilden wij weer mee gaan tellen in het limburgse schaakleven.

En hoe verging het onze teams in de bondscompetitie?

Ondanks al het gedokter aan het tweede team kon men toch weer niet de juiste diagnose vaststellen. Het "serum", dat men toediende, bleek maar tijdelijk te werken. Maar een nieuwe "dosis" in de laatste ronde redde de patiënt nog net het leven! Beter deed ons derde team het in de tweede klas. Door de inbreng van jeugdige spelers werd er dat jaar door hen bijna een topprestatie geleverd! Met een beetje geluk waren ze eerste klasser geworden. Nu bleef het echter bij een fraaie tweede plaats.

. . .

De clubcompetitie had een dramatisch verloop. Niet wat de organisatie of de belangstelling betrof want die waren dit jaar weer voortreffelijk te noemen. Nee, het ging dit keer om de strijd voor het clubkampioenschap. Vele ronden voor het einde van deze clubcompetitie had onze veteraan al zo'n mooie voorsprong op zijn concurrenten, dat die er niets om hadden gegeven als hij de champagnefles al zou hebben ontkurkt. Maar ... toen ging het opeens mis met de trotse leider van het klassement. Deze voelde dat zelf ook al aan, want hij verschoot geheel van kleur. Nee, niet van schrik, maar van zijn gal want die was niet in orde. Dat werd voor hem een operatie! Van zijn afwezigheid maakte iemand anders op de club nog gauw gebruik om het kampioenschap in te pikken. Na zijn terugkeer uit het ziekenhuis vernam onze veteraan wie er clubkampioen was geworden. Ook werd hem verteld dat het maar zeven ratingpunten had gescheeld!

Hij nam alles nogal sportief op en feliciteerde de nieuwe clubkampioen met zijn behaalde succes. Ja, wat bleef er voor hem anders over? Gal spuwen kon hij niet meer!

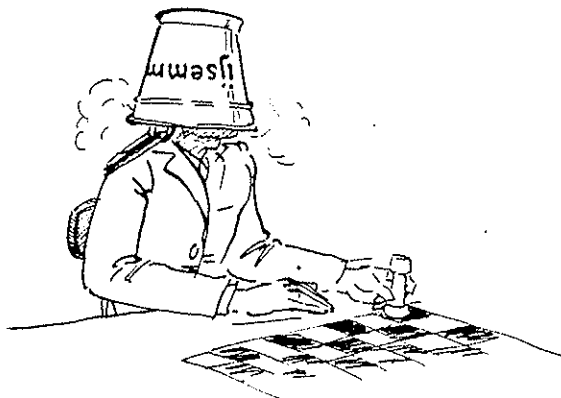
In de kerstvakantie werd te Maastricht in het Atrium, het jeugdkampioenschap van Limburg verspeeld. In de meisjesgroep tot negentien jaar sloeg onze kampioene genadeloos toe. Met een score van $4\frac{1}{2}$ uit vijf wedstrijden haalde zij het kampioenschap naar zich toe.

Dat deed ook onze deelnemer in de hoogste groep. Al had hij het heel wat moeilijker, toch slaagde hij erin om in een adembenemende beslissende partij het hoofd koel te houden. In het tijdnoodduel zorgde hij voor een knappe overwinning, waarmee hij alle concurrenten op een half punt achterstand hield. In de groep tot zestien jaar lieten onze twee deelnemers zich niet kisten. Ze werden zich zo goed, dat ze beide in de middenmoot eindigden.

Bij de jongste deelnemers was onze vertegenwoordiger pas negen jaar. Maar hij schaakte als een "ouwe" en bereikte een zeer verdiende plaats in de bovenste helft van de ranglijst. Met deze jeugd ziet de toekomst er voor Brunssum gezond uit!

Op de bondswedstrijden te Schaesberg werd onze vereniging maar door vijf spelers vertegenwoordigd. Onze deelnemer in de groep der veteranen wist weer grandioos de titel te veroveren. Maar om in Oosterbeek hetzelfde kunststuk uit te halen als verleden jaar, was van hem toch wel een prestatie van de bovenste plank. Petje af voor onze veteranenkampioen van Nederland!

Aan het open kampioenschap van Heerlen namen twee leden deel. Door de laatste ronde wegens ziekte te moeten missen zou een van onze deelnemers de eindzege kunnen mislopen. Maar door de sportieve geste van zijn concurrent, de bereidheid van zijn tegenstander en de instemming van de toernooileiding, kon die partij alsnog worden nagespeeld. Jammer genoeg was het spelritme van hem helemaal zoek geraakt, waardoor hij die partij verloor en "slechts" tweede werd!

.. het hoofd koel houden ..

In Maastricht namen wij met twaalf man deel aan een vierstedentoernooi. Onze deelnemers maakten daar een score, welke goed was voor de tweede plaats.

In samenwerking met de damverenigingen uit Brunssum werd een denksport-evenement georganiseerd. Daarbij kwamen wij uit tegen een team, dat bestond uit spelers van de schaakverenigingen Heerlen, Hoensbroek en Voerendaal. Maar tegen deze samengebundelde krachten kon ons team net niet op.

Om er eens achter te kunnen komen of er zich in Brunssum nog wel huisschakers bevonden, organiseerde onze vereniging een huisschakerstoernooi. Maar ondanks dat er voor dit gebeuren een tamelijke goede deelname was, bracht het zeer weinig op.

Ons clubblad is zo gezegd de "pijp" uitgegaan, omdat er door onze leden zelf niet veel moeite werd gedaan om het in stand te houden. Er was door de redactie al vaker gewezen op het achterwege blijven van copij van de leden, maar daar kwam geen verbetering in. Zelfs een uitgeschreven probleemwedstrijd, met een daaraan verbonden geldprijs, was voor onze leden blijkbaar niet genoeg om eens in de pen te klimmen. Ja ... er waren wel mensen die hun oplossingen instuurden, zegge en schrijve drie man!

Het verenigingsnieuws en andere actuele schaakberichten zullen voortaan in de vorm van een nieuwsbrief aan de leden worden doorgegeven. Maar zo'n nieuwsbrief ziet er niet zo mooi uit als ons clubblad. De kosten zijn echter een heel stuk lager. Er blijft echter één maar, als de leden ook hun medewerking aan deze nieuwsbrief niet zullen geven, zal ook dit communicatiemiddel geen lang leven beschoren zijn.

Er werd een vriendschappelijke wedstrijd tegen Voerendaal gespeeld. Daarbij kwam ons team als winnaar naar voren.

Het jaarlijkse snelschaakkampioenschap van Brunssum had een zeer spannend verloop. Niemand van de deelnemers bleef ongeslagen, zodat het lange tijd de vraag was wie er zou gaan winnen. Dat kwam pas in de laatste ronde aan de orde, toen in de partij tussen de twee kanshebbers de beslissing viel.

Op paaszaterdag werd in ons clublokaal het traditionele eierschaak gehouden. Er waren weer spectaculaire gebeurtenissen op het bord te beleven, waarbij het opviel hoe gezellig en spontaan onze spelers reageerden op diverse hachelijke situaties.

Voor het open brunssums kampioenschap was veel belangstelling van spelers uit andere verenigingen. Veertien spelers toonden hun kunnen tegen onze deelnemers, waarbij een speler uit Kerkrade de hoofdgroep won. Visten onze deelnemers hier achter het net, in de tweede groep konden wij een winnaar uit ons "eigen nest" feliciteren.

Aan het begin van het seizoen vond een belangrijke gebeurtenis plaats. Er werd namelijk van voorzitter gewisseld. Na een 36-jarige periode vond de zittende voorzitter het welletjes en droeg zijn functie over aan een jongere kracht.

Op de jaarvergadering hield onze nieuwe voorzitter een pleidooi voor de samenwerking met andere schaakverenigingen. In dat verband hield hij onze leden voor om in de toekomst medewerking te verlenen aan de toernooien van de verenigingen in onze omgeving. Door onze deelname hieraan zouden wij een steentje bijdragen aan het welslagen daarvan.

Om dit ook mogelijk te maken, stelde hij voor ons eigen eierschaaktoernooi te verplaatsen naar een andere datum. Zodoende kunnen onze leden op Paaszaterdag massaal in Hoensbroek meedoen aan het rapidtoernooi. In zijn verdere betoog schonk hij ook aandacht aan de limburgse bondswedstrijden, welke in Schaesberg worden gehouden en aan het "Alex Vinken"toernooi te Kerkrade. Al werden door hem niet alle schaaktoernooien in de omgeving opgesomd, ook andere schaaktoernooien worden bij de leden warm aanbevolen. Dit was dan weer eens een nieuw geluid in onze vereniging waarmee ons bestuur ook bij onze naburige schaakverenigingen waardering zal oogsten!

. . . .

Iemand in onze vereniging is nu "hartstikke" blij, dat hij eindelijk ons mufte en stoffige archief kan verlaten. Na maanden van snuffelen en zoeken naar bruikbare gegevens voor dit jubileumverslag is nu het eind van zijn taak in zicht. Mocht hij door een of andere oorzaak toch nog een belangrijk aspect uit ons verenigingsleven vergeten of overzien hebben ... geen paniek! Over vijftig jaar zal hij met plezier weer het archief induiken om met het vervolg van dit verhaal te beginnen. Vergeten kleinigheden van deze periode zal hij dan behoedzaam in het nieuwe gedeelte inpassen.

Het huidige bestuur van onze schaakvereniging zal vanaf heden nauwlettend er op toezien, dat alle gegevens over ons verenigingsbestaan zorgvuldig in ons archief worden opgeborgen. Hierbij zal er speciaal op worden gelet, dat al het documentatiemateriaal voorzien zal zijn van datum en jaargang. Dat zal voor een volgende samensteller heel wat makkelijker zoeken zijn.

Nu staat de levensloop van onze vereniging dan eindelijk te boek, zodat ieder lid, die daaraan behoefte heeft, te allen tijde op zijn schaakverrichtingen kan terugblikken, welke hij ten dienste van de schaakvereniging heeft verricht. Wanneer hij dan vol trots over zijn prestaties dit boek weer dichtslaat, valt zijn oog beslist op het prachtige voorfront vanwaar hem de gouden letters toeroepen:

Schaakvereniging Brunssum
50 jaar!

Jubileum-oploswedstrijd

Vanzelfsprekend mag in ons jubileumblad geen oploswedstrijd ontbreken.

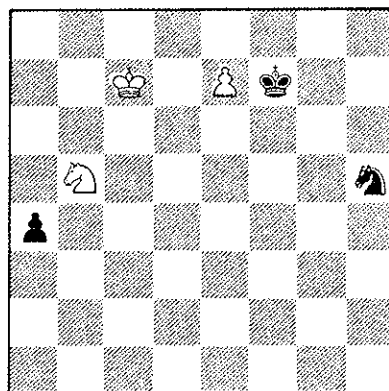
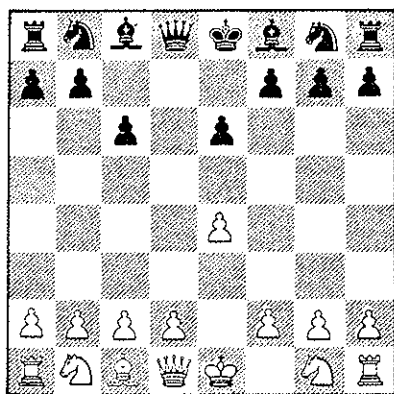
Er is getracht een ieder aan zijn trekken te laten komen.

Naast de normale schaakopgaven (4 en 6) zijn er ook schaakpuzzels (2, 3 en 5) en een vraag over een 50 jaar geleden actueel gebeuren.

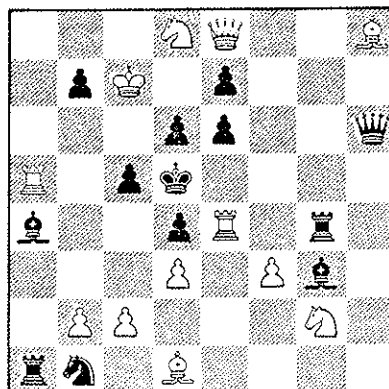
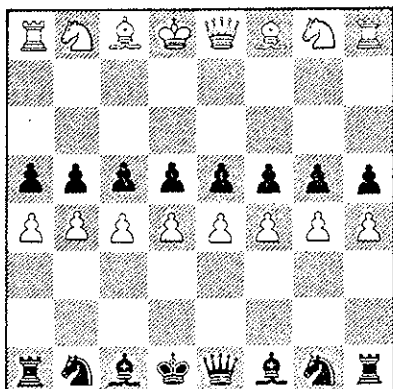
Over voorwaarden voor deelneming aan deze wedstrijd en andere informatie hierover raadplege men de losse folder in dit jubileumboek.

Veel succes!

1. In 1935 werd Euwe wereldkampioen.
  - a) wat was de eindstand van de match met Aljechin?
  - b) Op welke datum kwam de beslissende partij ten einde?
2. Plaats op een bord van vijf bij zes alle acht witte stukken (dus géén pionnen) zodanig, dat geen enkel stuk een ander dekt.
3. Dit is een stelling ontstaan na vierde (en niet de derde!) zet van zwart.
Hoe was het verloop?
4. Wit begint en wint.

5. Probeer onderstaande stelling te bereiken vanuit de beginstelling.
6. Wit begint en geeft mat in drie zetten.

Overzicht van bijzondere leden en kampioenen

De schaakvereniging heeft in haar 50-jarige loopbaan ereleden, leden van verdienste en tal van kampioenen gekend. Het vereiste enig speurwerk om deze lijst samen te stellen. Het is helaas niet mogelijk gebleken om uit het archief een volledig overzicht samen te stellen. Daarvoor onze excuses.

De schaakvereniging Brunssum kende tot nu toe de volgende bijzondere leden:

Erelid: J. Jennekens

Lid van verdienste: K. Bauling

N. Groot

H. Meddeler

Een jubileum als dit is bij uitstek de gelegenheid om leden, die een bijzondere rol hebben vervuld voor de vereniging, te onderscheiden.

Hieronder volgt het bestuursvoorstel.

Voorstel, omdat de algemene ledenvergadering nog niet in de gelegenheid is geweest dit goed te keuren:

Erevoorzitter: G. Dreier

Erelid: K. Bauling

J. Jennekens

H. Meddeler

Lid van verdienste: M. Boeyen

N. Groot

G. Huyzers

. . .

Clubkampioenen:

Van de periode tot 1939 kon niet meer worden achterhaald wie clubkampioen is geweest.

1939-1940	H. Meddeler	1961-1962	R. Moonen
1940-1941	N. Groot	1962-1963	R. Moonen
1941-1942	H. Meddeler	1963-1964	H. Meddeler
1942-1943	H. Meddeler	1964-1965	H. Meddeler
1943-1944	H. Meddeler	1965-1966	R. Moonen
1944-1945	C. Embrechts	1966-1967	H. Meddeler
1945-1946	H. Meddeler	1967-1968	A. Notten
1946-1947	H. Meddeler	1968-1969	H. Meddeler
1947-1948	H. Meddeler	1969-1970	H. Meddeler
1948-1949	H. Meddeler	1970-1971	G. Bonta
1949-1950	H. Meddeler	1971-1972	H. Temmink
1950-1951	geen kampioen	1972-1973	G. Schaffhausen
1951-1952	C. Embrechts	1973-1974	P. Scheeren
1952-1953	H. Meddeler	1974-1975	H. Temmink
1953-1954	C. van 't Riet	1975-1976	H. Temmink
1954-1955	H. Meddeler	1976-1977	H. Temmink
1955-1956	H. Meddeler	1977-1978	A. Bouwmeester
1956-1957	H. Meddeler	1978-1979	W. Kortis
1957-1958	L. Versfeld	1979-1980	A. Notten
1958-1959	L. Versfeld	1980-1981	H. Temmink
1959-1960	H. Meddeler	1981-1982	R. Caessens
1960-1961	H. Meddeler	1982-1983	G. Schaffhausen
		1983-1984	J. Riemersma

Limburgse kampioenen:

senioren (heren)

senioren (dames)

1960	H. Meddeler	1980	K. Bulle
1961	H. Meddeler		
1962	R. Moonen		
1963	R. Moonen		
1964	H. Meddeler		
1966	H. Meddeler		
1980	A. Bouwmeester		
1981	A. Bouwmeester		

. . .

Limburgse kampioenen:

junioren (jongens)

junioren (meisjes)

1960	R. Moonen	1984	K. Bulle
1972	P. Scheeren		
1973	P. Scheeren		
1975	R. Kooijmans		
1979	A. Bouwmeester		
1983	A. Hendricks		

Tijdens de nederlandse kampioenschappen voor meisjes tot 13 jaar bereikte K. Bulle in 1978 de tweede plaats.

Koninklijke ontboezemingen

Het gebeurde allemaal op die gedenkwaardige maandagmiddag in juli. Het was één van de zeldzame zonnige en warme dagen van deze zomer. Een heerlijke dag om buiten te gaan zitten met het schaakgerei. In afwachting van de komst van mijn schaakvriend werden de tuinstoelen met de tafel alvast klaar gezet onder de grote noteboom.

Niets duidde nog op de verrassingen welke me deze middag te wachten zouden staan. De bijen genoten met volle teugen van de nectar uit de welig bloeiende heesters en de merels vlogen af en aan naar de nesten in de omgeving.

Ook het bord met de stukken stond nu klaar, laat Piet maar komen.

Hij was laat, daarom schonk ik mezelf alvast in.

Hm, heerlijk en fris smaakte de Lirac in deze atmosfeer en omdat Piet nog steeds niet verscheen schonk ik mezelf nog maar eens in. Het was heerlijk in de tuin en ik vond het leven mooi.

Piet was er nog steeds niet en in mijn gedachten verschenen de meest prachtige combinaties, welke ik hem zou gaan voorschotelen.

"Hé, gij daar word eens wakker!" zei iemand, ruw mijn dromen verstorend.

Ik keek om me heen, denkend dat Piet was gekomen. Maar Piet was er niet, er was niemand.

"Kijk naar mij, ik wil met U praten, ik de zwarte koning."

Ik viel bijna van mijn stoel, ik hoorde en zag werkelijk de zwarte koning tegen mij praten!

"Vertel eens, gij die al zo vele jaren schaak speelt, gelooft gij dat wij schaakstukken kunnen denken?"

Verbouwereerd zocht ik naar antwoord. Wat moest ik

zeggen, ik wist het niet. Tenslotte vermande ik me en stamelde: "Met Uw verlof majesteit, de mensen zeggen dat schaken een denksport is en daarom mogen we wel aannemen dat de schaakstukken ook kunnen denken. Maar ikzelf heb er nog nooit iets van gemerkt."

"Daar zijt gij mensen ook veel te grofstoffelijk voor besnaard. Dat ervaren wij iedere keer weer als we uit het doosje worden getild. De stomiteiten, welke gij en Uw speelmakers uitkramen, zijn welhaast niet te overtreffen. Gij mensen beheerst wel de spelregels maar niet het spel! Als toppunt van alles geeft dan ook nog degene die verliest ons daarvan de schuld, in plaats van zijn eigen fouten te overwegen."

"Met Uw permissie Majesteit, bent U niet erg hard tegen ons", waagde ik bedremmeld op te merken.

"Nu welaan gij schuifelaar, ik zal proberen U met wat eenvoudige voorbeelden duidelijk te maken waaraan het bij jullie mensen hapert. Kijk maar eens naar mijn trouwe landvoogden de Bisschoppen. Ontelbare malen hebben zij met succes mijn koninkrijk verdedigd tegen de vijandelijke heerscharen.

~~En wat doen jullie met deze edele heren? Op schandelijke wijze hebben jullie ze gedegradeerd tot lopers!~~

Verder posteren jullie ze in je onovertroffen domheid veelal achter je eigen pionnenformatie - waar zij geen vrij uitzicht meer hebben - en spreken dan heel zelfingenomen van slechte lopers. Mon Dieu!

Nog een voorbeeld: mijn dappere vazallen de ridders, door jullie tot in hun ziel vernederd met de scheldnaam paard! Alsof dat niet genoeg is, posteren jullie ze maar al te vaak aan de rand van het slagveld waar ze niet veel meer kunnen uitrichten voor mij. En wat gebeurt er dan? In de analyses worden ze dan ook nog uitgemaakt voor krakkemikkige paarden. Nou vraag ik je!

Woede en smart tegelijk vervullen mij als ik denk aan de bejegeningen welke zich mijn teerbemimde echtgenote, Hare Majesteit de koningin, door jullie schaakplebejers moet laten welgevalen. In het geheel niet geplaagd door enig respect voor het gezag, spreken jullie haar aan met de ordinaire titel 'dame'. We beleven wel erg donkere tijden in dit door jullie veel geprezen 'democratisch' tijdperk. Laatst hoorde ik zelfs één van jullie schaakklunsen zeggen: "de dame gaat uit op avontuur". Het grofste toppunt van smakeloosheid, parbleu!"

Van die kant had ik onze manier van schaakspelen nog nooit bekeken. De voorbeelden, welke de koning aanhaalde, sneden toch wel hout! Als ik er zo over nadenk, gaan we inderdaad weinig respectvol om met de schaakfiguren, zowel tijdens het spel als bij het opruimen. Ook is het juist dat we altijd de anderen of de figuren de schuld geven, als er iets fout gaat.

"Het is helaas waar majesteit, U heeft groot gelijk en ik vraag U ootmoedig om vergiffenis voor onze tekortkomingen en slechte manieren. Maar U gelieve zich ook te herinneren, dat wij wel iets hebben ondernomen ter bevordering van Uw persoonlijk welzijn."

"Ah ja, gij doelt neem ik aan op de invoering van wat jullie noemen de rochade? Ondeugden spreken dan van de koning in de hoek parkeren. Van een kant is die mogelijkheid voor mij zeer aangenaam, ik blijf dan zeer lang verschoond van het ordinaire strijdgewoel, très agréable.

Maar van de andere kant voel ik als nadeel dat ik dan veel verder verwijderd ben van mijn pages, door jullie pionnen genaamd. Het kost me dan ook veel meer inspanning om tegenwoordig te zijn bij hun kroning tot koningin. Oh als mijn volk toch eindelijk eens wilde begrijpen hoe graag ik koninginnen om me heen heb. Negen koninginnen om me heen, wat zou ik dan machtig zijn en wat zou ik daarvan genieten!"

"Maar majesteit, zou dat niet te inspannend en vermoeiend voor U zijn, alsmaar zoveel vrouwen om U heen?" waagde ik timide op te merken.

"Vanwaar Uw twijfel, gij frutselaar? Waarom zou ik niet kunnen doen, wat in Uw zogenaamde betere kringen reeds sinds generaties usance is?"

De koning hulde zich nu in een langdurig stilzwijgen. Hij had de ogen gesloten en bekeek zichzelf langdurig van binnen.

Wat hij zag beviel hem blijkbaar zeer, gezien de flauwe glimlach, welke om zijn mond speelde. Of droomde hij nog gelukkig na over zijn koninkrijk met negen koninginnen? Het leek me niet gepast hem in zijn verheven gepeins te storen en ik bleef rustig afwachten.

Tenslotte opende hij zijn ogen weer en sprak verder:

"Denkend aan mijn teerbeminde koninginnen, moet ik U alsnog kond doen van mijn hevig misgenoegen betreffende de veelal onwaardige behandeling, welke mijn pages zich Uwerzijds moeten laten welgevalen.

~~Gij allen weet dat het hier gaat om jongedames van onbesproken gedrag uit de allerhoogste kringen van mijn koninkrijk.~~ Al mijn vazallen stellen er een eer in hun dochters te mogen afstaan in mijn dienst. Zoals al eerder gezegd, hoop ik ze alle eens te mogen kronen met de koninginnekroon. Het doet me pijn en maakt me tegelijkertijd kwaad, als ik zie, hoe jullie schaakdwergen meestentijds menen te moeten omspringen met mijn tere jongedames.

Links en rechts worden ze door jullie weggegeven als ware het snoepjes in stede van koninginnen in de dop. Wat moet ik dan nog zeggen van jullie oosterburen, die mijne teerbeminden betitelen als 'boer'?

Dat grenst aan majesteitsschennis, of geloven ze soms in biologische wonderen?"

Opnieuw verviel de koning in stilzwijgen. Je kon duidelijk aan zijn gezicht zien dat hij niet vrolijk was gestemd.

Om hem op andere gedachten te brengen vroeg ik hem zo maar in een bevestiging van moed om zijn mening over de schaakvereniging Brunssum en derzelfder leden. Diep nadenkend, met gerimpeld voorhoofd, zijn blikken dwalend van mij naar de tuin en weer naar mij, sprak hij tenslotte:

"Amice, dat is een gewetensvraag, vooral omdat ik er zeker van ben dat gij niet zult nalaten om mijn mening via de dagbladen aan de openbaarheid prijs te geven. Bedenk dat wij koningen zeer voorzichtig moeten zijn met onze optredens in het openbaar. Ik mag echter wel aannemen dat de politiek er buiten blijft en zal trachten Uw vragen openhartig te beantwoorden.

Allereerst moet ik duidelijk onderscheid maken tussen de vereniging en haar leden. Hoewel de leden samen de vereniging vormen, lopen hun wederzijdse belangen lang niet altijd parallel. Dat is zeer zeker het geval bij schaakverenigingen, welke per definitie verzamelingen zijn van individualisten.

Een deel van deze individualisten hoopt met behulp van hun lidmaatschap in hogere schaakegionen te komen, een ander deel hoopt op een gezellige sociëteit om te schuiven en weer een ander deel hoopt op de mogelijkheid van beide. Zie daar het dilemma in waarschijnlijk elke amateur-schaakvereniging.

De vraag is dus: hoe liggen de verhoudingen tussen deze drie groeperingen en hoe is hun verstandhouding onderling.

Ik ben er trouwens niet zo zeker van of de pioniers er indertijd wel juist aan hebben gedaan om een vereniging op te richten.

In plaats van een verenigingsvorm hadden zij wellicht beter kunnen kiezen voor een vennootschap. Dat klinkt veel beter naar high level, waar het schaken toch wel thuishoort, nietwaar? Maar eerlijkheidshalve moet ik zeggen dat ze dat in hun positie moeilijk konden doen. Het gekozen clublokaal, genaamd 'de Burcht' was in die tijd voorzien van vensters met rose glas, waardoor je de wereld rondom in wat merkwaardige kleuren waarnam. Een schaakgenootschap met genoten en genotenen (of genotinnen) paste inderdaad niet erg goed in dat landschap. Het beste was waarschijnlijk wel geweest, als men indertijd had gekozen voor een stichtingsvorm. Stichting tot bevordering van het edele schaakspel, dat klinkt toch zeer goed, nietwaar?

En vergeet niet: elk jaar een gezamenlijk etentje en een nieuw kostuum voor alle (bestuurs)leden had er dan, dankzij de rijks-, provinciale- en gemeentelijke subsidies, vast en zeker ingezet. Schamel daarbij vergeleken is de gang van zaken geweest in de vereniging. Slechts een enkele penningmeester heeft in die 50 jaren eens een goedkoop kostuum kunnen financieren uit de clubkas.

Bovendien zouden in de stichtingsvorm alle leden ook bestuursleden zijn, zodat er ook nooit kritiek zou zijn geweest op de daden van het bestuur."

"Toegegeven majesteit", meende ik te mogen opmerken "maar vindt U dan niet met mij dat de vereniging het, ondanks de moeilijke start, in zijn verdere bestaan toch wel heel goed heeft gedaan?"

~~"Ongetwijfeld. Alle Limburgse schakers hebben vele jaren met verbazing gekeken naar de geweldige prestaties van jullie dorpsclubje temidden van de coryfeën uit het hele land en zelfs daarbuiten. Dat doen ze jullie nog zo gauw niet na. Het waren onvergetelijke jaren voor mij en mijn trouwe vazallen. Iedere week weer was het een feestelijk gevoel, te worden gedirigeerd door handen, welke werden gestuurd door een meesterbrein. Een prachtige tijd!~~

Helaas heeft ook voor een schaakvereniging elke medaille een keerzijde. Ook na de hoogste vlucht moeten we weer terug naar de aarde. Ge kunt wel zeggen: na een duikvlucht met noodlanding is de vereniging weer terug op het punt van 20 jaar geleden. Nu moet weer door iedereen worden aangepakt net zoals toen. De handen uit de mouwen om ieders spelniveau op te vijzelen. Het aantal meesters zal dan weer toenemen en de mooie tijden van weleer zullen spoedig terugkeren.

Nu is voor de leden de tijd aangebroken om te laten zien, wat ze werkelijk waard zijn."

"Dan lijkt me deze oproep van U aan de leden, welke mij uit het hart is gegrepen, het juiste moment om U eerbiedig te vragen naar Uw mening over de leden van de schaakvereniging."

"Jaja, nu wilt ge mij uit de tent lokken en tot op de bodem profiteren van mijn spraakzame bui. Maar allez!

Laat ik dan beginnen met de dames-leden. Zij zijn mij het liefst van jullie allen. En waarom? Heel eenvoudig. Ten eerste vind ik dames aardig, ten tweede vind ik dames lief en ten derde ben ik het liefste door dames omringd.

Zo is dat!

Dan is nu de mannenafdeling, helaas de grootste afdeling, aan de beurt.

Zoals door mij reeds eerder opgemerkt, is dat een nogal bont gezelschap van ego-trippers.

De meerderheid is er wel op bedacht om, naast hun persoonlijke aspiraties, de belangen van de vereniging niet helemaal uit het oog te verliezen. Maar het zijn en blijven eigenheimers, de bestuursleden niet uitgesloten.

Sommigen spelen (en denken?) zo langzaam, dat in de regel vadertje tijd de uitslag van hun partij bepaalt. Anderen spelen daarentegen zo vlug, dat een fikse blunder de strijd beëindigt.

Sommigen raadplegen tijdschriften en studieboeken om hun speelsterkte op te vijzelen. Anderen bouwen in volledige zelfingenomenheid op hun meesterlijke intuïtie.

Sommigen menen, als ze een partij hebben verloren, dat ze minder goed hebben gespeeld en proberen achteraf hun fouten te vinden. Anderen menen dat ze door domme pech hebben verloren en blijven zelfgenoegzaam.

Sommigen menen dat het bestuur in van alles tekortschiet en kankeren daarover aan de teek. Anderen menen dat er veel werk te doen is en helpen het bestuur.

Sommigen menen dat ze het niveau van de vereniging ver zijn ontstegen. Anderen nemen te snel genoegen met een onbeslist spel.

Zoals ik al zei, het is een bont gezelschap. Ze hebben slechts één ding gemeen: ze schaken allemaal graag. Daar ben ik blij om en ik hoop dat ze het graag blijven doen. En daarmee meen ik voldoende te hebben gezegd over jullie vereniging en zijn leden-hotelebo..."

~~"Hé, slaapkop" riep iemand, me daarmee abrupt storend in mijn audiëntie bij de koning.~~

Het was Piet, hij zat al tegenover me. Klaar voor de strijd!

. . .

Naschrift van de redactie.

Onze verontschuldigen aan de lezers, die misleid door het opschrift, dit verhaal met teleurstelling hebben uitgelezen. De titel gaf inderdaad niet duidelijk aan dat het hier ging om de ontboezeming van een heer en niet van een dame.

Nawoord

Onze schaakvereniging is nu 50 jaar oud geworden. Een zeer goede reden voor een rechtgeaarde limburgse vereniging om weer een gezellig feest te bouwen.

~~Gezelligheid wordt nog steeds groot geschreven door de leden van onze vereniging.~~

Maar het is tevens een goede reden om nog eens terug te zien naar wat is geweest en vooral om na te denken over goede besluiten voor de toekomstige tijd, voor zover ons dat mensenkinderen mogelijk is.

Het wel en wee van de afgelopen vijftig jaren is hiervoor op lofwaardige wijze uitvoerig verhaald door onze excellente kroniekschrijver.

Na het lezen van deze kroniek zal iedereen met mij moeten vaststellen dat wij, de leden van nu, bovenal veel dank zijn verschuldigd aan de kleine groep leden uit de beginjaren.

Zij ploeterden voor hun vereniging in, men mag wel zeggen, barre omstandigheden. De wereldcrisis der dertiger jaren, gepaard met grote armoede rondom, liet ook Brunssum niet ongemoeid. Daar kwam nog bovenop dat bijna allen zeer zware arbeid moesten verrichten in of op de mijnen met steeds maar wisselende dienstitijden. Noodgedwongen werd de clubdag gehouden op zondagochtend. Voorwaar geen ideale omstandigheden voor het uitbouwen van een jonge vereniging.

Zij hielden dapper vol en legden de duurzame fundamenten voor later.

Zij gaven de aanzet waardoor in de volgende jaren de vereniging kon worden uitgebouwd tot één der belangrijkste schaakcentra van Limburg.

Wij, die nu bezig zijn om dit verjaardagsfeest te vieren, hebben de duurzame plicht om hun werk voort te zetten.

Wij allemaal, zonder uitzondering, hebben er voor zorg te dragen, dat de schaakvereniging Brunssum blijft wat ze al die vijftig jaren is geweest.

Een vereniging van liefhebbers voor het schaakspel, die alom hoog wordt gewaardeerd om haar vriendschappelijke geest en haar grote sportieve inzet.

Dan kunnen we met vertrouwen verder gaan op de weg naar het volgende jubileum.

G. Dreier

